JANETTE OKE

Totul pare să meargă rău în viața ei.

Anii FRĂMÂNTĂRILOR

O serie finală înfăţişând personajele îndrăgite din *Învăluiţi de iubire.*

VIRGINIA SIMPSON este la o vârstă la care toate regulile morale par imposibil de atins. Părinţii ei sunt prea stricţi, sora ei prea autoritară, şi Dumnezeu pare prea departe. Apoi dintr-odată apare Jenny, o fată de la oraş, gata să trezească entuziasmul micuţului oraş de prerie al Virginiei. Încălcarea regulilor şi stârnirea bârfelor devin motive de distracţie pentru fete, până într-o zi când acest fel de a fi, ajunge prea departe…

Conştientă de moştenirea consacrată de bunicii ei, Clark şi Marty Davis, Virginia trebuie să decidă dacă credinţa de care a fost înconjurată întotdeauna, va deveni şi credinţa ei personală.

JANETTE OKE, câştigătoare în 1992 a Premiului ECPA President şi în 1999 a Premiului CBA Life Impact pentru contribuţia ei semnificativă în industria cărţii creştine, a câştigat, de asemenea, atât Premiul Gold Medallion, cât şi Premiul Christy pentru ficţiune. Janette şi soţul ei, Edward, locuiesc în Alberta, Canada.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-973-8998-45-2

www.ecasacartii.ro

Anii frământărilor

JANETTE OKE

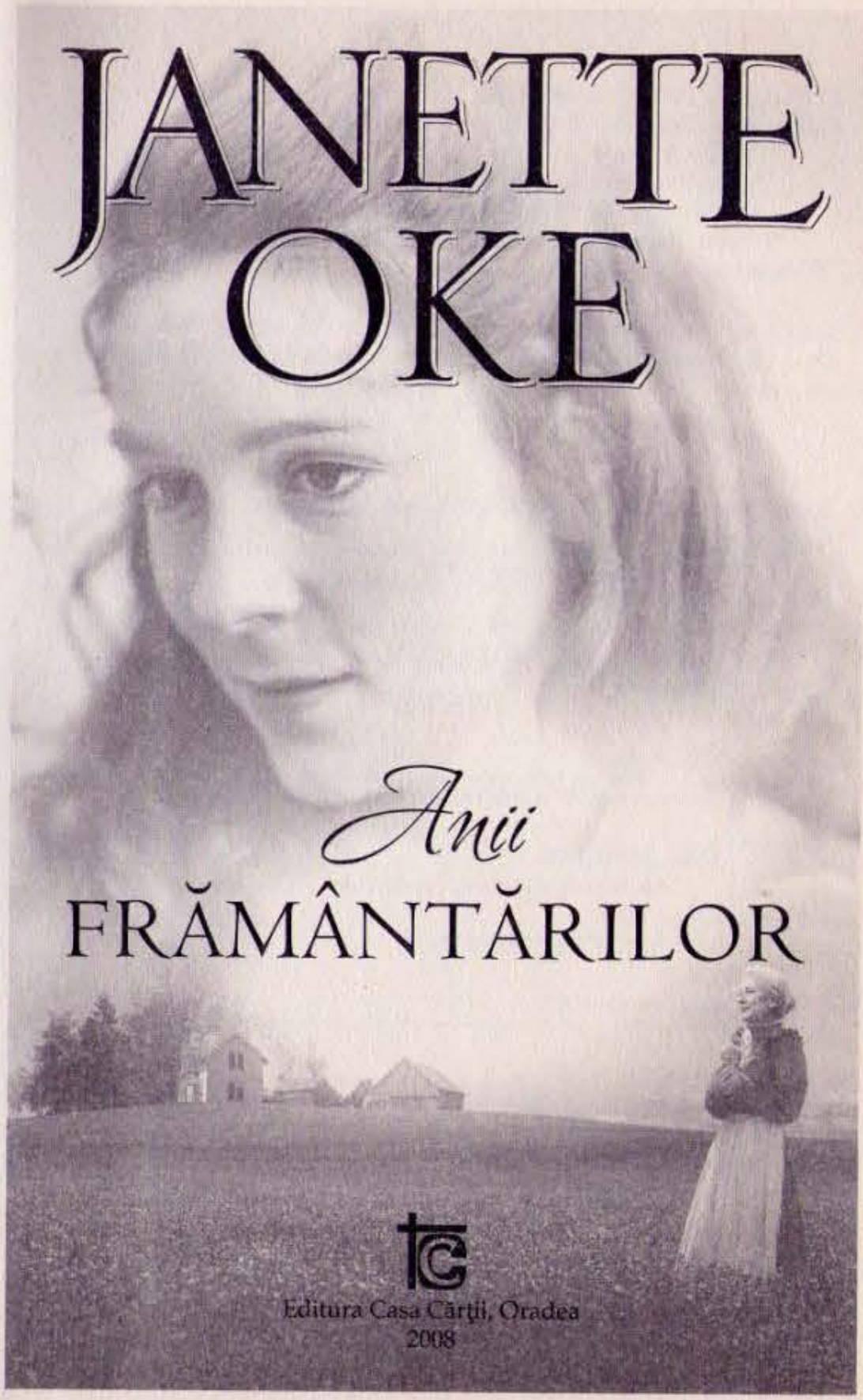

Anii FRĂMÂNTĂRILOR

Editura Casa Cărţii, Oradea
2008

Copyright © 1997 by Janette Oke
Originally published in English under the title
The Tender Years
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Anii frământărilor
de Janette Oke
Copyright © 2008 Editura Casa Cărții
O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE
Anii frământărilor / Janette Oke. - Oradea : Casa Cărții, 2008
ISBN 978-973-8998-45-2

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

Printed by TIPOGRAFIA ROMFLAIR - Tel. 0259 43 77 93

DEDICAŢIE

Pentru Thomas din Nappanee.
Nu ştiu dacă vei citi vreodată această dedicație, însă aş vrea să ştii că această carte ți se adresează.
Anii au trecut repede, iar acum ai ajuns la maturitate.
Te asigur că mă gândesc adesea la tine şi te amintesc în rugăciune.

PROLOG

— Mama? Mama, de ce nu stai câteva clipe liniştită? Ai stat în picioare toată ziua.

— Ei, cu mulțimea asta de oameni aici, e nevoie de cât mai multe mâini cu putință ca să-i hrănim pe toți. Hohotul înăbuşit de râs care urmă acestor cuvinte fu mai grăitor decât cuvintele în sine. Mamă şi fiică cuprinseră cu privirea bucătăria în care câteva femei trebăluiau agitate la pregătirea mesei. Marty privi pe fereastră. În curtea casei copiii alergau de colo-colo, într-o explozie frenetică de energie. Dinspre veranda din spate, unde Clark şi „băieții" săi se adunaseră la taifas, se auzeau hohote zgomotoase de râs. Probabil că unul dintre ei le povestise celorlalți vreuna din numeroasele amintiri amuzante ale familiei.

Marty zâmbi şi strânse afectuos brațul lui Missie. Era atât de bine să-i vadă pe toți laolaltă. Acasă.

Nu, nu chiar toți. Nu reuşiseră să vină toți. Dacă ar fi fost cu toții acolo, Marty n-ar mai fi ştiut unde să-i aşeze. Familia Davis crescuse ca număr - „un mic batalion", cum îi plăcea lui Clark să spună, iar Marty nu putea decât să clatine tăcută şi mulțumită din cap, în semn de aprobare. Dumnezeu fusese bun cu ei.

Marty fu scoasă din visare de cuvintele lui Missie:

— Mama, stai acolo jos şi urmăreşte pregătirile de pe scaun. Altfel te vei istovi până diseară.

Marty se lăsă condusă până la scaun şi se aşeză încetişor. *Era* obosită. Îşi simţea obrajii încinşi de căldura focului din bucătărie, aşa că scoase o batistă de bumbac din buzunarul şorţului şi-şi şterse fruntea. Era o zi de toamnă neobişnuit de călduroasă. Se bucura că nu plouă – sau ning. Căldura însă nu era deloc de partea celor care trebuiau să pregătească masa familiei.

Privi din nou la femeile ce trebăluiau în bucătărie, râzând şi tăifăsuind.

Fetele ei – nu mai erau copii. Şi erau toate acasă. Toate, cu excepţia lui Nandry, fiica lor înfiată. Nandry murise în urmă cu patru ani. Marty încă mai simţea durerea pierderii ei. Fiicele lui Nandry, Mary şi Jane, se căsătoriseră, însă Tina încă mai locuia acasă şi avea grijă de tatăl lor. Acesta se înstrăinase oarecum, de când îşi pierduse soţia. Niciun alt copil al lor nu reuşise să vină astăzi aici.

Însă Clae, sora lui Nandry, era aici. Clae şi soţul ei Joe, predicatorul, la pensie acum din cauza unor probleme de sănătate. Era palid şi slab, aşa i se părea lui Marty. Tare ar mai fi vrut să-l ţină aici şi să pună ceva carne pe oasele alea, deşi ştia că Clae deja încercase s-o facă. Se gândi că nu e uşor să slujeşti oamenilor, să răspunzi la multele şi marile lor nevoi – o treabă grea pentru orice om. Iar Clae şi Joe trecuseră prin propriile lor încercări. Unul dintre copii, mic fiind, se îmbolnăvise de tuse convulsivă şi murise, iar unul dintre nepoţi se îndepărtase de familie şi se răzvrătise, lucru ce provocase mare durere părinţilor şi bunicilor. Însă ceilalţi – iar acum erau paisprezece membri în familia lui Clae – păreau a se descurca bine. Unul dintre băieţi se remarcase în domeniul cercetării medicale şi devenise un cercetător de renume.

Missie, care era acum la soba cea mare şi amesteca în cratiţa cu fasole, împlinise şaizeci de ani. Avea câţiva nepoţi şi acum aştepta naşterea unui strănepot. Missie, însă, nu-şi arăta vârsta. Vestul le priise celor doi, Missie şi Willie. Clark spunea, glumind, că doar familia lor formează o întreagă comunitate acolo şi era adevărat că multe dintre fermele de vite din acea zonă se aflau în proprietatea fiilor şi nepoţilor lor. Unul dintre „băieţi" se ocupa acum de ferma de vite a părinţilor. Willie spunea, cu o sclipire jucăuşă în ochi şi cu glasul

încărcat de mândrie, că nu i se mai dădea acum voie să facă nimic altceva decât să aibă grijă de registre.

Însă majoritatea membrilor familiei lui Missie, treizeci şi şapte la număr, rămăseseră acasă. Doar Willie, Missie şi Melissa – care venise de pe coasta de Vest împreună cu soţul ei, care lucra în domeniul comerţului naval – reuşiseră să facă lungul drum spre Est.

Marty auzi vocea răsunătoare a fiului ei, Clare, ce susţinea sus şi tare că se bucura să-şi odihnească oasele de când cu pensionarea. El şi Kate, soţia lui, se mutaseră de la fermă în orăşelul din apropiere, lăsându-l pe Dack să aibă grijă de gospodărie. Marty zâmbi în timp ce se gândi la fiul ei. Adesea se întrebase cu voce tare, în auzul lui Clark, pentru ce făcea mereu drumul din oraş la fermă şi înapoi? Să fi fost doar pentru „ca să mai vadă cum stau lucrurile", aşa cum spunea el? Marty bănuia că motivul principal pentru care Clare plecase de la fermă era Kate. Kate suferea de o artrită severă, iar dacă ar fi rămas la fermă ar fi insistat să-şi planteze grădina şi să-şi „facă partea de treburi" în gospodărie. Marty ştia că Clare era îngrijorat pentru Kate.

Clark şi Marty erau obişnuiţi să-i aibă pe Clare şi Kate împreună cu fiii lor, Dan, Davey, Dack şi Stan şi familiile lor, la obişnuitele întruniri de familie. Fiii lor şi cei şaptesprezece urmaşi nu plecaseră departe de casă. Însă nu la fel stăteau lucrurile cu fiica lor, Amy Jo. Aceasta se mutase într-un oraş mare de pe coasta de Vest ca să-şi poată continua studiile în domeniul artei. „Cel mai frumos oraş din lume", aşa spunea Amy Jo. Soţul ei, care avusese o fermă de vite, îşi vânduse animalele şi se implicase în domeniul imobiliar, în timp ce Amy Jo se ocupa de pictură. Aveau doi copii, însă niciunul nu moştenise talentul artistic al mamei lor.

Arnie, fiul lui Clark şi Marty, împreună cu Anne, soţia sa, locuiau în apropiere. Arnie îl tachina pe fratele său, Clare, spunând că „s-a domnit" şi că s-ar simţi mult mai bine dacă ar pune mâna pe furcă sau ar curăţa grajdul. Marty ştia însă că Arnie înţelegea alegerea dificilă pe care o făcuse Clare. Ea însăşi îşi dorea ca Arnie să nu mai lucreze atât de mult. Umerii i se încovoiaseră parcă mai mult în ultima vreme. Familia lui Arnie număra acum douăzeci şi doi de membri.

Silas, John şi Abe aveau şi ei ferme în împrejurimi. Trudy şi Anne Louise se căsătoriseră şi ele cu fermieri.

Fiica lui Clark şi Marty, Ellie, alături de Lane, soţul ei, veniseră cu trenul, împreună cu Missie şi Willie. Niciunul dintre ai lor, care acum numărau douăzeci şi nouă de oameni, punând la socoteală şi nurorile şi ginerii, nu reuşiseră să vină cu ei în această călătorie.

Ellie era încă subţirică şi sprintenă, cu toate că buclele ei odinioară aurii deveniseră argintii. Încărunţire prematură, aşa o numea ea. Însă Missie zâmbea şi o tachina spunându-i că era destul de bătrână pentru un astfel de „trofeu", doar era de-acum bunică. Familia lui Ellie număra nouă nepoţi.

Luke, cel mai tânăr fiu al familiei Davis, era mereu ocupatul doctor al oraşului lor. Tocmai îi făcuse lui Abbie o casă nouă. Nu-şi mai avea cabinetul acasă acum, un lucru despre care Abbie, soţia lui, spunea că se întâmplase cu o întârziere de douăzeci de ani. Sărmana Abbie, fusese nevoită să suporte ciocănituri în uşă la orice oră din zi şi din noapte. Fiul lor, Aaron, se căsătorise cu o fată din zonă şi avea un birou de pompe funebre, lucru ce stârnise multe glume pe seama doctorului Luke şi a fiului său de la pompele funebre. Thomas alesese să meargă pe urmele tatălui său şi studiase medicina, iar acum se afla la studii. Fiica lui Luke, Ruth Ann, se căsătorise cu farmacistul oraşului, alt motiv de glume din partea concetăţenilor. „Dacă te duci la un consult la doctorul Luke, te trimite la ginerele lui, la farmacie; şi dacă ce-ţi dă el nu funcţionează, eşti client sigur al fiului său", spuneau cu mare haz oamenii. Georgia era contabilă la biroul primarului, încă necăsătorită, dar foarte curtată. Clark obişnuia să spună că fetei îi făcea atâta plăcere să-i joace pe degete pe sărmanii tineri, încât probabil că niciodată nu se va aşeza la casa ei. Luke şi Abbie fuseseră, de-a lungul anilor, prezenţi la mesele de duminica ale familiei Davis. La această întâlnire specială nu lipsea decât Thomas şi tânăra lui mireasă.

Belinda, ultimul copil al lui Clark şi Marty, se căsătorise cu Drew Simpson, avocatul, şi locuiau într-un orăşel din apropiere. Aveau cinci copii. Belinda îşi făcuse apariţia în familie când Marty trecuse de patruzeci de ani, aşa că era considerată încă o femeie tânără. Belinda

nu împlinise încă patruzeci de ani. Copiii ei, mai mici decât verişorii lor, erau răsfăţaţi de aceştia.

Clara, fiica cea mare a Belindei, avea deja un peţitor. Marty spera că fata nu se va căsători degrabă. Avea doar optsprezece ani, prea tânără pentru a-şi asuma îndatoriri de gospodină. Rodney, născut la scurtă vreme după Clara, era un elev capabil şi silitor. Tatăl său, Drew, era încântat de realizările fiului său mai mare. Virginia, pe care părinţii o numiseră astfel în amintirea doamnei pe care Belinda o îngrijise şi o iubise ca pe o bunică, avea treisprezece ani. După Virginia se născuse Daniel, care avea acum doisprezece ani. Belinda glumea adesea spunând că îşi născuse copiii „perechi", cât mai apropiaţi unul de altul, fără însă a fi gemeni. Ultima pereche adusese familiei atât durere, cât şi bucurie. Pearl, micuţa ce se născuse după Daniel, murise la doar două luni. Nu aflaseră niciodată care fusese cauza morţii ei, nici măcar după ce Luke îi sfătuise s-o ducă pe micuţă la un spital mare, unde putea beneficia de cea mai bună îngrijire. Micuţa Pearl nu se mai întorsese acasă. A urmat Francine, dolofană, sănătoasă şi tare dragă tuturor. Belinda îşi ştersese lacrimile şi se dedicase în totalitate îngrijirii micuţei. Francine, acum în vârstă de şapte ani, era la fel de dragă celor din familie. Gropiţele din obraji şi sensibilitatea ei îi aminteau adesea bunicii Marty de micuţa Belinda, care-i *surprinsese* pe toţi cu sosirea ei pe lume în familia Davis, cu mulţi ani în urmă.

— Mama, unde e ghimbirul?

Întrebarea o trezi din reverie pe Marty. Trebuia să se concentreze la cele ce se întâmplau în bucătărie. Ghimbirul? Unde-l pusese oare?

— În cămară. Pe al doilea raft. În dreapta, răspunse ea în cele din urmă.

Ellie se îndreptă, graţioasă, într-acolo.

Uşa bucătăriei se întredeschise, iar Clark îşi vârî capul înăuntru. Părul său odinioară negru, era acum presărat din belşug cu fire argintii, iar chipul îi era brăzdat de şanţuri fine, urme ale bucuriilor şi întristărilor ce-i marcaseră viaţa de-a lungul anilor. Însă ochii săi încă mai sclipeau jucăuşi.

— Cât mai aveți de gând să ne ispitiți stomacul flămând cu mirosurile astea și cu farfuriile goale? întrebă el în glumă. Nu știu care dintre noi e mai nerăbdător – eu sau copilandrii ăștia.

Marty îi zâmbi și-i făcu semn să iasă din bucătărie.

- Dacă te mai plângi mult, îți dăm și ție ceva de făcut, spuse ea în timp ce Clark închise degrabă ușa. Se ridică de pe scaun și se duse din nou la fereastră. Toți „copilandrii" pe care-i putea zări erau total absorbiți de joaca lor. Patru băiețandri aruncau cu potcoave de cai la țintă, lângă cotețul de găini. Cei mai mici alergau încoace și încolo, într-un joc doar de ei știut. Trei fetițe stăteau liniștite pe balansoar, ascultând o poveste pe care le-o citea una dintre verișoarele mai mari. Un alt grup mai mic de fete, erau așezate sub crengile arțarului, jucându-se cu pisoiașii aduși din șură. Doi băieți veneau dinspre izvor, cu cracii pantalonilor suflecați și încălțările legate de șireturi și atârnate pe umăr. Unul dintre ei căra în mână o găleată. Marty se întrebă dacă în găleată erau broaște sau broaște țestoase, sau poate un șarpe. Alți doi veneau grăbiți dinspre căpița de fân, cu câte un ou în fiecare mână. Se pare că descoperiseră un cuib ascuns.

Mai la o parte însă, făcând abstracție de toată agitația din jur, se afla o siluetă singuratică, retrasă. Era rezemată de trunchiul unui măr bătrân, ignorând total roadele ce atârnau pe crengile sale. Virginia. Virginia, cea mai „nouă" adolescentă. Virginia, cu toate frământările *devenirii* ei. Trecerea de la copilărie la tinerețe părea a fi dificilă și confuză pentru Virginia. O cută apăru pe fruntea lui Marty în timp ce murmură o rugăciune.

„Doamne, fii cu ea. Ajut-o să treacă cu bine prin perioada asta."

Simți cum i se pune un nod în gât. O lacrimă îi apăru în ochi. Întinse mâna după batistă. De-a lungul anilor se rugase pentru toți copiii și nepoții ei. Acum venise rândul Virginiei.

— Mama, suntem gata. Abbie s-a dus să sune clopoțelul pentru masă.

Marty se întoarse și-și înghiți lacrimile ce amenințau să-i umple ochii. N-o să plângă. Nu acum, când împlinea optzeci de ani. De fapt, nu astăzi împlinise optzeci de ani. Familia fusese nevoită să găsească o dată care să fie pe placul tuturor – căci era al optzecilea an de viață

al ei. Optzeci. Optzeci de ani şi atât de binecuvântată. Avea o sănătate destul de bună. O familie minunată. Şi pe Clark. Încă-l mai avea pe Clark. Atât de multe femei de vârsta ei erau văduve. Era atât de recunoscătoare că încă-l mai avea pe Clark al ei.

— Ţi-am rezervat un loc special, spunea Anne. Am aşezat mesele la umbra pomilor. Vrem să stai la mijloc – cu tata lângă tine.

Marty aprobă printr-o aplecare a capului şi luă braţul oferit de Anne.

— Virginia, spuse ea dintr-odată. De partea cealaltă vreau să stea Virginia.

...Aceasta este povestea Virginiei.

CAPITOLUL 1

N-avea niciun rost să se mai grăbească acum. Întârziase atât de mult, încât nu mai putea recupera minutele pierdute, chiar dacă era atât de aproape de casa cea albă de la colțul străzii. Neliniștea însă, o făcea să se grăbească spre casă.

— Ai întârziat iar, domnişoară? se auzi o voce hodorogită undeva în dreapta ei, în spatele gardului.

Încetini paşii. Dădu din cap, apoi îl zări pe domnul Adamson la umbra mărului cu trunchiul noduros din grădina sa. Îl vedea adesea legănându-se în balansoarul de pe veranda din fața casei.

Nu putea să treacă grăbită pe lângă el. Ar fi fost urât din partea ei. Se îndreptă spre gard şi-l privi pe bătrân, în timp ce se ridica încet, scuturându-şi pământul de pe pantalonii murdari. O privi pe sub borul pălăriei umezite de sudoare.

Fata îşi puse amândouă mâinile pe gard şi se apropie şi mai mult.

— Nu e prea devreme pentru grădinărit, domnule Adamson? întrebă ea încruntată. Pământul încă nu s-a dezgheţat. O să aveți probleme şi mai mari cu genunchiul bolnav, dacă stați îngenunchiat pe pământul rece. Priviți acolo. Zăpada încă nu s-a topit peste tot.

Blânda ei mustrare aduse un zâmbet pe chipul bătrânului, dezvelindu-i câțiva dinți îngălbeniți. Ochii lui obosiți se însufleţiră o clipă.

— Vorbeşti ca mama ta, răspunse el cu vioiciune. Te vei face şi tu soră medicală când vei fi mare?

Fata clătină din cap, scuturându-şi buclele de culoare închisă. Nu. Nu-şi dorea să fie soră medicală. Meseria avea prea mult de-a face cu lucruri urâte. Mirosuri urâte. Dureri urâte. Îndatoriri urâte. Nu-şi dorea asta. Dacă-şi dorea să fie ceva – în domeniul acesta, al medicinei – atunci ar fi preferat să fie doctor, ca unchiul ei, Luke. Doctorul lăsa cele mai urâte treburi pe seama sorei medicale. Doctorul Luke punea la loc oase rupte, scotea polipi şi prescria medicamente. Poate că nu era chiar aşa de rău să fii doctor.

Însă înlătură rapid ideea din mintea ei. Nu şi-ar fi dorit să fie nici doctor.

Bătrânul îşi îndreptă, pe cât posibil, umerii încovoiaţi, şi-şi frământă buzele, gata să schimbe subiectul. Întotdeauna făcea aşa înainte de a spune ceva.

— Aşa deci – de data asta ce-i vei spune mamei tale? întrebă în cele din urmă şoptit, pe un ton conspirativ.

Fata ezită. Se miră din nou de faptul că bătrânul părea a cunoaşte atât de multe lucruri despre ea. Părea că-i citeşte şi cele mai tainice gânduri. Trina Hughes, o colegă de şcoală care locuia pe aceeaşi stradă, spunea că bătrânul e un spiriduş. Mai spunea şi că este cel mai murdar om din oraş. Trina nu se oprea ca să vorbească cu el, cu toate că îi era vecin. „E dezgustător", exclama Trina. „Aşa este. Cum poate un om odinioară respectabil şi curat, să trăiască precum un pustnic? Nu cred că face vreodată baie, sau că îşi spală hainele."

Virginia se gândi la cuvintele colegei sale în timp ce-l privi mai îndeaproape pe bătrânul lor vecin. Ştia că omul se schimbase de când murise doamna Adamson. Mama ei spunea că sărmanul bătrân se simţea tare singur. Însă Trina, când îi spusese acest lucru, îi replicase că şi alţi oameni şi-au pierdut partenerii de viaţă. Asta nu i-a transformat în porci mizerabili.

E adevărat, recunoscu Virginia în sinea ei, că domnul Adamson nu-şi purta de grijă. În ultimele câteva săptămâni îl văzuse îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni murdari de pământ şi pătaţi. Pantalonii păreau atât de ţepeni, încât se întreba dacă nu cumva, puşi în poziţie verticală, n-ar fi rămas aşa, în loc să cadă la pământ ca o haină obişnuită. Trina spusese că probabil, când şi-i dădea jos seara,

CAPITOLUL 1

N-avea niciun rost să se mai grăbească acum. Întârziase atât de mult, încât nu mai putea recupera minutele pierdute, chiar dacă era atât de aproape de casa cea albă de la colțul străzii. Neliniștea însă, o făcea să se grăbească spre casă.

— Ai întârziat iar, domnişoară? se auzi o voce hodorogită undeva în dreapta ei, în spatele gardului.

Încetini paşii. Dădu din cap, apoi îl zări pe domnul Adamson la umbra mărului cu trunchiul noduros din grădina sa. Îl vedea adesea legănându-se în balansoarul de pe veranda din fața casei.

Nu putea să treacă grăbită pe lângă el. Ar fi fost urât din partea ei. Se îndreptă spre gard şi-l privi pe bătrân, în timp ce se ridica încet, scuturându-şi pământul de pe pantalonii murdari. O privi pe sub borul pălăriei umezite de sudoare.

Fata îşi puse amândouă mâinile pe gard şi se apropie şi mai mult.

— Nu e prea devreme pentru grădinărit, domnule Adamson? întrebă ea încruntată. Pământul încă nu s-a dezgheţat. O să aveți probleme şi mai mari cu genunchiul bolnav, dacă stați îngenunchiat pe pământul rece. Priviți acolo. Zăpada încă nu s-a topit peste tot.

Blânda ei mustrare aduse un zâmbet pe chipul bătrânului, dezvelindu-i câțiva dinți îngălbeniți. Ochii lui obosiți se însufleţiră o clipă.

— Vorbeşti ca mama ta, răspunse el cu vioiciune. Te vei face şi tu soră medicală când vei fi mare?

Fata clătină din cap, scuturându-şi buclele de culoare închisă. Nu. Nu-şi dorea să fie soră medicală. Meseria avea prea mult de-a face cu lucruri urâte. Mirosuri urâte. Dureri urâte. Îndatoriri urâte. Nu-şi dorea asta. Dacă-şi dorea să fie ceva – în domeniul acesta, al medicinei – atunci ar fi preferat să fie doctor, ca unchiul ei, Luke. Doctorul lăsa cele mai urâte treburi pe seama sorei medicale. Doctorul Luke punea la loc oase rupte, scotea polipi şi prescria medicamente. Poate că nu era chiar aşa de rău să fii doctor.

Însă înlătură rapid ideea din mintea ei. Nu şi-ar fi dorit să fie nici doctor.

Bătrânul îşi îndreptă, pe cât posibil, umerii încovoiaţi, şi-şi frământă buzele, gata să schimbe subiectul. Întotdeauna făcea aşa înainte de a spune ceva.

— Aşa deci – de data asta ce-i vei spune mamei tale? întrebă în cele din urmă şoptit, pe un ton conspirativ.

Fata ezită. Se miră din nou de faptul că bătrânul părea a cunoaşte atât de multe lucruri despre ea. Părea că-i citeşte şi cele mai tainice gânduri. Trina Hughes, o colegă de şcoală care locuia pe aceeaşi stradă, spunea că bătrânul e un spiriduş. Mai spunea şi că este cel mai murdar om din oraş. Trina nu se oprea ca să vorbească cu el, cu toate că îi era vecin. „E dezgustător", exclama Trina. „Aşa este. Cum poate un om odinioară respectabil şi curat, să trăiască precum un pustnic? Nu cred că face vreodată baie, sau că îşi spală hainele."

Virginia se gândi la cuvintele colegei sale în timp ce-l privi mai îndeaproape pe bătrânul lor vecin. Ştia că omul se schimbase de când murise doamna Adamson. Mama ei spunea că sărmanul bătrân se simţea tare singur. Însă Trina, când îi spusese acest lucru, îi replicase că şi alţi oameni şi-au pierdut partenerii de viaţă. Asta nu i-a transformat în porci mizerabili.

E adevărat, recunoscu Virginia în sinea ei, că domnul Adamson nu-şi purta de grijă. În ultimele câteva săptămâni îl văzuse îmbrăcat cu aceiaşi pantaloni murdari de pământ şi pătaţi. Pantalonii păreau atât de ţepeni, încât se întreba dacă nu cumva, puşi în poziţie verticală, n-ar fi rămas aşa, în loc să cadă la pământ ca o haină obişnuită. Trina spusese că probabil, când şi-i dădea jos seara,

înainte de culcare, îi întindea pe jos – dacă nu cumva îi rezema de perete.

Privirea i se îndreptă spre pantalonii cu pricina. La petele mai vechi se adăugaseră acum cele de pământ reavăn. Bătrânul părea că nici măcar nu-şi dă seama de asta. După expresia de pe chipul lui, îşi dădu seama că omul aştepta un răspuns. Înghiţi în sec. Scuza pe care şi-o pregătise de data asta era ridicolă. Până şi ei i se părea aşa. Ce ar fi spus mama ei despre o asemenea scuză?

— Am fost... cu Jenny, reuşi să îngaime, plecându-şi privirea în pământ.

— Cu Jenny? Acea copilă cu părul roşcat care se hlizeşte tot timpul?

Virginia aprobă cu o mişcare a capului. Cuvintele o descriau bine pe prietena ei, Jenny.

— Şi ce-aţi mai pus la cale de data asta? întrebă bătrânul pe un ton nevinovat.

— Am... păi... câţiva prieteni au avut ceva mărunţiş. Ne-am dus la cofetărie.

Bătrânul făcu un pas spre ea şi-şi puse mâinile pe gard. O întrebă cu voce şoptită:

— La un sirop cu sifon?

Ea clătină aprobator din cap. Scuza pregătită cu atâta grijă n-o s-o scoată din încurcătură. Siropul cu sifon nu era o scuză bună pentru întârziere. Mama spunea că asta nu face altceva decât să-i distrugă pofta de mâncare şi să amâne pe mai târziu responsabilităţile pe care le avea de îndeplinit după şcoală. Treaba în casă trebuia făcută. Iar timpul se scurgea atât de repede. Fiecare clipă petrecută alături de bătrân însemna încă un minut pe cadranul orologiului din hol, dăruit de bunicul.

— Cireşe?

— Nu, spuse ea încet. Am luat ciocolată şi Jenny a luat... a luat căpşuni.

Bătrânul îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Mie mi-a plăcut întotdeauna vanilia. Fără altă aromă.

— Ar trebui să plec. Mama va...

— Desigur. Desigur.

Îi făcu semn cu mâna plină de pământ şi se întoarse la stratul de flori. Virginia se îndepărtă de gard. Acum chiar că intrase în bucluc. Discuţia cu bătrânul o întârziase şi mai mult.

Însă înainte de a porni mai departe, se întoarse spre bătrân.

— Chiar n-ar trebui să îngenunchiaţi pe pământul rece, îl sfătui cu blândeţe. Dacă continuaţi aşa, n-o să mai puteţi merge.

O clipă, omul păru că meditează la avertismentul ei. Apoi, făcu un semn cu mâna, ca şi când ar fi vrut să alunge o muscă.

— Nu mi-a mai rămas decât grădinăritul, îi spuse el. Dacă mi s-ar lua şi lucrul ăsta, n-aş mai avea niciun motiv să trăiesc. Toată iarna am aşteptat să-mi pot vârî degetele în pământ. Să văd cum cresc plantele. Uite aici. Vezi vioreaua asta mică? Nici nu s-a topit bine zăpada, că deja îşi arată faţa. Curajoase floricele – viorelele astea. Chiar mai brave decât brânduşele.

— Cel puţin aţi putea îngenunchia pe ceva, nu direct pe pământ, sugeră Virginia în timp ce se răsuci pe călcâie, fără prea mare tragere de inimă. Trebuia să se grăbească acasă.

O cuprinse o teamă cumplită şi, în ciuda picioarelor care-o purtau grăbite spre casă, inima o trăgea înapoi. Ce va spune mama ei? Niciodată nu mai întârziase atât de mult. Mai fusese certată pentru întârziere. Acum însă... acum era diferit. Era prima oară când o invitase un băiat la un sirop cu sifon. Ar fi fost ceva *de neînchipuit* să-l refuze. La urma urmelor, nu mai era un copil. Împlinise treisprezece ani şi se îndrepta – uneori i se părea că atât de încet - spre cea de-a paisprezecea aniversare a zilei ei de naştere. Chiar şi tata spusese că Virginia creşte. Mama ei însă se purta de parcă ar fi avut nevoie de supraveghere permanentă din partea lor, a părinţilor. Şi ea avea dreptul să facă ce-i place. Nu trebuia să dea socoteală pentru fiecare clipă liberă.

Aproape că ajunsese la poartă când se gândi din nou la bătrânul lor vecin. Mama nu era de acord cu Trina când era vorba despre el. Mama ei era întotdeauna bună, blândă şi prietenoasă cu bătrânul om. Ce-ar fi dacă i-ar spune că stătuse la taifas cu domnul Adamson? Oare asta ar mai îmbuna-o? Ideea aceasta îi dădu un strop de curaj. N-ar fi fost

o minciună. *Discutase* cu domnul Adamson. Însă n-ar fi fost tot adevărul. Iar mama şi tata erau oameni care puneau mare preţ pe adevăr. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus că stătuse de vorbă cu domnul Adamson apoi altcineva – ca doamna Parker cea băgăreaţă – ar fi informat-o pe mama ei că a văzut-o împreună cu Freddie Crell în cofetărie, cu un pahar de sirop cu sifon în faţă? Atunci *chiar* că ar fi dat de necaz.

Nu, cel mai bine era să fie sinceră. În plus, chiar dacă ar fi scăpat basma curată în faţa mamei – cu toate că se îndoia de asta – mai avea de-a face cu propria conştiinţă. Virginia ştia că nu-şi va găsi liniştea dacă îşi va înşela părinţii.

În timp ce intră în curte şi se îndreptă spre intrarea din spate a casei, umerii îi căzură din nou şi încetini paşii. Oare merita, se întrebă, să plătească un preţ atât de mare doar pentru a avea parte de tovărăşia şi atenţia băieţilor? Însă se distraseră de minune. Spuseseră tot felul de glume şi se amuzaseră copios. Cel mai mult se amuzase Jenny. Se hlizise, aşa spusese domnul Adamson. Ea, Virginia, încercase să-i imite întrucâtva râsul strident, zgomotos.

Şi, Freddie îi spusese că are pistrui drăguţi. Cum se putea ca cineva să aibă pistrui drăguţi? Dar aşa spusese Freddie. Şi acum, gândindu-se la asta, simţea cum se îmbujorează. Şi vorbiseră despre şcoală. Îşi apropiaseră capetele şi şuşotiseră despre lucruri *nu tocmai drăguţe* legate de învăţătoarea lor – lucru ce-i amuzase la culme, mai ales că nu-i auzise şi nu-i muştruluise nimeni. Acum însă – dăduse de necaz. Ştia asta, chiar înainte de a deschide uşa din spate.

Uşa de la bucătărie era deschisă, doar uşa cu plasă o separa de hol. O clipă, mâna îi rămase pe clanţă. Simţea mirosul plăcut de fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Probabil că sora ei, Clara, făcuse iar prăjitură. Parcă numai asta îi plăcea să facă, îşi spuse Virginia. Să facă prăjituri şi ochi dulci lui Troy Dunworthy. Spera din toată inima să n-o întâlnească pe Clara în bucătărie. Era mai rău decât dacă ar fi dat ochii cu mama. Clara putea fi atât de nesuferită. Îşi dori – a nu ştiu câta oară – ca sora ei să se mărite cu Troy al ei şi să plece la casa ei. Nu era uşor să trăiască alături de Clara.

Se uită pe furiş în bucătărie. Era goală. Masa era plină de prăjiturele lăsate să se răcească. Miroseau bine şi ispititor, şi chiar dacă-şi stricase

pofta de mâncare cu sucul de la cofetărie, simți că nu i-ar pica rău câteva prăjituri.

Încercând să nu facă zgomot, dădu la o parte uşa de plasă, intră şi o trase încet la loc. Dacă ar fi putut ajunge nevăzută până în camera ei, şi-ar fi scos cărțile pe birou şi s-ar fi apucat de lecții până când cineva urma s-o cheme la pregătirea cinei. Nimeni n-ar fi ştiut de câtă vreme se află în fața biroului.

— Închide uşa, se auzi o voce din casă.

Clara.

Îşi ridică, disperată, privirea. Planul ei tocmai fusese ruinat, iar asta o înfurie.

— Am închis-o, răspunse ea agitată.

— Închide-o bine. Nu vreau să intre muştele în bucătărie.

Se întoarse şi trânti uşa. Se auzi un clichet. Clara avusese dreptate. Uşa nu fusese bine închisă.

Abia făcu doi paşi, că vocea Clarei se auzi din nou.

— Şi lasă prăjiturile în pace. O să-ți taie pofta de mâncare.

Virginia îşi întoarse fața în direcția de unde se auzea vocea şi se strâmbă. Apoi se îndreptă spre camera ei.

Abia păşi în cameră, că se văzu nevoită să înfrunte alt obstacol.

— Unde ai fost? Ai întârziat.

Fără ca măcar să privească la sora ei, răspunse:

— Am de făcut teme. Închide uşa când ieşi.

Însă Francine nu se lăsă descurajată. O urmări pe Virginia şi rămase în spatele ei, privind-o cu ochii albaştri încărcați de curiozitate.

— Unde ai fost? întrebă din nou. Mama i-a spus Clarei să-ți dea de lucru. Tu n-ai venit. Clara a trebuit să facă toată treaba, ca să nu dai de necaz. Unde ai fost?

Virginia îşi lăsă geanta cu cărți pe masă şi se întoarse să-şi privească sora mai mică. Era furioasă din cauză că fusese prinsă. Ştia că n-avea dreptul să se simtă astfel. Clara nu era chiar atât de nesuferită. Era doar sora ei mai mare.

Şi totuşi... nu era plăcut să te afli pe poziția de mijloc a unei familii cu cinci copii. Clara era *mâna dreaptă* a mamei sale. Tata îi spunea

pofta de mâncare cu sucul de la cofetărie, simți că nu i-ar pica rău câteva prăjituri.

Încercând să nu facă zgomot, dădu la o parte uşa de plasă, intră şi o trase încet la loc. Dacă ar fi putut ajunge nevăzută până în camera ei, şi-ar fi scos cărțile pe birou şi s-ar fi apucat de lecții până când cineva urma s-o cheme la pregătirea cinei. Nimeni n-ar fi ştiut de câtă vreme se află în fața biroului.

— Închide uşa, se auzi o voce din casă.

Clara.

Îşi ridică, disperată, privirea. Planul ei tocmai fusese ruinat, iar asta o înfurie.

— Am închis-o, răspunse ea agitată.

— Închide-o bine. Nu vreau să intre muştele în bucătărie.

Se întoarse şi trânti uşa. Se auzi un clichet. Clara avusese dreptate. Uşa nu fusese bine închisă.

Abia făcu doi paşi, că vocea Clarei se auzi din nou.

— Şi lasă prăjiturile în pace. O să-ți taie pofta de mâncare.

Virginia îşi întoarse fața în direcția de unde se auzea vocea şi se strâmbă. Apoi se îndreptă spre camera ei.

Abia păşi în cameră, că se văzu nevoită să înfrunte alt obstacol.

— Unde ai fost? Ai întârziat.

Fără ca măcar să privească la sora ei, răspunse:

— Am de făcut teme. Închide uşa când ieşi.

Însă Francine nu se lăsă descurajată. O urmări pe Virginia şi rămase în spatele ei, privind-o cu ochii albaştri încărcați de curiozitate.

— Unde ai fost? întrebă din nou. Mama i-a spus Clarei să-ți dea de lucru. Tu n-ai venit. Clara a trebuit să facă toată treaba, ca să nu dai de necaz. Unde ai fost?

Virginia îşi lăsă geanta cu cărți pe masă şi se întoarse să-şi privească sora mai mică. Era furioasă din cauză că fusese prinsă. Ştia că n-avea dreptul să se simtă astfel. Clara nu era chiar atât de nesuferită. Era doar sora ei mai mare.

Şi totuşi... nu era plăcut să te afli pe poziția de mijloc a unei familii cu cinci copii. Clara era *mâna dreaptă* a mamei sale. Tata îi spunea

— Mi-e teamă. Mi-e teamă că mama o să te certe iar. O să te facă să stai în camera ta – sau să speli vasele.

— Ei bine – n-ai de ce să te temi. Îmi pot purta şi singură de grijă. Nu-i treaba ta.

Pe obrajii mătăsoşi ai fetei se prelinseră două şiruri de lacrimi.

— Nu-mi place când te ceartă, hohoti Francine.

— Ce treabă ai tu? Ce...

— Eşti sora mea.

— Şi?

Cele două fete se aflau la doar câţiva paşi distanţă una de cealaltă. Pe chipul uneia se putea citi mânie şi sfidare, în timp ce lacrimile celeilalte exprimau o îngrijorare profundă.

— Te iubesc, spuse cea mică cu glas şoptit.

Virginia fu pe punctul de a-i da un răspuns tăios. Însă nu putu. Ceva de pe chipul fetei o asigura că cuvintele ei simple erau adevărate. Francine o iubea. Poate că nu merita dragostea ei. Poate că nu-şi arăta faţă de ea întotdeauna afecţiunea, dar ţinea la sora ei mai mică. Nu-şi putea permite să-i disprețuiască dragostea.

— N-o să mi se-ntâmple nimic, spuse ea înainte de a-şi lua privirea de pe chipul brăzdat de lacrimi. Vocea ei îşi pierduse duritatea.

— Trebuie să-mi fac temele acum.

Francine îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Se mai smiorcăi puţin, se şterse din nou şi plecă, lăsându-şi în urmă sora tulburată.

Virginia însă, nu-şi scoase cărţile. Nu se aşeză la micul birou. În schimb, se duse la fereastră şi rămase privind afară, la ce mai rămăsese din acea zi de primăvară. În jurul gardului se vedeau pete de verde crud. Pe crengile arţarului din colţul grădinii apăruseră muguri. O păpădie nerăbdătoare îndrăznise să-şi înalţe faţa luminoasă spre soare. Nu peste multă vreme urma să fie smulsă de la locul ei şi aruncată în grămada de gunoi.

Virginia ridică din umeri şi scoase un oftat adânc. Nu-şi putea explica gândurile şi sentimentele. Nici nu ştia cum să şi le exprime. Dar se simţea bătrână. Obosită. Parcă era atât de greu să creşti. De ce trebuia să se confrunte singură cu acest proces?

CAPITOLUL 2

— Cred că şoimul nostru e gata să zboare.

Tatăl său spusese aceste cuvinte în timpul unei pauze ce se ivise în conversaţia de la masă. Virginia şezuse liniştită, în speranţa că n-o să atragă atenţia asupra sa. Îşi ridică capul ca să se uite la Danny. Oare va fi mulţumit, sau dezamăgit de cuvintele tatălui său?

Nu se spusese nimic – încă – despre întârzierea ei. Probabil Clara nu le spusese părinţilor ei despre asta, iar Francine - care mai arunca câte o privire neliniştită asupra Virginiei, pregătită parcă să lăcrimeze în cazul în care cineva ar fi mustrat-o – îşi ţinuse gura. Virginia nu-şi găsea locul pe scaun. Conversaţia din jurul mesei nu făcea altceva decât să-i sporească agitaţia.

Danny îşi ridică privirea de la bucata de carne din farfurie.

— Crezi?

Virginia nu-i putea vedea chipul, pentru că era întors spre tatăl lor, însă auzi entuziasmul din vocea lui.

— S-a vindecat frumos, veni răspunsul. L-am văzut cum îşi întinde aripa la care se lovise. Părea că o pune la încercare.

— M-aş bucura mai mult dacă Danny i-ar da drumul nevăstuicii ăleia, comentă Clara. E tare puturoasă.

Danny ripostă îndată.

— Nu-i puturoasă. Se poate să miroasă – puţin, adăugă el, dar nu e puturoasă.

Virginia auzi hohotele de râs ale celorlalți.

— Ei bine, și eu cred că șoimul e pregătit să se întoarcă în natură.

Comentariul venise de data asta din partea mamei. Virginia se agită pe scaun. Când i se va adresa cineva și ei? Să pună capăt odată agoniei ăsteia?

— Asta din cauză că mama a știut cum s-o doftoricească. Asta le face pe toate să-și revină atât de repede.

— Doftoriceală? Da, sunt sigur de asta. Dar și tu ai o contribuție valoroasă. Sunt sigur că micile creaturi apreciază grija pe care le-o porți. Tata, care întotdeauna era interesat de animăluțele lui Danny, părea chiar mai preocupat de subiect în seara asta, așa i se părea nerăbdătoarei Virginia. Se încruntă. Nu puteau rezolva problema ei? Când o să-și îndrepte atenția și asupra ei?

Masa de seară era timpul în care familia povestea despre activitățile de peste zi. Mama și tata întrebau întotdeauna pe fiecare dintre ei despre ce anume făcuseră în acea zi. Virginia se întrebase adesea dacă aceste conversații erau planificate sau întâmplătoare. Știa că la sfârșitul mesei, fiecare copil avusese ceva de spus, iar părinții aflaseră lucrurile importante de peste zi. În cele din urmă, conversația se va îndrepta și spre ea. Știa asta. Ar fi vrut să poată scăpa și să se poată refugia în camera ei. Oare dacă i-ar ruga să-i mai dea puțin timp pentru teme, ar fi lăsat-o să se ridice de la masă? Nu, probabil că nu. Niciodată n-avea nevoie de timp mai mult pentru teme.

— Cum a fost astăzi la test?

Tatăl lor se adresa acum lui Rodney.

Acesta ridică din umeri.

— Bine – cred.

— Bun.

— Howard se descurcă mai bine? Întrebarea venise din partea mamei lor. Rodney se oferise să-l ajute pe unul dintre colegi, Howard, un băiat care avea probleme cu învățatul.

— A spus că de data asta s-a descurcat mai bine. Chiar a reușit să zâmbească după test. Vom vedea, când ne va aduce notele.

— Bun, spuse din nou tatăl lor.

— Francine, dragă – te simți bine?

La întrebarea mamei toate fețele se ridicară și toate privirile se îndreptară spre mezina familiei. Francine rămase tăcută. Aproape că nu se atinsese de mâncarea din farfurie. Când auzi întrebarea mamei, pe față i se așternu o expresie jalnică.

Vai mie, gândi Virginia iritată, *acum e-acum.*

Însă Francine își îndreptă curajoasă spatele și-și înghiți lacrimile ce amenințau să-i umple ochii. Fără a arunca nici măcar o privire asupra vinovatei sale surori, răspunse liniștită:

— Sunt bine... Doar că... doar că nu mi-i foame.

Se auziră câteva râsete înăbușite.

— Nu-mi este foame, o corectă Clara cu blândețe.

Francine își ridică capul și se uită la Clara. Sora sa nu intenționase s-o mustre, așa că Francine nu se supără pe ea.

— Știu cum se spune corect, spuse ea simplu. Doar că... m-am blocat.

— Ce vrei să spui – te-ai blocat? întrebă Danny zâmbind.

— Păi... spuse micuța, când am spus primul cuvânt, celelalte s-au rostogolit după el și n-am mai putut să le iau înapoi.

Izbucniră cu toții în hohote zgomotoase de râs. Tatăl lor întinse mâna și o puse afectuos pe creștetul fetiței.

— Mie mi se pare perfect normal ce spui.

Își trecu mâna de la buclele aurii la fruntea fetiței.

— Nu pari a avea febră. Privi spre mama lor.

Francine își ridică furculița și începu să „culeagă" boabele de mazăre. Virginia știa că mazărea era leguma ei preferată. Fata părea că vrea să-i asigure că totul e în regulă cu ea.

— Vine Troy aici în seara asta? se adresase Belinda Clarei.

— Nu poate. În vocea Clarei se simțea dezamăgirea. Îl ajută pe tatăl lui să facă inventarul la magazin.

— Atunci ce-i cu toate prăjiturelele astea? o tachină tatăl ei.

Virginia aruncă o privire rapidă spre Clara. Obrajii i se îmbujoraseră ușor.

— M-am gândit că aș putea... aș putea să duc câteva la magazin, pe la nouă. Întotdeauna i se face foame la ora asta. Și tatălui lui.

— Noi nu primim nimic? întrebă Danny.

— O să primiți și voi, nu te îngrijora. Deja am pregătit un platou, după ce vom mânca budinca.

O, gemu în sine Virginia. *E rândul meu. Au vorbit cu Danny, cu Rodney, cu Francine și cu Clara. Eu sunt singura care a mai rămas. Acum e-acum.*

Însă tatăl lor se adresă lui Danny.

— Vrei să mergem la țară duminică, să vedem cum se descurcă șoimul nostru?

— Ce zici, mama? întrebă copilul.

— Părerea mea e că nevăstuica ar trebui să dispară de aici, spuse Clara pe un ton categoric.

Mama trecu cu vederea spusele ei.

— Cred că tatăl tău are dreptate. Cred că pasărea e nerăbdătoare să zboare.

Virginia îl văzu pe Danny aprobând printr-o aplecare a capului. Știa că în inima lui se dădea o luptă. Întotdeauna era nerăbdător să-și trimită animalele înapoi, în libertate; în același timp însă, se îngrijora că nu s-ar putea descurca singure. Dăduse din cap, însă în privirea lui se putea citi nesiguranța.

— Dacă nu poate zbura, îl aducem înapoi acasă, îl asigură Belinda.

— Dar dacă n-o să-l mai putem prinde?

— Atunci cred că nu se va mai lăsa prins nici de alte animale.

Danny medită la aceste cuvinte, apoi clătină iar din cap.

Francine terminase de mâncat mazărea. Virginia o văzu servindu-se din cartofi. Îi mestecă încet în gură și încercă să-i înghită. În ciuda a ceea ce simțea, îi părea rău pentru sora ei mai mică. Știa ce înseamnă să mănânci dacă n-ai poftă de mâncare. Și mai știa din ce cauză Francine n-avea poftă de mâncare. Se temea că mama și tata vor fi tare supărați când vor descoperi că Virginia venise târziu de la școală. Francine, cu ochii umezi de lacrimi și inima sensibilă, nu putea suporta să vadă pe cineva în necaz.

Nu e drept, gândi Virginia îmbufnată. *Nu e corect să fie atât de... atât de afectată și de preocupată pentru alții. Mă face să mă simt vinovată doar uitându-mă la ea. Dacă și-ar vedea de treburile ei...*

Însă Francine n-avea de gând „să-şi vadă de treburile ei". Inima ei sensibilă suferea alături de cei ce sufereau. Plângea alături de cei care plângeau. Simţea durerea alături de cei ce treceau prin dureri. Aşa era Francine.

Însă aceste gânduri nu aduceau alinare inimii Virginiei. În ea mocnea furia. De ce se născuse într-o familie cu oameni atât de speciali? Clara, cu talentul ei în ale gătitului. Rodney, cu darul de a-i învăţa pe alţii. Danny şi micul lui sanatoriu pentru animale rănite. Şi Francine. Francine, care simţea toate durerile lumii. Nu era drept.

Virginia aruncă o privire agitată tatălui său. Când se va adresa şi ei? Când va observa mama ei că ceva nu era în regulă? De ce se jucau de-a pisica şi şoarecele cu ea? Le făcea plăcere s-o chinuie?

— Ai multe teme de făcut în seara asta?

Întrebarea îi era adresată ei. Ştia, chiar fără să-şi ridice privirea.

Clătină din cap. Apoi se gândi că acesta nu era un răspuns acceptabil, aşa că răspunse că nu avea. Nu avea multe teme.

— Domnul Adamson a spus că te-ai oprit şi ai stat de vorbă cu el când ai venit de la şcoală, spuse mama ei. Spune că se bucură foarte mult de discuţiile voastre.

Virginia îşi ridică privirea. Oare domnul Adamson îi spusese mamei şi la ce oră se oprise la gardul lui? Însă din cuvintele mamei nu reieşea că i-ar fi dezvăluit acest lucru. Chipul mamei era la fel de senin ca şi în timpul discuţiei cu ceilalţi membri ai familiei.

— A mai spus că...

Virginia simţi cum o cuprinde teama. *Acum e-acum.*

— ...L-ai sfătuit să-şi ferească genunchii de frig. Crede că ai putea fi o soră medicală bună.

Virginia răsuflă uşurată.

— M-am gândit şi eu adesea la asta, spuse tatăl ei.

Virginia clătină din cap. Nu dorea să devină soră medicală.

— Ei bine, avem destul timp ca să ne gândim la asta, continuă mama ei.

— Aşa este, fu de acord tata.

Încă mă mai consideră un copil, bombăni în sinea ei Virginia. *Probabil cred că nu sunt în stare să iau propriile decizii. Cred că ei trebuie să decidă pentru mine. Ei bine, eu...*

— Danny, haide să vedem ce face şoimul, spuse tatăl ei. Virginia ştiu că masa se încheiase. Tata îşi puse deoparte şervetul, mulţumi mamei printr-o clătinare a capului şi se întoarse spre Clara. Bună mâncare, Găluşcă.

„Găluşcă" fusese numele cu care o alintase tatăl lor pe Clara când era micuţă. Îl mai folosea câteodată. Clara zâmbi şi se îmbujoră de plăcere.

Se ridicară cu toţii de la masă. Nimeni nu spusese nimic despre neascultarea ei. Virginia răsuflă uşurată pentru moment. Apoi însă, umerii i se plecară ca sub greutatea unei poveri. Ar fi fost mai bine să se ştie. Cel puţin atunci şi-ar fi primit pedeapsa şi ar fi pus capăt acestei stări. Acum era nevoită să se gândească la problema ei toată seara. Nu putea suferi asta. Şi mai era şi Francine, cu ochii ei mari aţintiţi asupra ei, gata să izbucnească în plâns.

Virginia îşi trânti şervetul pe masă dezgustată. Nimic nu era drept. Nimic. Şi era rândul ei să spele vasele.

Seara se dovedi destul de agitată. Virginia sparse o ceaşcă în timp ce spălă vasele. Vărsă ceai rece pe duşumeaua bucătăriei când se duse să golească ceainicul şi-şi udase poalele rochiei în timp ce stătea aplecată ca să şteargă duşumeaua.

Nici la teme nu fu scutită de neplăceri. Vârful creionului i se rupse în timp ce încercă să rezolve problemele de aritmetică. Când se duse în micul birou al tatălui ei ca să caute o ascuţitoare, n-o găsi în locul unde se afla de obicei. Dădu vina pe Rodney. Întotdeauna lua lucrurile la el în cameră, ca şi când el era singurul care învăţa în casa asta.

Auzi voci în curtea din spate. Părinţii ei se întorceau împreună cu Danny după ce dăduseră drumul şoimului. Francine fusese cu ei. Virginia se bucura că n-o avea pe urme tot timpul, aşa cum era acum, supărată şi tulburată.

— Sper să nu se mai apropie de coteţul de găini al domnului Powell, altfel s-ar putea prinde iar în capcană, spuse Francine îngrijorată.

— Poate că şi-a învăţat lecţia, răspunse Danny.

— Dar dacă o să i se facă foame şi acolo găseşte mâncare...

Francine nu-şi isprăvi fraza. Virginia îşi dădu părul pe spate cu o mişcare sfidătoare. Sigur că şoimul acela nu era atât de nesăbuit încât să intre iar în bucluc. De acum ar trebui să ştie unde se află capcanele.

Însă dacă-i era foame, cum spunea Francine, poate că o să îndrăznească s-o facă. Virginia ridică din umeri. Dacă era atât de prostănac, poate că merita să-şi prindă piciorul între dinţii capcanei.

— Sper să-şi găsească familia. Francine se gândise deci la altă problemă. Credeţi că s-au mutat cât timp el se afla la noi?

— O să-i găsească, o asigură tata.

Virginia privi pe fereastră şi-l văzu pe tatăl ei punându-şi braţul în jurul umerilor lui Francine. Cealaltă mânecă era prinsă cu ace, dezvăluind faptul că tatălui ei îi lipsea un braţ. Nu-i plăcea să-l vadă fără proteză. Asta-i amintea că tata nu era perfect. Cel puţin nu din punct de vedere fizic. Apoi se gândi că poate tatăl ei nu era perfect nici în alte privinţe.

Existase o vreme în viaţa ei când credea că tatăl ei era perfect în *toate* domeniile. Ceilalţi taţi, care aveau două braţe, erau diferiţi de tatăl ei. Nu mai buni. Cel puţin nu la fel de buni ca el. Doar diferiţi.

Însă în ultimul an descoperise multe lucruri. Iar multe din aceste descoperiri se datorau noii sale prietene, Jenny. Jenny se mutase aici venind dintr-un oraş mare, iar fata ştia foarte multe despre viaţă. Tatăl lui Jenny era ziarist. Lucrase în redacţia unui ziar mare, până în ziua când hotărâse să-şi facă propriul ziar. Tatăl lui Jenny ştia foarte multe lucruri. „Le văzuse pe toate", spunea Jenny. În consecinţă, era un om care nu mai credea *orice*. Viaţa, spunea Jenny, putea fi foarte aspră şi grea. Iar oamenii – oamenii nu erau chiar ceea ce păreau a fi. Toţi – fără excepţie – aveau câte o mască. În realitate, fiecare îşi căuta propriul interes.

Jenny ştia ce vorbeşte. Mama ei îi părăsise şi fugise cu un reporter pe o insulă. Dar, spusese Jenny ridicând din umeri, tatăl ei oricum nu

ţinea prea mult la ea. Şi ce dacă mama ei îi părăsise? Presupunea că tatăl ei era bucuros că plecase. Totdeauna se plângea de una şi de alta, îi spusese el. Nu era mulţumită de nimic. Dar nici el nu se purtase frumos cu ea, ba din contră.

Când Jenny îi spusese toate aceste secrete personale, Virginia simţi o teamă, necunoscută până atunci. Mama ei n-ar fi făcut aşa ceva. Sau poate...? Dar tata nu se purta urât cu ea. Sau...? De unde să ştie ea ce se petrecea în spatele uşilor închise? Oare şi părinţii ei aveau o „mască" pe care o prezentau lumii?

Virginia nu dormise bine câteva nopţi după ce ascultase destăinuirile lui Jenny. Însă fata o asigurase că de acum erau suficient de mari pentru a-şi purta singure de grijă, aşa că încercă să se descotorosească de frica ce-o cuprinsese. Jenny reuşise chiar să smulgă de la Virginia promisiunea că-şi vor purta întotdeauna de grijă una alteia. Aşa va fi. Ele două. Împreună. Împotriva lumii întregi, dacă era nevoie.

Lucrul acesta n-o linişti complet pe Virginia. Ceva nu era în regulă. Însă până acum, Virginia nu reuşise să-şi dea seama ce anume.

Stând în faţa ferestrei deschise, cu creionul în mână, ascultă discuţia celor de afară şi se gândi din nou la cât de complicată devenise lumea ei. Parcă toate lucrurile ieşiseră de sub control. Absolut toate.

Îşi aminti deodată cuvintele mamei sale. Domnul Adamson îi spusese mamei că avuseseră o mică discuţie. Nu-i spusese că întârziase acasă. Că fusese la cofetărie împreună cu Jenny şi cei doi prieteni ai lor. De ce? De ce oare domnul Adamson spusese doar lucruri frumoase despre ea? Încerca s-o protejeze? Virginia se încruntă.

Sărmanul domn Adamson. Ştia că alţi copii se amuzau pe seama lui. Se ţineau de nas când treceau prin faţa casei lui. Spuneau despre el glume urâte. Inventau chiar tot soiul de povestiri neadevărate despre pisici moarte şi gunoi putred.

E adevărat, omul era cam murdar. Mama ei încercase multe luni după moartea soţiei lui să-l convingă să-i îngăduie să-i spele rufele murdare. O asigurase că n-avea lucruri ce trebuiau spălate – încă. Iar

dacă avea, le va spăla el însuşi. Desigur, n-o făcuse niciodată. Însă mama ei renunțase în cele din urmă. Nu dorea să se vâre cu de-a sila în viața omului. Aşa o auzise că-i spusese Clarei.

Gândul la bătrân o făcu, într-un fel, să se simtă şi mai penibil. Toate lucrurile o făceau să se simtă incomod. Ceaşca spartă – din setul preferat al mamei. Rochia udă la poale. Şoimul care, acum, când era în libertate, putea oricând să intre din nou în cursă. Mâneca goală a tatălui ei, ochii umezi ai lui Francine, perspectiva atât de întunecată a lui Jenny asupra umanității, creionul cu vârful rupt. Toate... toate o făceau să se simtă nefericită. Şi-ar fi dorit să se strecoare în pat şi să uite totul. *Totul*. Cum şi-ar mai fi dorit...

Lumea nu era dreaptă. Jenny avusese dreptate. Nu era dreaptă – şi, dintr-un motiv inexplicabil, nu mai era nici măcar amuzantă. Nu era sigură ce anume se întâmplase în ultimele luni de-şi pierduse bucuria de a trăi, dar ştia că ceva nu era în regulă.

Aruncă creionul cu vârful rupt în partea cealaltă a camerei, în direcția coşului de gunoi. Dacă nu-l putea ascuți, îi era nefolositor. Începu să caute în sertar după altul.

Şi în timp ce bombănea şi se agita, n-avea nici măcar idee că nemulțumirea ei nu se datora lumii din jur, ci conflictului ce mocnea în interiorul ei.

CAPITOLUL 3

— Mama? Virginia rămase în pragul uşii în timp ce mama ei îşi ridică privirea de pe carte.

— Virginia. Credeam că ai adormit.

— N-am putut să dorm.

Mama ei îşi puse cartea deoparte şi bătu uşurel cu palma divanul de lângă ea.

— S-a întâmplat ceva?

O clipă fata nu spuse nimic. Ştia, din tonul mamei ei şi din micul gest pe care-l făcuse că era invitată să-şi deschidă inima. În acelaşi timp, ştia că Jenny ar fi luat în derâdere o asemenea idee. Mamele nu erau demne de încredere.

Însă faptul că fusese crescută într-un cămin iubitor o ajută să depăşească momentul de ezitare. Traversă camera şi se aşeză pe marginea divanului.

— Unde e tata? întrebă, neştiind ce să spună.

Mama întinse mâna şi netezi părul încâlcit.

— Este în birou. Are puţin de lucru înainte de procesul de mâine.

— Procesul cui?

Virginia era la curent cu munca tatălui ei. Acesta mergea adesea la tribunal, ca să pledeze în tot felul de procese. Şi de obicei câştiga, iar asta o făcea pe mama tare mândră. Pentru Virginia, tatăl ei era ca un cavaler călare pe un cal alb, gata să vină în apărarea celor nevinovaţi.

— O disputa cu privire la [illegible]
că e a lor.

— Şi de unde ştie tata cine are dreptate?

— A căutat în documente. Are titlul legal.

— Şi va câştiga?

Mama ei zâmbi şi o apucă de mână.

— Sunt sigură că va câştiga. Legea este de partea lui.

Virginia trecu vârful limbii peste buzele uscate. Trăsese de timp. Nu procesul tatei o ţinuse trează.

— Ce te supără?

Întrebarea era atât de directă, încât Virginia n-o putu evita. Mama ei ştia că avea altceva în minte. Mama ştia întotdeauna.

— Am... am vorbit cu domnul Adamson.

— Da, mi-a spus. Cuvintele fură însoţite de un zâmbet. Sunt mulţumită că te opreşti să vorbeşti cu el când treci pe acolo. Se simte tare singur.

— Am... am întârziat acasă.

Cuvintele plutiră o clipă în aer. Mama ei aştepta să continue.

— Am întârziat înainte de... de a vorbi cu domnul Adamson.

— Da, ştiu.

Virginia simţi cum i se învârte capul. Se pare că mama ei nu înţelegea cele spuse.

— Am venit foarte târziu.

— Ştiu.

— Dar tu mi-ai spus să vin direct acasă.

Mama ei aprobă din nou printr-o mişcare a capului. O strânse uşor de mână.

— Şi am fost foarte dezamăgită să aflu că nu m-ai ascultat, spuse ea încet.

— Ştiai?

— Da, ştiam.

— De unde?

— Am trecut pe lângă cofetărie în timp ce tu şi prietenii tăi serveaţi sirop cu sifon.

— Şi cum – de ce...? Nu reuşi să-şi isprăvească întrebarea.

— De ce nu ți-am cerut nicio explicație?

Virginia aprobă.

— Treceam pe acolo împreună cu tatăl tău. În drum spre casă am discutat despre asta. Suntem foarte îngrijorați de... de atitudinea ta din ultima vreme. Am vrut să avem puțin timp ca să ne rugăm – să gândim – să hotărâm ce să facem. Am încercat cu pedepse, cu restricții. Ți-am luat unele privilegii. Ți-am dat mai multe lucruri de făcut în jurul casei. Toate astea n-au făcut altceva decât să te înfurie şi mai tare. Nu mai ştim ce să facem. Mă gândeam să vorbesc mâine cu bunica. Să-i cer un sfat.

Inima Virginiei se strânse. Nu, asta nu. Să nu-i spună bunicii despre neascultarea ei. Ce va gândi oare? Virginia îşi imagina cât de şocată va fi când va afla despre faptul că încălcase cu sfidare regulile familiei. Bunica o iubea. Credea în ea. Ce s-ar întâmpla dacă cele spuse de mama vor distruge totul?

— Te rog... te rog, nu-i spune, imploră cu glas tremurat. N-o să mai fac. Promit. Voi veni direct acasă.

— Virginia. Mâna mamei lăsă pe cea a fiicei pe divanul de damasc, şi apoi şi-o ridică ca să-i dea la o parte cârlionții de pe fața tristă. Te iubim. Vrem să te vedem crescând fără... fără urme dureroase lăsate de greşelile tinereții. Ştiu că... ştiu că este important să petreci timp cu prietenii. Să te simți independentă. Să creşti. Însă eu şi tata – ne îngrijorăm. Ne facem probleme că încerci să creşti prea repede. Că ai putea să alegi – nu prieteni răi, ci puțin confuzi. Că aceştia ar putea... te-ar împinge... să faci unele alegeri pe care mai târziu să le regreți. Înțelegi?

Virginia medită o vreme înainte de a clătina încet din cap. Vocea calmă a mamei ei încercând să-i calmeze gândurile tulburi părea a da sens cuvintelor – părea a le face chiar acceptabile. Clătină din nou din cap.

— Tot ce-ți cerem este să respecți regulile. Este chiar atât de greu?

Virginia clătină din cap. Nu era *chiar* atât de rău. Nu erau prea multe reguli.

— Vrem să vii de la şcoală direct acasă. Să-ți ceri voie înainte de a pleca... de a pleca unde ți-ai dori.

Din nou fata clătină din cap.

— Trebuie să-ți faci partea de treabă în casă, nu să o lași în sarcina Clarei.

Deci mama ei aflase și de faptul că nu-și făcuse treaba în casă.

— Neascultarea ta afectează întreaga familie. Francine a fost aproape bolnavă de îngrijorare că ai putea fi la iar de necaz.

Iar Francine. Mama știa și despre asta. Virginia înghiți greu și clătină din cap.

— Și acum...? întrebă ea în cele din urmă.

— Acum ce?

— Acum o să dau de necaz? Cu greu putu rosti aceste cuvinte.

— Da. Cred că da. Nu ai ascultat. Știi bine care sunt regulile familiei. Neascultarea atrage după sine unele consecințe – așa e?

Virginia înghiți din nou în sec. Cum putuse să creadă că va scăpa de pedeapsă?

— Ce pedeapsă am? întrebă când văzu că mama ei nu mai spune nimic.

— Încă nu știu. N-am discutat cu tata. Ce pedeapsă crezi că meriți?

Virginia se încruntă. Niciodată nu fusese invitată să-și propună propria pedeapsă. Se întrebă o clipă dacă mama ei vorbește serios. Îi aruncă o privire și constată că era foarte serioasă.

— Nu... nu știu. Poate... poate... Nu putea gândi. Nu vroia să se condamne singură la o pedeapsă aspră. Însă pe de altă parte, nu putea fi nici prea îngăduitoare. Pedeapsa trebuia să fie pe măsura neascultării, spunea adesea tatăl ei. Și încercase să-și pună în aplicare principiul în propria casă. A sugera o pedeapsă ușoară pentru ceea ce părinții ei considerau a fi o neascultare de proporții, însemna a admite că nu era suficient de matură pentru a judeca o situație rațional.

— Nu știu... chiar nu știu, spuse ea jalnic în cele din urmă.

— Nu-i ușor, recunoscu mama ei. Nimănui nu-i face plăcere să-și pedepsească copiii. Ezită, apoi continuă. Mă bucur însă – și tata la fel – că ai venit și ți-ai mărturisit singură greșeala. Asta va ușura pedeapsa, chiar dacă va trebui totuși să fii pedepsită.

Virginia clătină din cap. Ar fi vrut să plângă, dar era prea mare pentru așa ceva. Dar ce bine ar fi fost să se poată arunca în brațele mamei sale și să-i plângă pe umăr...

Trebuia să fie pedepsită. Ar fi trebuit oare să nu spună nimic, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic? Nu – părinţii ei deja ştiau. Deja discutaseră problema asta, se rugaseră pentru îndrumare, iar mama ei chiar plănuise să stea de vorbă cu bunica. O, spera din toată inima că nu va face asta.

— N-o să vorbeşti cu bunica, nu-i aşa? întrebă.

— Vrei să nu vorbesc?

Virginia aprobă. Mama ei păru a medita o clipă înainte de a răspunde.

— Foarte bine. Nu voi vorbi cu bunica despre asta.

Virginia se simţi uşurată.

— Acum ai face bine să mergi la culcare. E târziu. Crezi că acum o să poţi dormi? În vocea mamei se putea distinge o notă de îngrijorare.

Virginia dădu din cap tăcută. Poate că acum va putea. Cel puţin, va încerca.

Mama îi puse mâna uşor pe umăr şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Atunci, noapte bună, spuse ea. Virginia ştiu că era liberă să plece.

La uşă se întoarse şi i se adresă din nou.

— Mama. Ezită. Simţi cum o podidesc lacrimile şi se gândi la Francine şi la abilitatea acesteia neobişnuită de a vărsa lacrimi. Îşi înghiţi lacrimile şi-şi ridică uşor bărbia.

Mama îşi ridică privirea de la cartea pe care o luase din nou în mână.

— Îmi pare rău. Vocea Virginiei tremură.

O expresie de mare uşurare apăru pe chipul mamei ei, urmată de un zâmbet.

— O, sunt tare bucuroasă să te aud spunând asta. M-am temut că n-o să rosteşti niciodată cuvintele astea.

În timp ce se îndrepta spre camera ei, Virginia se întrebă dacă nu cumva o văzuse pe mama ştergându-şi lacrimile.

„Băieţii vor merge la râu după şcoală."

Mesajul îi fusese transmis Virginiei pe o bucăţică de hârtie, şi trim pe furiş de partea cealaltă a băncii, sub o radieră învechită. Virginia cit cuvintele apoi mototoli hârtia şi o puse în buzunarul jerseului. Se prefăcu că foloseşte radiera înainte de a o da mai departe proprietarei. Însă n-o privi pe Jenny în ochi. Ştia ce înseamnă acel mesaj. Jenny îi cerea să vină cu ea şi cu băieţii la râu. Nu va avea timp să alerge acasă şi să ceară voie mamei sale. Şi chiar dacă ar fi avut, era sigură că mama n-ar fi fost de acord cu o astfel de escapadă. A merge la cofetărie, în oraş, era una, dar a merge pe malurile râului era alta.

Şi totuşi, tare şi-ar fi dorit să meargă. Ştia că o să fie distractiv. Probabil că apele micului râu care trecea pe lângă oraş erau umflate în urma dezgheţului de primăvară. Nu credea că va mai fi gheaţă, decât pe ici-colo. Poate că salciile de pe mal chiar înmuguriseră, iar broaştele se treziseră din lungul somn al iernii.

Copiii se vor lua la întrecere. Virginia parcă-i vedea. Se vor urca pe buşteni, se vor împinge, vor sări pe bucăţile de gheaţă rămase. Vor prinde broaşte, sau chiar şerpi alunecoşi de apă şi le vor urmări pe fete. O să fie atâta distracţie!

Ştia, chiar fără a privi în direcţia ei, că Jenny aştepta un răspuns. Tot ce trebuia să facă era să-şi ridice privirea şi să facă un semn. Asta ar fi asigurat-o pe Jenny că era *de acord*.

Însă nu-şi putea ridica privirea. Nici nu putea face vreun semn. Simţi în stomac o durere ciudată, ca o răsucire, care o făcu să se agite pe scaun. Nu putea merge. Jenny o să fie furioasă. Toţi vor zice despre ea că e o fricoasă. Însă nu putea să meargă. Oricât de distractiv ar fi fost, nu se putea compara cu chinul prin care trecuse cu câteva zile în urmă. În fiecare seară trebuia să spele vasele după cină, iar sâmbăta mătura curtea. Nu-i plăcea să mănture curtea. În special primăvara, când atât de mulţi oameni aduceau pe încălţări noroi şi frunze uscate, ce căzuseră din copaci toamna trecută.

Continuă să facă exerciţiile pe care le primise. Îşi simţi obrajii ciudat de fierbinţi şi nu se putu concentra deloc.

Simţi că cineva o trage de cot. Jenny îi trimisese iar radiera. Dacă mai continua să facă asta, o să dea amândouă de necaz.

Cu ochii ațintiți asupra caietului din fața ei, Virginia acceptă radiera asigurându-se că prinde odată cu ea și bilețelul ascuns dedesubt. Aruncă o privire spre partea din față a clasei ca să se asigure că învățătoarea stătea cu spatele la ea și scoase bucata de hârtie. Jenny scrisese atât de mărunt, încât Virginia abia înțelese cuvintele.

„Ce ai? Vii, sau nu?" Hârtia aproape că-i ardea degetele.

Știa că trebuie să răspundă, însă nu îndrăznea să se uite la Jenny. Știa că va fi furioasă. Jenny putea fi tare urâcioasă dacă nu i se făcea pe plac.

Virginia clătină din cap dintr-o parte în alta și trimise radiera înapoi. O clipă doar, îndrăzni să se uite la Jenny. Ochii verzi ai acesteia scăpărară. Jenny nu era deloc mulțumită. Virginia se întoarse la exerciții, simțind cum i se strânge stomacul.

Altă împunsătură. Radiera îi era din nou trimisă. Virginia fu ispitită s-o ignore, dar se temea că Jenny va face o scenă care va atrage atenția învățătoarei. Fără a privi în direcția lui Jenny, întinse mâna cu palma deschisă. Jenny puse radiera și bilețelul în palma ei și o ciupi de deget. Virginia aproape că icni de durere.

„Poate că va trebui să-mi fac rost de altă prietenă", scria concis în bilețel.

Virginiei aproape că i se făcu rău, atât de tulburată se simți. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să piardă prietenia lui Jenny. Jenny, fata cu părul roșcat, ochi jucăuși și râs molipsitor. Jenny, cea care-i conducea pe toți și știa de toate. Jenny, cea care se aprindea de furie când nu i se făcea pe plac și trasa reguli stricte, ca un adevărat conducător. Virginia se simțise atât de privilegiată să fie aleasă drept prietenă a lui Jenny. Dobândise un statut de care nu se bucurase mai înainte în școală. Dacă ar fi pierdut-o pe Jenny, ar fi ajuns exact acolo de unde plecase. O altă anonimă. Un nimeni. Un nimic.

Dar dacă ar fi acceptat să meargă? Ce s-ar fi întâmplat? Ar fi avut din nou probleme acasă. Atunci mama ar sta de vorbă cu bunica, asta era sigur. Poate că lucrul acesta va ajunge și la urechile bunicului. Nu putea să suporte așa ceva. N-ar putea să vadă dezamăgirea ce le-ar umbri dragostea din priviri.

Era o decizie grea. Mai ales acum, în timpul orei de aritmetică. Şi-ar fi dorit ca Jenny să amâne chestiunea până după terminarea orelor, când putea vorbi cu ea fără a risca să fie prinse de învățătoare. Dar știa că Jenny aştepta răspunsul ei acum.

Lăsând la o parte orice precauție, întoarse bilețelul pe partea cealaltă şi scrise cu litere la fel de mărunte: „În seara asta nu pot. Altă dată." Puse hârtia împachetată lângă radieră, se uită spre partea din față a clasei şi le trimise înapoi, la Jenny. Mesajul o nemulțumi pe fată. Se încruntă, apoi ridică din umeri, ca şi când ar fi vrut s-o informeze pe Virginia că ea era cea care pierde. Şi că-i va părea rău pentru asta.

Ziua era deja ruinată pentru Virginia. Ştia că, indiferent ce s-ar întâmpla în restul zilei, nimic nu va fi cum se aşteptase. O să piardă o distracție pe cinste. Jenny era furioasă pe ea. Băieții vor crede că este o prostănacă. Nimic nu va merge bine. Nimic.

— Virginia?

Vocea învățătoarei o trezi din reverie. Îşi ridică degrabă capul. I se pusese o întrebare, iar ea nici măcar nu auzise. Simți cum i se aprind obrajii în timp ce-şi auzi colegii chicotind.

— Mă scuzați, se bâlbâi ea. Nu... nu am auzit întrebarea.

Chicotelile celorlalți se transformară în hohote de râs. Domnişoara Crook bătu cu vârful bățului arătător în duşumea, atrăgând atenția copiilor.

— Dacă şi voi ați fi fost concentrați la exercițiile pe care le-ați primit, n-ați fi avut de ce să râdeți, îi muştrului învățătoarea.

Roşeața de pe chipul Virginiei se adânci. Nu exercițiile de aritmetică îi captaseră în aşa măsură atenția.

— Te-am întrebat care este rezultatul exercițiului numărul şapte, continuă învățătoarea. Chicotelile încetaseră şi se făcuse o liniște adâncă.

Virginia se uită pe foaia din fața ei. Uşurată, văzu că terminase de rezolvat problema cu numărul şapte. Îşi ridică caietul, se trase la marginea pupitrului şi se ridică. Cu mare atenție oferi soluția la problemă, aşa cum îi ceruse învățătoarea. Când ajunse la final, ridică privirea ca să vadă reacția acesteia. Spera din toată inima că rezolvase bine problema.

— Foarte bine, Virginia, spuse mulţumită învăţătoarea. William, problema cu numărul opt.

Virginia se lăsă să cadă pe scaun. Se simţea de parcă ar fi stat în faţa juraţilor din tribunalul unde pleda tatăl său şi fusese găsită „nevinovată". Simţi o mare uşurare. Până când privi în direcţia lui Jenny. Prietena ei era încă încruntată. Din punctul ei de vedere, n-avea de ce să se simtă uşurată.

CAPITOLUL 4

Jenny nu se lăsă bătută atât de uşor. Aştepta pe treptele şcolii când Virginia ieşi din clădire. Virginia încetini paşii când o văzu în mijlocul grupului adunat laolaltă. Erau acolo trei băieţi, împreună cu Jenny şi cu Ruth Riant. Virginia îşi simţi inima grea. Oare Jenny o înlocuise deja cu altcineva?

Când Jenny îşi ridică privirea şi o strigă, Virgina se forţă să zâmbească şi se îndreptă spre ea.

— Credeam că aţi plecat deja, spuse ea pe un ton jalnic.

— Credeam că te-ai răzgândit, răspunse Jenny.

Virginia se încruntă. Jenny îi dădea de furcă. Toţi cei trei băieţi îşi ridicară capetele şi o priviră cu atenţie, provocator. Era sau nu era parte din grup?

Era atât de tentant să meargă cu ei. Şi să suporte consecinţele când va ajunge acasă. Însă Virginia n-o făcu. Ceea ce o determină să reziste tentaţiei fu chipul bunicii, mai ales dezamăgirea ce ştia că-i va umbri privirea.

— Nu pot, reuşi să răspundă. Ţi-am spus deja.

— Ei bine, o să ratezi toată distracţia, îi răspunse Jenny, dându-şi pe spate părul roşcat. Adăugă apoi o înjurătură scandaloasă, ca pentru a-şi sublinia cuvintele. Virginia o privi cu ochii măriţi. Hohotind de râs, Jenny îşi conduse micul anturaj spre strada care ducea în afara oraşului, spre pădure şi spre pârâul Carson. Virginia rămase locului

privindu-i cum se îndepărtează. Deja se tachinau unul pe altul, râdeau și făceau tot felul de comentarii.

Era dezamăgită. Cu toată ființa își dorea să fie parte din grup. Fu tentată să strige: „Hei, așteptați-mă!" și să alerge după ei. Însă vocea și picioarele refuzară s-o facă. Rămase acolo, cu obrajii înfierbântați, până când dispărură după colț. Gândurile i se învălmășeau în minte, făcând-o să fiarbă de furie. Nu era drept. Nu era drept că părinții ei erau atât de... de „înguști". N-o lăsau să se distreze deloc. Nu putea niciodată să facă ce vroia ea. O credeau copil încă.

Virginia porni încet spre casă, într-o dispoziție dintre cele mai proaste. Tot drumul fu îmbufnată, lovind cu piciorul pietrele mici și râcâind pământul cu vârful noilor ei botine. Toate privilegiile de care se bucurau frații ei... Toată nedreptatea vieții... Când ajunse pe strada ei, era convinsă că ea avea cea mai grea soartă dintre toți cei care locuiau în oraș. Poate era chiar cea mai oropsită persoană din întreaga țară. Sau chiar din lumea întreagă.

— Ți s-au înecat corăbiile?

Virginia tresări. Domnul Adamson se rezemase de gard și o privea atent. Cămașa lui cea murdară avea încă o pată, una nouă. Virginia se întrebă dacă nu cumva vărsase pe ea cafeaua de dimineață.

— Nu v-am văzut, răspunse ea.

— Nu – cred și eu. Norul ăsta greu care te apasă nu te-a lăsat să vezi nimic în jur.

Fără să gândească, Virginia se uită în sus. Bătrânul începu să râdă înfundat. Virginia se îmbujoră la față, dându-și seama că domnul Adamson o tachinase.

— S-a întâmplat ceva?

Cum putea să spună bătrânului vecin că toate lucrurile mergeau pe dos? Ea venea acasă, în timp ce prietenii ei erau la râu și se distrau de minune. Părinții lor le dădeau posibilitatea să crească, să se maturizeze. Nu era drept.

— Ei bine...?

Virginia clătină din cap.

— Păi... părinții mei...

— Ah... spuse bătrânul dând din cap cu înțelegere. Părinții. Așa e. Pot fi uneori o mare povară.

Virginia îl privi în timp ce-și ridică pălăria uzată și se scărpină în capul aproape chel. Părul argintiu care-i mai rămăsese, părea mai închis la culoare. Virginia se gândi că probabil se spăla pe cap la fel de des cum își spăla hainele.

— Îmi amintesc de vremea când eram doar un copilandru, continuă omul. Aveam cel mai neplăcut tată. Nu cădeam de acord în nicio privință – până când am împlinit douăzeci de ani. Dintr-odată, tatăl meu s-a luminat la minte. Când am ajuns la patruzeci de ani, pot spune că tatăl meu învățase o sumedenie de lucruri. Cuvintele fură urmate de un hohot înăbușit de râs, însă Virginia nu vedea ce era atât de amuzant. Știa exact ce vrea bătrânul să spună.

— Nu mă aștept ca mama și tata să se schimbe în bine, spuse ea brusc.

— Nu? Păi atunci... Își ridică din nou pălăria și se scărpină în cap. Virginia privi cum pământul uscat ce i se lipise pe degete, aterizase acum în părul rar. Nu-i de mirare că i se păruse mai închis la culoare.

— Ai răbdare cu ei. Ai nițică răbdare, o sfătui bătrânul. Până și câinii bătrâni pot învăța șmecherii noi – dacă au un instructor bun.

— Ei bine, părinții mei nu învață nimic de la mine, mormăi Virginia.

— De la tine? Nu. Nu vor învăța de la tine. Vezi, ei nu se poartă ca niște copilandri, după câte îmi dau seama.

Cuvintele lui nu erau acuzatoare, așa că Virginia nu se simți lezată. Fu pe punctul să întrebe cum se poartă copilandrii, însă bătrânul schimbă brusc subiectul.

— Au înflorit câteva lalele.

Părea atât de încântat, încât Virginia nu se putu abține să nu se intereseze de ele.

— Acelea frumoase, cu dungi?

— Nu, acelea înfloresc mai târziu. Cele roșii. Am și câteva galbene care stau să se deschidă. Încă o zi sau două de soare și o să-ți dau un buchet. Treci pe aici vineri. Ar trebui să se deschidă până atunci.

Virginia aprobă printr-o mişcare a capului. Îi plăceau lalelele ei. Îi aminteau că iarna, cu zăpezile ei, trecuse.

Clătinând uşor din cap, bătrânul se îndepărtă de gard. Îşi ridică săpăliga şi se întoarse la straturile de flori. Considera încheiată discuţia lor. Cu paşi înceţi, se îndreptă spre casă.

Însă cu toate că era încă supărată, nu se mai simţea atât de nedreptăţită. Ceva se întâmplase. Sigur, îşi dorea să se distreze alături de prietenii ei la râu. Dar parcă nu mai era atât de furioasă pe faptul că ea nu se număra printre ei.

Intră în casă şi fu întâmpinată de mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Mama era aici. Francine şi Danny erau deja aşezaţi la masa din bucătărie, cu paharele de lapte rece în faţă şi felii mari de pâine proaspătă unse din belşug cu gem de căpşuni. Mama îi zâmbi.

— Bine ai venit acasă.

Îi indică printr-o mişcare a capului locul la masă, unde o aşteptau paharul cu lapte şi felia de pâine cu gem.

O clipă Virginia fu tentată să spună: „Nu, mulţumesc" şi să se ducă în camera ei ca să-şi plângă de milă. Dar pâinea mirosea atât de bine şi dintr-odată se simţi atât de flămândă, încât se răzgândi. În timp ce-şi lăsă cărţile la colţul mesei şi se aşeză pe scaun, Francine spuse entuziasmată:

— Unchiul Luke vine la cină.

Virginia îl adora pe unchiul Luke. Era greu să-şi înăbuşe entuziasmul. Aruncă o privire în direcţia mamei ca să vadă dacă ce spunea Francine era adevărat, cu toate că fata nu era învăţată să spună minciuni.

— Numai unchiul Luke, explică mama ei. Mătuşa Abbie şi Georgia s-au dus la rudele lor, în Fowler Creek. M-am întâlnit cu Luke la poştă şi l-am invitat la cină.

Virginia aproape că zâmbi. Nu mai conta că ceilalţi erau la râu şi vânau broaşte şi călăreau buşteni uzi. Ei nu aveau un unchi ca unchiul Luke. Unul care să fie şi doctor pe deasupra.

A doua zi dimineața, Jenny veni la școală doldora de informații exagerate despre escapada lor la râu. Majoritatea comentariilor nu-i fuseseră adresate direct Virginiei, ci fuseseră făcute în auzul acesteia. Virginia își dădu seama că Jenny nu făcea altceva decât s-o împungă și s-o facă să-i pară rău. Și ea ar fi putut face propriile comentarii. Despre unchiul Luke și despre faptul că venise la cină. Ar fi putut vorbi despre tot felul de întâmplări cu care se confruntase unchiul Luke în meseria sa de doctor. Despre râsul său molipsitor în timp ce stătuse la taifas cu mama și cu tata. Despre faptul că o ajutase să spele vasele. Despre jocul cu mingea în curtea din spatele casei. Până și mama și Clara li se alăturaseră. Despre cât de mult se amuzaseră când Clara, încercând să prindă mingea, aproape că aterizase în țarc, lângă porcușorii de Guineea ai lui Danny. Însă Virginia nu spuse nimic despre toate astea. Era sigură că Jenny n-ar fi înțeles și doar ar fi luat-o peste picior.

Ruthie se ținu scai de Jenny toată ziua. Când învățătoarea îi puse pe toți în linie la lecția de ortografie de după-amiază, fata se strecură între Jenny și Virginia. În mod normal, Jenny ar fi protestat zgomotos. Nu și de data asta. Doar îi aruncă Virginiei o privire prin care o avertiza că poziția ei privilegiată de prietenă a ei era în pericol.

Virginia încercă să ignore înțepăturile, privirile furișate, chicotelile. Însă toate acestea o răneau. Îi provocau o durere ascuțită. Însă nu știa ce-ar trebui să facă pentru a-și recâștiga locul privilegiat. Ce putea face pentru a intra din nou în grațiile lui Jenny?

— Câțiva copii au fost la râu.

Cuvintele tatălui său îi făcu pe toți cei din jurul mesei să-și ridice privirile din farfurie.

— E vreo problemă? întrebă mama.

— Șeriful Brown crede că ar putea fi.

— Copiii din oraș s-au jucat întotdeauna la râu, spuse Rodney, fără a se opri din mestecatul plăcintei.

— Mai sunt câteva bucăți de gheață pe râu. Destul de periculoase. Sunt subțiri și alunecoase. Dar se pare că tocmai bucățile astea de gheață sunt tentante pentru copii. În special pentru cei care vor să facă pe grozavii. Apele râului sunt destul de mari și încă nu s-a topit toată zăpada pe munți. Dacă mai și plouă, se poate chiar să iasă din matcă. Iarna asta am avut mai multă zăpadă decât de obicei.

Virginia ascultă conversația, însă nu făcu niciun comentariu. În ultima vreme, prietenii ei de la școală se duseseră de câteva ori la râu. De fiecare dată se întorseseră triumfători la școală, lăudându-se cu faptele lor mărețe și spunând tuturor cât de bine s-au distrat. Până acum nu se întâmplase nimic. Doar își udaseră pantalonii, cu toate că se făcuse mare haz pe seama faptului că Samuel Boycie aproape că alunecase în râu și-și pierduse căciula.

— S-a dus pe apă în jos, târâtă de curenți, spusese Jenny amuzată. L-am întrebat pe Samuel ce-o să-i spună maică-si, iar el mi-a spus că o să dea vina pe corbul țăcănitului acela de Marshall. Cuvintele ei fuseseră urmate de o avalanșă de hohote de râs.

Virginia se îndepărtase de ei. Nu vroia să audă mai multe. Jenny era hotărâtă să-i facă în ciudă. În plus, Virginiei nu-i plăcea când cineva își bătea joc de Rett Marshall. Știa că, într-un fel, comentariile erau adevărate. Omul era țăcănit. Sau, cel puțin, nu era ca ceilalți oameni, dacă asta însemna a fi țăcănit. Bunica ei îi spusese povestea lui Rett.

Părinții lui își doriseră foarte mult un copil. Mama lui pierduse câteva sarcini, dar, în cele din urmă, Dumnezeu i l-a dat pe Rett. Femeia fusese atât de fericită, iar tatăl lui Rett nu-și mai încăpuse în piele de mândrie. Mai apoi însă, s-a descoperit că copilul nu era normal. O, se dezvoltase fizic, cu toate că procesul fusese lent, însă la minte rămăsese copil. Și totuși, părinții l-au iubit. Mama lui, Wanda, credea despre el că va rămâne *pentru totdeauna copil*, iar tatăl lui, Cam, îl lua pe băiat oriunde mergea.

Nu după multă vreme oamenii au început să observe că băiatul avea o legătură specială cu animalele. Le lua cu el pe cele bolnave și părea că reușește chiar să comunice cu animalele sălbatice. Curând deveni cunoscut în comunitate ca fiind băiatul care poate îmblânzi

fiarele sălbatice. Poate că oamenii nu-l înțelegeau, însă aveau un respect ciudat față de el.

Băiatul colinda dealurile și pădurile după bunul plac. Rett părea a nu îmbătrâni, cel puțin așa considerau cei din partea locului. Tot timpul era gata de plecare. Mereu își făcea prieteni din animale. Era liber.

Însă lucrurile din jurul lui se schimbară de-a lungul anilor. Părinții lui îmbătrâniră. Mama sa muri prima. Nu era foarte înaintată în vârstă, însă contactase o răceală urâtă. Pe tot parcursul lunilor de iarnă fusese chinuită de o tuse înecăcioasă. Bunica Virginiei și alți vecini încercaseră să o salveze. Unchiul ei, doctorul Luke, o doftoricise câteva luni, însă nimic din toate acestea nu păreau a-i fi de folos. A murit la începutul primăverii și a fost îngropată în micul cimitir de lângă bisericuța de țară.

Soțul și băiatul ei suportară cu greu moartea ei, însă supraviețuiră. Cam se ocupă de gătit și curățenie și făcu o treabă atât de bună, încât îi surprinse chiar și pe cei mai cârcotași dintre vecini. Oamenii încercară să-l ajute pe măsura posibilităților lor, însă fiecare femeie din vecini avea propria gospodărie de întreținut, iar în timp descoperiră cu toții că omul se descurcă și singur.

Apoi, într-o zi, Cam își făcu apariția la ușa bunicilor ei. Tocmai fusese la un consult, la doctorul Luke, și aflase că nu prea stă grozav cu inima. Bănuise asta. Fuseseră tot felul de mici semne care-i dăduseră de gândit. Nu își făcea probleme pentru el însuși. Se simțea obosit și singur de când Wanda îi părăsise. Dar se frământa pentru Rett. Ce se va întâmpla cu băiatul după ce va muri și el?

Cei din familia Davis discutară despre problema asta. Se rugară împreună. Și, în cele din urmă, îl căutară pe domnul Marshall. Rett putea veni să locuiască împreună cu ei, îi spuseseră. O să-i poarte de grijă. Însă tatăl lui Rett avu altă idee. Se gândise că pentru Rett, care de acum avea în jur de patruzeci de ani, era mai ușor să locuiască în oraș. Auzise despre o nouă pensiune. Urma să vândă ferma, să-i facă lui Rett o alocație lunară și să se mute cu acesta la pensiune pentru ca băiatul să se obișnuiască cu noul mediu.

La început, Rett fusese tulburat de aceste aranjamente. Cuprins de agitație, măsura în lung și-n lat camera mică ce urma să fie căminul

lor. În cele din urmă, tatăl său îşi dădu seama că băiatul nu-şi dorea altceva decât să fie liber. Liber să cutreiere dealurile şi pădurile. O rugă pe proprietara pensiunii să pună mâncare în pachet pentru fiul său şi, cu pachețelul în mână, indiferent de vreme, Rett pleca de acasă în fiecare zi. „Du-te", spunea tatăl băiatului-bărbat. „Numai să te întorci acasă diseară." Şi el se întorcea întotdeauna la sfârşitul fiecărei zile, mulțumit şi cu obrajii rumeni. Unchiul Luke spusese că Rett Marshall are constituția unui taur. Virginia n-avea idee ce însemna asta, însă unchiul Luke spunea asta ca şi când era un lucru bun, un lucru vrednic de admirat.

Tatăl şi fiul locuiră la pensiune timp de aproape un an, înainte ca inima domnului Marshall să cedeze. Muri înainte să ajungă unchiul Luke la el. Pierderea tatălui său îl împinse pe Rett să plece de acasă şi mai mult ca înainte. Dar se întorcea întotdeauna seara. Flămând şi adesea ud şi înghețat – dar mulțumit.

Singura lui problemă era ce să facă cu corbul său. Era singura pasăre pe care Rett încercase s-o aducă acasă din sălbăticie. Pe celelalte le lăsa afară, vindecându-le şi întorcându-le în habitatul lor natural. Însă corbul îl însoțea pe Rett pretutindeni. Stătea aşezat pe umărul lui sau zbura înaintea lui. Proprietara pensiunii nu fusese de acord ca pasărea să fie ținută în cameră. Rett fusese nevoit să facă o colivie în curtea din spate, însă era nemulțumit oarecum de faptul că pasărea trebuia să rămână afară în timpul nopții. Oamenii spuneau că deseori, atunci când o furtună puternică se abătea asupra locului, Rett stătea în curtea din spatele casei, lângă pasărea lui.

Oamenii mai spuneau că pasărea se pricepea să comunice mai bine decât Rett. Cele mai multe dintre spusele oamenilor nu aveau menirea de a-l discredita pe ciudatul bărbat. Însă când era vorba despre băieții de la şcoală, lucrurile se schimbau. Aceştia făceau o sumedenie de glume proaste pe seama lui. Iar Virginiei nu-i făcea deloc plăcere lucrul acesta. Când era mai mică, se grăbea să-l apere pe Rett. La un moment dat i se spusese chiar *iubita lunaticului*. Însă când crescu mai mare şi înțelese cât de mult înseamnă aprobarea colegilor şi prietenilor ei, îşi schimbă atitudinea. Nu-l mai apără în public. Se simțea ca o laşă. Însă nu avea suficient curaj să înfrunte mulțimea doar

de dragul de a-l apăra pe Rett în fața ridiculizării constante la care-l supuneau ceilalți.

Lui Danny însă, nu-i păsa. Dacă cineva spunea vreun lucru crud referitor la Rett şi acesta ajungea la urechile lui, sărea în apărarea ciudatului bărbat. Virginia era şi mândră, dar şi întristată de asta. Spera că cei de la şcoală nu o vor lua peste picior din cauza fratelui ei. Însă în acelaşi timp, îi admira curajul. Cu toate acestea, îşi spunea că într-o zi Danny o să-şi dea seama că va trebui să plătească un preț mare dacă va continua să țină partea celor marginalizați de societate. Era sigură că atunci când va sosi clipa, Danny o să procedeze ca şi ea.

CAPITOLUL 5

— Ai auzit ce spune femeia aia cu nasul lung, doamna Parker?

Privind-o cu ochi verzi scăpărători şi aruncându-şi părul roşu pe spate, Jenny aproape că se răstise la Virginia. Virginia n-avea nicio idee. Nu credea că oamenii din oraş dădeau prea mare importanţă spuselor doamnei Parker. Cel puţin, părinţii ei aleseseră s-o ignore. „Faptele vorbesc" spunea întotdeauna tatăl ei, „iar dacă nu există nicio dovadă, atunci toate sunt simple zvonuri".

Însă tata era avocat. Nu prea lua aminte la lucrurile ce nu puteau fi dovedite temeinic, atât de temeinic încât să constituie probe în sala de judecată.

Mama ei, nici ea nu punea mare preţ pe poveştile doamnei Parker, însă dintr-un motiv cu totul diferit. Adesea amintea cuvintele Bibliei referitoare la bârfă. Bârfa şi trăirea creştină nu se potriveau în mintea mamei sale. Membrilor familiei Simpson nu li se îngăduia să aducă acasă bârfele din vecini.

Virginia privi faţa îmbujorată a lui Jenny şi ridică din umeri. Se pare că Jenny o primise înapoi în cercul ei de favoriţi, însă Virginia n-avea idee despre ce anume spusese doamna Parker şi nici n-o interesa. Pe Jenny însă o enerva ceva.

— A spus că tata este un beţivan.

Virginia nici măcar nu clipi. Se ştia foarte bine în oraş că tatăl lui Jenny trăgea la măsea. Virginia presupunea că această informaţie era

un fapt de necontestat în opinia tatălui său, avocatul. Dar nu spune nimic lui Jenny.

— Spune că vine acasă şi mă bate.

Virginia căscă ochii auzind acest lucru, amintindu-şi de acele zile când Jenny venise la şcoală cu vânătăi în diferite părţi ale corpului. De fiecare dată găsise scuze, spunând că se împiedicase ba de una, ba de alta.

— Spune că din cauza asta mama a plecat de acasă.

— De unde a aflat ea toate astea? întrebă Virginia cu inocenţă. O privire plină de mânie fu singurul răspuns pe care-l primi.

Îşi dădu seama prea târziu de implicaţiile cuvintelor ei. Căută să-şi acopere cumva greşeala, însă nu putu găsi nimic care să anihileze efectul celor spuse.

Toţi oamenii din oraş ştiau că atunci când tatăl lui Jenny bea prea mult, se confesa oricui era dispus să-l asculte despre soarta nedreaptă pe care i-o hărăzise viaţa şi despre soţia nestatornică de care fusese „legat" timp de şapte ani lungi. Povestea era nitel diferită de fiecare dată. Uneori el fusese acela care o alungase. Alteori, plângea fără a se putea controla şi spunea tuturor că ea îl părăsise – pe el şi pe fetiţa asta – şi fugise cu un individ pe care abia dacă-l cunoştea. Părinţii Virginiei nu îngăduiseră niciodată să se vorbească despre asta la ei în casă, însă Virginia auzise destule în curtea şcolii. Doamna Parker avea suficiente surse de informare cât pentru a bârfi săptămâni întregi pe seama asta.

— N-o pot suferi! exclamă Jenny. Tare aş vrea să-i dau hoaştei bătrâne motive *reale* de bârfă.

Virginia se încruntă, simţindu-se nelalocul ei. Avea senzaţia că ceva nu era în regulă.

Conversaţia le fu întreruptă de sunetul clopoţelului. Virginia răsuflă uşurată, însă Jenny nu isprăvise ce avea de spus. În timp ce se grăbeau spre clădirea roşie, din cărămidă, continuă cu furie:

— I-o fac eu. Mă gândesc eu la ceva. Aşteaptă numai. Bătrâna asta... Şi Jenny folosi un cuvânt pe care Virginia nu-l mai auzise niciodată. Ceva îi spunea că termenul respectiv făcea parte dintre cuvintele cu care mama şi tata n-ar fi fost de acord. Îşi dădea seama

şi numai după cum suna, chiar dacă n-avea habar ce poate să însemne.

— O pun eu la punct – aşteaptă numai. Şi Jenny îşi dădu enervată părul pe spate.

Virginia se bucură când ajunse în clasă şi ocupă locul în bancă. Era solidă şi răcoroasă. Aproape confortabilă după mânia nestăvilită a lui Jenny şi sentimentele ieşite de sub control ale acesteia. Doar nu va îndrăzni să facă ceva prostesc. Nu, nu se poate.

Însă când întinse mâna să-şi ia manualul, simţi un nod în stomac. Avea sentimentul neliniştitor că Jenny ar putea – şi se temea de asta – ar putea să facă ceva necugetat şi că o va implica şi pe ea în schemele ei. Dacă ar încerca să nu se lase implicată, şi-ar atrage asupră-i mânia lui Jenny. Iar Virginia nu putea suporta să vadă acei ochi verzi, scăpărători, privind-o cu dispreţ. Lucrul ăsta era chiar mai rău decât pedeapsa pe care i-ar fi dat-o părinţii ei.

Virginia trăi o vreme cu teama asta.

Zilele trecură şi Jenny nu mai spuse nimic despre doamna Parker. Virginia începu să se relaxeze. Poate că, la urma urmelor, pericolul trecuse. Cel puţin, pericolul răzbunării pentru bârfele împrăştiate de doamna Parker.

Jenny însă era ocupată cu alte planuri. În mod constant Virginia se simţea prinsă în tot felul de situaţii ciudate. Micul grup de răzvrătiţi făcuse o escapadă pe păşunea domnului Moss ca să întărâte taurul cel mare. Apoi făcuseră o clupsă pentru corbul lui Rett Marshall, doar ca să-l audă cârâind niţel, întrebându-se râzând care dintre cei doi va croncăni mai tare – pasărea sau omul. Virginia reuşise cumva să se sustragă de la aceste escapade având scuze bine întemeiate. Însă atunci când Jenny propuse să meargă cu toţii la magazinul bătrânului domn Lougin ca să-şi bată joc de el, nu-i mai fu atât de uşor. Jenny îi spuse Virginiei că omul susţinea sus şi tare că toţi copiii erau hoţi şi că aproape că-şi scrântea gâtul urmărindu-i pe toţi în acelaşi timp ori de câte ori intrau în magazinul lui fără a fi însoţiţi de părinţi.

— Bătrânul crede că toți cei sub douăzeci de ani ar trebui ținuți în lesă, spuse Freddie Crell și toți cei din grup începură să râdă ca de o glumă bună.

— Poate într-o cușcă, strigă unul dintre ceilalți băieți.

— Aproape că înnebunește, spuse Jenny cu mare veselie, când intrăm și ne prefacem că ne uităm la una sau la alta. Începe să transpire și se îmbujorează la față. E tare amuzant să-l privești.

După părerea Virginiei se făcea prea mare haz pe seama asta.

Îl cunoștea pe domnul Lougin și niciodată nu-l văzuse astfel. Însă Virginia nu intrase în magazinul lui decât împreună cu unul dintre părinți sau trimisă de ei ca să cumpere ceva.

— Ce facem? întrebă ea cu un strop de îngrijorare în voce.

Jenny râse isteric.

— Păi tocmai asta e, reuși ea să spună în cele din urmă. Nu trebuie să facem *nimic*. Se mai liniști puțin pentru a-și stăpâni limba astfel încât să poată vorbi cum se cuvine, și în timp ce continuă, ochii ei verzi scăpărau de bucurie la toate astea.

— Doar intrăm în magazin și ne risipim în direcții diferite. Doar *ne risipim*. Făcu un gest ca pentru a-și exemplifica spusele. Ne risipim și ne învârtim de colo-colo și ne uităm la una, la alta – și omul înnebunește de necaz. E *nostim*. El se grăbește apoi, când într-o parte când într-alta, ca să numere articolele de pe tejghelele pe lângă care tocmai am trecut noi, privind când așa, când așa... ochii lui mari cât pe ce să-i iasă din cap. E *nostim*.

Planul îi păru Virginiei de-a dreptul răutăcios.

— Părinții mei m-ar ciomăgi bine dacă m-ar prinde, bombăni Jedd Marlow, un băiat ce fusese primit mai de curând în grup. Virginia presupuse că băiatul li se alăturase din cauza lui Ruthie, care-l considera simpatic.

— N-am voie să intru într-un magazin decât dacă am treabă acolo, explică băiatul.

Virginia fu pe punctul de a deschide gura pentru a spune că este de acord cu Jedd. Nici părinții ei n-ar fi trecut ușor cu vederea un astfel de lucru, cu toate că probabil s-ar fi gândit la o cu totul altă pedeapsă. Însă înainte de a putea rosti un cuvânt, o văzu pe

Jenny întorcându-se spre băiat şi ţintuindu-l cu privirea aceea a ei.

— Nu facem rău nimănui. Dacă oraşul ăsta n-ar fi fost atât de plicticos – dacă cei mari s-ar îngriji să ne dea ceva interesant de făcut – n-am fi nevoiţi să ne căutăm propriile modalităţi de a ne amuza, nu-i aşa?

Jenny era interesantă. Argumentele pe care le prezenta sunau atât de raţional. Şi convingător. Virginia nu putea fi decât de acord cu ea. Orăşelul lor era plictisitor. Adulţii nu făceau prea multe pentru a-i amuza pe copii. Poate că era vina lor că tinerii erau nevoiţi să-şi găsească singuri moduri de a-şi umple timpul liber.

Însă Jedd nu cedă. Nici măcar nu tresări sub privirea mânioasă a lui Jenny. Ridică din umeri.

— Faceţi ce vreţi, spuse pe un ton indiferent. Eu – eu n-am nevoie să caut lucruri cu care să-mi umplu timpul. Am destulă treabă acasă. Şi când termin de făcut treaba, mă întâlnesc cu câţiva băieţi şi ne jucăm cu mingea.

Privirea lui Jenny deveni şi mai pătrunzătoare. Însă acum fu nevoită să se uite la spatele lui Jedd. Băiatul se întorsese şi plecase, deloc deranjat de furia lui Jenny.

Să se joace cu mingea, spuse ea furioasă celor ce rămăseseră. Să se joace cu mingea – pe o bucată de izlaz. Şi el crede că asta-i viaţă. Virginia aproape că se aştepta s-o vadă scuipând pe jos. Însă îşi lăsă furia deoparte şi se întoarse la planurile de dinainte.

— Ei, cine vine? Nu facem altceva decât să ne amuzăm puţin de bătrânul Lougin. Rostise apăsat numele bărbatului, pe silabe, strâmbându-se în timp ce făcea asta.

Virginia se uită după Jedd. Îi auzi fluieratul în timp ce se îndepărta pe strada învăluită de căldura şi liniştea după-amiezei de primăvară. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut curajul să-i urmeze exemplul.

Escapada la magazinul domnului Lougin nu fu nici pe departe atât de amuzantă pe cât îşi imaginaseră. Cinci bărbaţi din vecini şedeau în

jurul unui butoiaş plin cu cuie, pe care se afla o tablă de şah. Domnul Telsworth şi domnul Teigs erau angajaţi într-o luptă strânsă. Ceilalţi urmăreau jocul cu ochii fixaţi asupra pieselor, scoţând sunete de apreciere atunci când unul dintre jucători făcea o mişcare inteligentă. Când grupul de copii intră în magazin, toţi ochii se ridicară de pe tabla de şah. Până şi domnul Lougin se dovedi deschis să-i primească, dacă asta însemna o vânzare bună.

— Vă pot ajuta cu ceva, copii? întrebă el binevoitor, ridicându-se de pe butoiul întors cu susul în jos şi îndreptându-se spre ei.

Nimeni nu răspunse. Se părea că nimeni nu găsea nimic de spus. În cele din urmă, Jenny reuşi să-şi găsească cuvintele.

— Vrem să ştim dacă nu cumva aţi primit călimare din acelea care au înălţimea de cincisprezece centimetri – cum se găsesc în oraş.

Bărbatul clătină din cap.

— Nu avem astfel de călimare. Avem din acelea obişnuite.

— Nu, nu vrem din acelea. Cele mari au mai multă cerneală. Ne-am gândit că...

— O să întreb. Să vedem ce se poate face. Domnul Lougin scoase un creion mic de după ureche şi scoase un carneţel de notiţe din buzunarul din faţă al salopetei. Linse vârful creionului înainte de a scrie pe foaie câteva cuvinte.

— De câte credeţi că aveţi nevoie? întrebă fără măcar a privi la ei.

Jenny se îndrepta încet spre uşă, urmată de ceilalţi. Se părea că situaţia-i scăpase de sub control.

— Hm... poate... poate şase sau opt...

Domnul Lougin ridică o sprânceană.

— O jumătate de duzină.

Jenny aprobă printr-o mişcare a capului.

— Sunt destul de scumpe, spuse ea ridicându-şi bărbia şi părând să-şi fi recâştigat aerul arogant. Poate că nu mulţi din oraşul ăsta îşi vor permite să le cumpere.

Domnul Lougin ridică şi cealaltă sprânceană, însă nu spuse nimic, ci continuă să scrie.

— Poate o duzină, murmură el ca pentru sine în timp ce isprăvi cu scrisul.

Virginia simți cum răsuflă cu toții uşurați.

— Călimare înalte de cincisprezece centimetri, şopti Freddie. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Jenny îl străpunse cu o privire usturătoare.

— Nici domnul Lougin, spuse ea, dându-şi părul pe spate. Nu există aşa ceva.

— Vrei să spui că...? Sammie Boycie începu întrebarea, însă n-o isprăvi. Când îşi dădu seama ce se întâmplase, începu să râdă zgomotos. Acest lucru păru să mai ridice oarecum moralul grupului. Jenny îşi dădu din nou părul pe spate şi începu să râdă şi ea. Era din nou stăpână pe situație. La urma urmelor, escapada lor nu fusese chiar un dezastru total.

— Poate că *tu* ai putea vorbi cu el.

Virginia clătină din cap auzind sugestia lui Jenny.

— Merge la biserica ta, nu-i aşa?

Virginia aprobă. Aşa era. Dar ce legătură avea asta cu ce-i cerea Jenny? În plus, nu înțelegea dorința lui Jenny de a-l avea pe Jamison Curtis în grupul ei. Doar îl abordase pe Jamison de câteva ori. Este adevărat că băiatul era amuzant, însă la fel de adevărat era şi faptul că de fiecare dată acesta respinsese propunerea lui Jenny. Însă Jenny persista. Virginia nu înțelegea de ce. Ştia că dacă ea ar fi respins inițiativele lui Jenny de câte ori o făcuse Jamison, ar fi fost exclusă. Fără posibilitatea de a fi reprimită.

— De mine... de mine nu vrea să asculte, îi spuse Jenny bâlbâindu-se.

— Sigur că o să asculte. Cred că-i place de tine, interveni Ruthie. Jenny îi aruncă o privire care o făcu să-şi înăbuşe cuvintele.

— Sau aşa ceva, isprăvi ea lamentabil.

Virginia clătină din nou din cap. Jamison Curtis era cu doi ani mai mare decât ea. În biserică şedea alături de băieții mai mari. Îşi lua credința în serios. Foarte serios. Pastorul însuşi era de părere că

Jamison va face lucruri mari. O, desigur, nu spusese asta, dar Virginia îşi dăduse seama. Întotdeauna îi zâmbea lui Jamison într-un fel special şi îi încredința tot felul de sarcini legate de activitatea cu tinerii. Toți tinerii din biserică ştiau asta – şi acceptau. Jamison era înzestrat cu calități de conducător. Nu era de nasul lui Jenny.

— N-o va face – indiferent cine-l va ruga, răspunse Virginia ferm, ştiind că răspunsul era posibil să stârnească furia lui Jenny.

— N-o să facem nimic rău, insistă Jenny. Doar ne vom distra. Poate chiar... poate chiar o să servim un sirop cu sifon sau ceva.

Virginia se gândi la acea ieşire cu prietenii, când fuseseră la cofetărie. Îi plăcuse. Îi plăcea siropul cu sifon. Însă era sigură că oricât de mare ar fi fost tentația, nu se merita. Încă îşi mai amintea acele seri în care fusese nevoită să spele vasele. Nu-i plăcea să spele vase. Şi nu-i plăcea să aibă probleme cu familia.

Se întrebă, aproape fără voia ei, dacă Freddie nu avea cumva un bănuț în plus pe care să-l cheltuie împreună pe sirop. Îi plăcuse să meargă cu el la cofetărie. Însă lucrurile se schimbaseră oarecum. Nu ştia cum sau de ce, însă nu mai avea aceleaşi sentimente față de Freddie. O deranja când băiatul se strecura lângă ea, ca şi când ar fi avut dreptul să fie acolo. Ca şi când ar fi fost fata lui, sau aşa ceva. Într-un fel, asta o făcea să se simtă specială. Pe de altă parte însă, se simțea sufocată. Dacă părinții ei vor vedea asta? Ar fi vrut să-l poată ține pe Freddie mai la distanță.

Jenny vorbea din nou.

— Doar un pahar de suc.

Părea un plan mai degrabă relaxant după toate celelalte propuneri făcute de Jenny. O clipă, Virginia se gândi că ar putea fi mesagerul lui Jenny. Apoi însă, ezită.

— Are de lucru pe-acasă, spuse ea.

— În fiecare seară?

Virginia aprobă.

— Foarte bine. Şi le poate face. Ca să bei un pahar de suc nu-ți trebuie decât câteva minute.

— Merge direct acasă.

— Da' sigur nu...

— Întreabă-l tu, o opri Virginia şi fu răsplătită cu o privire dispreţuitoare. Începu să se bâlbâie, încercând să găsească un mod de a-şi exprima gândurile fără a o întărâta şi mai mult pe Jenny.

— Eu... eu doar... păi... Ridică din umeri. Ce nevoie avem de el? De ce atâta zarvă?

Pentru ea acest lucru era un mister total. De ce continua Jenny să-l urmărească pe Jamison? Băiatul spusese foarte clar că nu avea nicio intenţie să-i facă pe plac. Sau să fi fost vorba de o luptă a voinţelor? Se simţea oare Jenny ameninţată atunci când nu putea controla pe cineva? Şi totuşi, erau băieţi şi fete care pur şi simplu n-o interesau pe Jenny. Atunci de ce Jamison? Virginia nu reuşi să-şi dea seama.

— Crede că-i drăguţ, se oferi Ruthie, chicotind.

Ochii Virginiei se măriră de uimire. Nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea idee, că Jenny ar putea să-l placă în felul ăsta pe Jamison. Erau atât de... de diferiţi. Atât de deosebiţi unul de celălalt. Nu, probabil că Ruthie încerca s-o tachineze.

Un cot bine înfipt în coastele lui Ruthie o făcu pe fată să icnească.

— Ţine-ţi gura, Ruth, spuse Jenny pe un ton tăios. Chipul ei însă se îmbujorase. Nu încercă să nege cuvintele lui Ruthie.

Era adevărat. Era chiar adevărat. Lui Jenny îi plăcea de Jamison. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi râs cu poftă de ideea asta. Însă nu îndrăzni. Se uită doar fix la Jenny, cu gura deschisă, incapabilă să rostească un singur cuvânt măcar.

Apoi clătină din cap.

— Nu va veni, insistă ea aproape în şoaptă, alegându-şi cu grijă cuvintele. Nu va veni pentru mine. Nici pentru tine. Întotdeauna ascultă de părinţi.

Jenny îşi dădu părul roşu pe spate.

— E chiar atât de plicticos?

— Nu. E amuzant. Virginia se grăbise cu răspunsul. Apoi, văzând că Jenny se uită la ea aşteptând să continue, spuse mai domol:

— Este amuzant la întâlnirile tinerilor. Râde... şi... toate celelalte. Ne face pe noi să râdem. El...

Însă Jenny părea că auzise destule. O împinse la o parte pe Virginia.

— Poate că va trebui să vin la întâlnirile voastre de tineret, adăugă scuturându-şi din nou pletele. Se întoarse şi o privi pe Virginia cu un aer încrezut, iar ochii îi scăpărară din nou.

CAPITOLUL 6

— Gata! Ştiu! În acest fel o salută Jenny pe Virginia în dimineața următoare, când se întâlniră la colțul străzii. Fața îi era îmbujorată de entuziasm, iar Virginia simți cum inima începe să-i bată mai repede.

— Ştii ce?

Era sigură că era din nou vorba de Jamison Curtis, aşa că fu surprinsă când Jenny răspunse:

— Ce-o să fac cu bătrâna aia băgăreață de Parker.

Virginia închise ochii o clipă. Crezuse că Jenny renunțase la micul ei plan de răzbunare. Ar fi vrut s-o întrebe la ce se gândise, dar se temu s-o facă. Avea presimțirea că Jenny o inclusese în complotul ei.

— O să-i dăm noi motiv de bârfă, se grăbi Jenny să spună.

Virginia înghiți greu. Avusese dreptate. Jenny folosise cuvântul „noi".

— Ce vrei să faci?

— Să facem, confirmă Jenny. O să-ți povestesc în pauză. Abia aştept. Am ticluit planul ăsta azi noapte, în pat. Aşteaptă numai. Tot oraşul o să afle că nu-i decât o băbătie nebună.

Virginia se încruntă. Deja ştiau cu toții tot ce era de ştiut despre doamna Parker. Oamenii acceptau felul ei de-a fi şi ignorau bârfele ei. Cine-şi punea mintea cu ea?

Nu mai discutară nimic între ele. Se grăbeau să ajungă în clasă înainte de a suna clopoțelul. Era prea greu să meargă repede şi să stea la taclale, în acelaşi timp.

Virginia nu ştia dacă-şi dorea să vină pauza. Când se gândea la entuziasmul lui Jenny îşi simţea inima bătându-i mai repede. Când sună clopoţelul pentru pauză, Jenny îi făcu un semn cu capul, arătându-i uşa, anunţând-o astfel că se vor întâlni la colţul din răsărit al şcolii, locul lor obişnuit de întâlnire.

Fără a spune un cuvânt, Virginia îşi puse cărţile în bancă, se ridică de pe scaun şi o urmă pe Jenny afară din clasă.

Îşi simţea gura uscată. Încercă să înghită, dar n-avea ce.

Când ajunseră la locul stabilit, Jenny se rezemă cu spatele de peretele de cărămidă încălzit de razele soarelui de dimineaţă. Pe chip i se aşternuse un zâmbet larg.

— Ştii pădăricea aia de plopi, puţin mai jos de casa doamnei Parker? începu ea.

Virginia aprobă printr-o mişcare a capului.

— Ei bine, o să-i dăm doamnei Parker un subiect *real* de bârfă.

— Dar...

— Ne întâlnim acolo – în taină.

— Nici măcar n-o să ne vadă.

— Ba da, o să ne vadă. Tot timpul se uită în jur, nu cumva să-i scape ceva.

— N-o să ştie cine suntem.

— Asta-i ideea. Nici nu vreau să ştie cine suntem. Şi tocmai asta o va pune pe jar.

Virginia se încruntă. Nu înţelegea logica lui Jenny.

— O să-şi scoată ocheanul şi va încerca să afle cine se întâlneşte acolo.

— Are un ochean?

— Sigur că are. Cum altfel crezi că le vede pe toate?

Virginia ridică din umeri. N-avea idee de unde ştia doamna Parker tot ce se întâmpla în oraş.

— Dacă are un ochean, atunci va şti că suntem noi, spuse Virginia. Nu ne vom putea ascunde de ea. Ne cunoaşte pe amândouă. Pe mine mă cunoaşte de când m-am născut. Şi tu, cu părul tău roşu... Nimeni în oraşul ăsta n-are un păr ca al tău.

— O să ne deghizăm, spuse Jenny cu un aer satisfăcut.

— Să ne deghizăm?

Virginiei îi părea a fi un plan din ce în ce mai periculos. Ce urmau să facă dacă erau nevoite să se deghizeze?

— Trebuie să plec direct acasă după şcoală, spuse ea. Nu vreau să intru iar în bucluc.

— N-o să facem asta după şcoală. Mergem sâmbătă. Părinţii tăi te lasă să ieşi sâmbăta, nu?

Virginia se înfurie. Jenny vorbea de parcă părinţii ei o ţineau închisă într-o cuşcă.

— Sigur că-mi dau voie să ies sâmbăta, explodă ea. După ce-mi termin treaba în casă sunt liberă să fac ce vreau.

— Ei, vezi? spuse Jenny cu satisfacţie, iar Virginia îşi dori să nu fi spus asta. Când îţi termini treaba în casă?

Virginia se eschivă. Încă nu auzise tot planul. După ce ezită o clipă, întrebă:

— Ce planuri ai? Nu vreau să intre nimeni în necaz, cu atât mai puţin eu.

— Nimeni nu va avea de suferit. E doar o glumă nevinovată, atâta tot. Apoi adăugă înfuriată:

— Da' ştiu că eşti plicticoasă. Habar n-ai să te distrezi. Aş înnebuni să trăiesc într-o familie de oameni nenorociţi. Asta vă învaţă biserica voastră? Că nimeni n-are voie să se distreze în viaţă? Mai întâi Jamison – acum tu. Acolo nu sunt decât oameni din ăştia, cărora tot timpul le tună şi le fulgeră?

Virginia îşi ridică bărbia, ofensată.

— Sigur că nu, răspunse înflăcărată. Şi de unde ai şti tu cum este la biserică? N-ai fost acolo niciodată. N-ai cunoaşte drumul spre biserică nici dacă te-ar duce cineva de mână.

Virginia nu îndrăznise niciodată să-i vorbească atât de aspru. Niciodată nu i se opusese cu atâta francheţe. Nu înţelegea de ce era atât de curajoasă acum, însă se supărase când o auzise pe Jenny vorbind astfel despre familia şi biserica ei.

— Poate că ar trebui s-o chem pe Ruthie, spuse Jenny mânioasă.

— Poate că ar trebui, răspunse Virginia, dându-şi părul pe spate. Sau poate ar trebui să-ţi duci singură la îndeplinire mica intrigă, fără să mai bagi în bucluc şi pe alţii.

— Nu intră nimeni în bucluc. Deja ți-am spus. Ne distrăm și noi puțin, atâta tot.

— Întotdeauna spui asta. „Doar ne distrăm". Da' totdeauna cineva intră în necaz. Freddie și George au fost nevoiți să curețe grajdurile domnului Moss timp de trei săptămâni după treaba aia cu taurul. Sam a spus că n-a mai putut sta pe șezut o săptămână fără să-l doară, după ce l-ai făcut să scrie bilețelele alea despre peruca domnului Henkel. Și Ruthie a fost aspru pedepsită după ce a scris cu vopsea cuvintele alea pe gardul familiei Mercer.

— Asta-i altceva, insistă Jenny. E doar o glumă nevinovată. Ca să-i dăm femeii o lecție. Voi, ăștia care mergeți la biserică, n-aveți nimic împotrivă ca oamenii să învețe cum să se poarte, nu?

— E bine... ideea lor despre cum se învață un lucru e diferită de ideea ta, spuse Virginia. Nu-i venea să creadă că avea atâta curaj s-o înfrunte.

— Bine, dacă nu mai vrei să fim prietene... începu Jenny, pășind încet pentru a se întoarce.

Cuvintele o făcură pe Virginia să se înfioare.

— Sigur că vreau... vreau să fim prietene, se bâlbâi ea. Doar că...

— Să fii acolo. Sâmbătă, la unu și jumătate. Vino prin spate, să nu te vadă nimeni. Eu o să aduc hainele.

Și, spunând acestea, Jenny se îndepărtă înainte ca Virginia să poată răspunde.

Virginia nu era într-o dispoziție tocmai bună când intră în casă. Clara trebăluia prin bucătărie. Gătea ceva. Dar Clara întotdeauna gătea câte ceva. Virginia nu se deranjă să vadă ce anume. Aruncă o privire scurtă spre masa din bucătărie. Probabil că va avea de spălat și tăvile de copt. Clara se distra gătind, iar ea, Virginia, trebuia să facă cea mai urâtă treabă – să spele vasele murdare. Nu era drept.

Aruncând o privire tristă în direcția Clarei, Virginia se îndreptă spre camera ei.

— Nu vrei să-ți bei laptele și...

— Nu, răspunse Virginia scurt. N-am nevoie de mai multe vase murdare decât sunt deja.

Clara ridică din umeri şi nu spuse nimic. Prăjitura din cuptor însă, mirosea tare bine. Virginia îşi simţi stomacul protestând.

Jenny nu-i mai vorbi despre evenimentul de sâmbătă. Toată săptămâna o chinui pe Virginia cu această tăcere. De fapt, vorbiră foarte puţin una cu cealaltă în zilele care urmară.

Ruthie se agita în toate părţile ca un bărzăun în jurul unei băltoace. Prezenţa ei o irita pe Virginia. Ştia că nu-i putea pune lui Jenny nicio întrebare atâta timp cât Ruthie era în preajmă. Jenny îi spusese foarte clar că n-are voie să vorbească cu nimeni despre planul lor.

Vineri, cele trei fete merseră împreună spre casă, o bucată de drum. Când ajunseră la colţul unde drumurile se despărţeau, Jenny se întoarse şi se uită direct la Virginia.

— Să fii acolo, fu tot ce spuse, însă Virginia ştiu că era mai mult decât o simplă sugestie.

Ruthie privi când la una, când la cealaltă şi deschise gura ca să spună ceva, însă după ce văzu expresiile de pe chipurile lor, se lăsă păgubaşă.

Aşa se face că a doua zi, târându-şi picioarele şi cu inima bătându-i nebuneşte, Virginia se îndreptă spre micul pâlc de plopi aflat la marginea păşunii familiei Parker.

— Aici! Virginia auzi chemarea şoptită a prietenei sale şi se răsuci ca să vadă de unde venise glasul.

Jenny stătea în genunchi în spatele unui tufiş, iar lângă ea se afla un săculeţ. Virginia privi agitată în jurul ei, apoi se îndreptă grăbită spre Jenny.

— Ce-ai acolo? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— Costumele noastre.

Jenny vârî mâna în sac şi scoase din el tot felul de obiecte de îmbrăcăminte, care mai de care mai ciudate.

— Nu văd cum ar putea-o împiedica hainele astea pe doamna Parker să ne recunoască, spuse Virginia.

— O să stăm cu spatele la ea, răspunse Jenny.

— Atunci de ce mai trebuie să ne deghizăm? Oricum n-o să ne recunoască.

Jenny însă puse deoparte o cămaşă roşie şi o salopetă bărbătească.

— Uite care-i planul. Îi arătă cu mâna o rochie şifonată, aruncată grămadă la pământ.

— Tu te îmbraci cu aia. Şi pune-ţi pălăria, ca să-ţi ascundă faţa. Eu sunt puţin mai înaltă decât tine. Eu voi fi bărbatul.

— Ce bărbat? întrebă Virginia uimită.

— Bărbatul pe care vii să-l întâlneşti, prostuţo. Iubitul tău.

Virginia se uită la ea cu ochii măriţi.

— Nu vin să mă întâlnesc cu niciun iubit.

— Nu fi atât de grea de cap, o muştrului Jenny. Doar ne prefacem. Bătrâna o *să creadă* ce vrem noi. Asta face parte din glumă. O să înnebunească încercând să afle cine se întâlneşte în pădăricea ei.

— Pentru ce i-ar păsa? întrebă Virginia. Planul ăsta o uimea peste măsură. Nu-şi putea închipui ce vrea Jenny să facă.

— Pentru că-i o băgăreaţă, de-asta. Crede că trebuie să le ştie pe toate. Nu vezi? Aproape că o să-şi iasă din minţi.

Virginia clătină din cap. Încă nu înţelegea.

— Îmbracă-te, spuse Jenny nerăbdătoare. N-avem la dispoziţie toată ziua.

Ascultătoare, Virginia luă rochia şi încercă să-i dea de cap. Era toată numai zorzoane şi panglici. Dezgustătoare. Mama n-ar pune-o niciodată să îmbrace o rochie atât de înzorzonată şi încărcată.

Se chinui să şi-o tragă pe cap şi s-o prindă în jurul trupului. Când îşi ridică capul, observă că Jenny era deja îmbrăcată cu cămaşa şi salopeta, iar acum încerca să-şi înghesuie coama de păr roşu sub o pălărie uzată, maronie. În ciuda faptului că se simţea tare încurcată Virginia începu să râdă înfundat. Jenny îşi ridică şi ea capul, o privi pe Virginia, apoi izbucni în râs. Erau tare nostime. Cel puţin, până aici se putea spune că treaba se dovedise a fi amuzantă.

— Uite cum facem, spuse Jenny când se oprirră din râs. Tu mergi prima. Te aşezi lângă copacii mai apropiaţi de casă. Stai cu spatele spre casă. Începi să te plimbi încoace şi încolo, ca şi când ai aştepta pe

cineva. Te uiți mereu spre pâlcul de copaci. După o vreme, o să vin şi eu, iar tu alergi în întâmpinarea mea. Înțelegi?

Virginia aprobă printr-o mişcare a capului. Nu părea un lucru prea complicat.

— Uite aici... pălăria ta, o opri Jenny, văzând că Virginia deja se pregătea să plece. Ai uitat să ți-o aşezi pe cap. Trebuie să-ți ascunzi fața – tot timpul. Nu uita. N-o lăsa să vadă cine eşti. Asta-i ideea.

Virginia aprobă din nou. Poate că de data asta chiar o să se amuze.

Virginia porni din nou. Picioarele i se încurcau în poalele învolburate ale rochiei. Era prea lungă şi călca pe ea. Trebuia să-şi folosească amândouă mâinile ca s-o ridice.

Când ajunse la marginea pâlcului de copaci, se asigură că stă cu spatele spre casa familiei Parker. Atentă să nu-şi lase chipul la vedere, ieşi dintre copaci şi dădu drumul fustelor. Rămase acolo, în bătaia soarelui. Era o zi de primăvară, dar i se păru teribil de cald acoperită cu toate acele volane şi zorzoane. Apoi îşi aminti că trebuia să se plimbe de colo-colo. Îşi începu plimbarea, făcându-se că priveşte cu mare interes spre pâlcul de copaci. Doi cai ce păşteau la capătul păşunii, îşi ridicară capetele şi o priviră cu curiozitate. Fornăiră scurt, apoi îşi văzură mai departe de treabă.

Virginia continuă să se plimbe încoace şi încolo. Începea să obosească şi simțea că nu mai are răbdare. De ce nu venea Jenny? Ce mai aştepta? Desigur că de acum doamna Parker se înarmase cu vestitu-i ochean – dacă avea vreunul – şi se uita atentă spre locul unde se afla ea acum.

Îi era din ce în ce mai cald. Chipul îi era roşu sub pălăria cu boruri largi. Îşi simțea umerii împovărați de greutatea materialului gros al rochiei. De atâta plimbare, se ridicase praf în aer. De ce nu venea Jenny?

Auzi un foşnet printre tufişuri şi zări pălăria maronie a lui Jenny. Fata se uită într-o parte şi-n cealaltă, ca şi când ar fi vrut să studieze împrejurimile. Încet, foarte încet, înaintă tatonând terenul şi privind scrutător în toate direcțiile, ca şi când s-ar fi aflat în mijlocul unei jungle. Virginia se concentrase într-atât la manevrele pe care le făcea Jenny, încât uită cu totul că trebuia să alerge în întâmpinarea ei.

— Fugi! şuieră Jenny printre dinţi. Virginia îşi ridică fustele şi, temându-se că va fi atacată de vreun animal sau va fi călcată sub copitele cailor familiei Parker, se răsuci şi dădu să fugă în direcţia casei.

— Nu acolo! ţipă Jenny. La mine!

Virginia îşi aminti ce trebuia să facă şi-şi schimbă direcţia. Ridică mâinile spre Jenny şi dădu să fugă. Nu făcu însă doi paşi şi călcă pe poalele rochiei buclucaşe. Încercă să-şi descâlcească piciorul dintre faldurile rochiei, când auzi un zgomot ca de stofă sfâşiată. Făcu câţiva paşi dătinându-se, însă reuşi să rămână în picioare. Jenny nu părea amuzată.

Virginia se prăbuşi în braţele lui Jenny cu atâta forţă, încât aproape că o aruncă la pământ. După ce dănţuiră câteva clipe, încercând să-şi găsească echilibrul, reuşiră să se desprindă una din braţele celeilalte.

Virginia simţi cum braţele lui Jenny îi cuprinseră umerii, trăgând-o aproape.

— Sărută-mă, spuse Jenny printre dinţi.

— Dar...

— N-auzi? Sărută-mă. N-ai mai sărutat niciodată pe nimeni?

Bineînţeles c-o făcuse. În fiecare seară, înainte de culcare, îşi săruta părinţii. Dar asta... asta i se părea de-a dreptul... o prostie.

— Sărută-mă, îi porunci a treia oară Jenny.

Virginia se aplecă în faţă şi o sărută scurt pe unul dintre obraji.

— Nu aşa. Nu aşa se sărută iubiţii, explodă Jenny pe un ton batjocoritor.

Virginia se dădu în spate.

— De unde să ştiu cum se sărută iubiţii? îi replică ea mânioasă.

Jenny îi răspunse folosind câteva cuvinte tare urâte.

— Credeam că sora ta are un iubit.

— Are.

— Şi nu i-ai văzut sărutându-se niciodată?

Virginia se îmbujoră la chip. Adevărul era că-l văzuse pe Troy sărutând-o pe Clara. O dată. Când ea n-avea ce căuta prin preajmă. Îi spionase. Îi spionase şi ştia că n-avea voie. Dacă mama ar fi aflat despre asta – sau dacă ar fi descoperit-o Clara – ar fi fost în mare necaz. Dar cum era s-o sărute pe Jenny aşa cum o sărutase Troy pe Clara? Niciodată.

— Sărută-mă, spuse Jenny din nou. Doamna Parker n-o să creadă niciodată că suntem iubiți dacă nu ne sărutăm.

— Dar nu suntem iubiți, insistă Virginia și se trase în spate încă un pas.

— Trebuie doar să ne prefacem.

— Da' nu mă pot preface.

— Ești o momâie, exclamă Jenny dezgustată. Dacă nu vrei să-ți joci rolul, de ce-ai mai venit?

— Nu mi-ai spus niciodată că trebuie să fac asta – sau nu-ți mai amintești? replică Virginia furioasă.

— Ți-am spus c-o să ne prefacem că suntem iubiți. Ce crezi că fac iubiții?

Însă Virginia mai făcu un pas înapoi. Piciorul i se încurcă în poalele rochiei și se dezechilibră. De data asta nu mai reuși să rămână în picioare. Încercând disperată să se agațe de orice-i era la îndemână, lovi cu mâna pălăria lui Jenny, care zbură spre copacii aflați în spatele acesteia. De sub pălărie se ivi, în toată splendoarea, părul roșu ca focul, reflectând din plin razele soarelui de după-amiază.

Virginia icni, încercând să-și păstreze pe cap propria pălărie. Zadarnic însă. Aceasta-i zbură din cap în momentul în care fata se prăbuși la pământ. Amândouă – *amândouă* erau acum expuse lentilei necruțătoare a ocheanului doamnei Parker. Acum care urma să fie versiunea doamnei Parker? Nu putea decât să-și închipuie. Ce va spune mama și tata despre escapada asta? Dar oamenii de la biserică? Dar pastorul? Virginia simți cum i se înfierbântă obrajii. O să fie ținta batjocurilor întregului oraș. De ce o lăsase pe Jenny s-o atragă într-o ispravă atât de ridicolă?

Mânioasă, se ridică și se îndreptă spre pâlcul de copaci. Aruncând o privire tăioasă în spate, spre Jenny, își ridică poalele sfâșiate ale rochiei.

Spre surprinderea ei, Jenny nu se grăbi s-o ajungă din urmă. Aceasta nici măcar nu se mai strădui să-și recupereze pălăria. Se ridicase în picioare, cu fața spre casa doamnei Parker și începuse să salte de pe un picior pe altul, cu părul în vânt și mâinile în spatele urechilor, făcând cele mai hidoase mutre pe care Virginia le văzuse vreodată. O auzi chiar cântând în batjocură – „Na, na, na, na, na".

Virginia trase aer adânc în piept. O glumă nevinovată? Acum chiar că dăduseră de necaz. Fără să gândească, se îndreptă din umeri şi strigă cu voce puternică:

— Jenny Woods – în clipa asta te opreşti şi vii încoace.

Jenny se opri şi se răsuci brusc pe călcâie ca s-o privească. Pe chipu-i pistruiat se aşternuse o expresie de surprindere.

Virginia însă nu isprăvise.

— Treci aici! spuse ea gesticulând înfuriată. Te porţi ca o fată fără minte şi ne bagi pe amândouă în bucluc.

Jenny îi aruncă o privire sfidătoare, îşi dădu pe spate părul şi-şi îndreptă din nou faţa spre casa doamnei Parker, începând din nou să dănţuiască şi să facă mutre.

— Foarte bine, Jenny, strigă Virginia furioasă. N-o să mai vorbesc cu tine niciodată.

Se întoarse şi încercă să-şi scoată în fugă rochia de pe ea. Nu era o sarcină tocmai uşoară, însă în cele din urmă reuşi să se elibereze din vâltoarea volanelor, aruncând rochia deoparte.

— Ai dreptate, se auzi vocea lui Jenny. N-o să mai vorbeşti cu mine pentru că n-o să-ţi mai dau voie să te apropii de mine. Niciodată. M-ai auzit, Virginia?

În ciuda furiei de care era cuprinsă, sau poate din cauza ei, Virginia începu să plângă în hohote. Totul era atât de stupid. Atât de nedrept. De ce făcea Jenny lucruri atât de prosteşti? Acum nu mai puteau fi prietene. Pierduse orice şansă de a mai lega vreodată relaţia de prietenie cu Jenny şi în plus – va trebui acum să suporte şi bârfele doamnei Parker. Era atât de nedrept – şi umilitor.

La sfârşitul fiecărei zile care urmă după această ispravă, Virginia răsufla uşurată în timp ce se strecura în pat. Tânjea încă după prietenia lui Jenny. Îi lipsea grupul. Însă până acum nu se auzise nimic despre incidentul cu pricina. Poate că doamna Parker nu-şi petrecea tot timpul spionând cu ocheanul. Poate că nici măcar n-avea ochean.

CAPITOLUL 7

Ploua de patru zile, fără întrerupere. Virginia se lupta cu vântul şi ropotele de ploaie. Nu-i plăcea vremea asta urâtă care o făcea să fie morocănoasă. Îşi dorea să nu fie nevoită să meargă la şcoală. Ajunse acolo plouată şi indispusă, cu faţa udă şi părul lipit de creştet. N-o ajută cu nimic să ştie că şi ceilalţi arătau la fel. Pur şi simplu ura ploaia asta.

Mulţi dintre colegi păreau a-i împărtăşi sentimentele. Coridoarele micii şcoli răsunau de comentarii morocănoase. Copiii se plângeau unii altora de hainele ude de pe care picurase apă pe cărţi, de cizmele de cauciuc care erau presărate pe coridoare, de mirosul hainelor umede şi abandonate, şi de umbrelele care erau lăsate *deschise* când ar fi trebuit să fie *închise*. Până şi profesorii păreau afectaţi de vreme. Se străduí fiecare să-i ajute pe copii să se usuce, ca să nu stea în bancă tremurând, prea înfrigurati şi morocănoşi pentru a se mai putea concentra la lecţii. Domnul Noraway se plânse că arseseră zilele astea mai multe lemne decât în timpul lunilor de iarnă.

Însă Virginia se gândi că din toate astea ieşise şi ceva bun. În timp ce se închideau în clase în timpul pauzelor şi după orele de prânz, Jenny începuse să vorbească din nou cu ea. La început îi aruncase doar câteva cuvinte. Comentarii mărunte, care nu erau chiar atât de tăioase ca cele din ultima vreme. Apoi aceste comentarii se transformaseră în scurte discuţii. Urmară mai apoi invitaţii subtile de a se alătura din nou micului grup.

Virginia îşi simţi inima mai uşoară. Era atât de important pentru ea să fie parte a grupului. Să se simtă acceptată. Lumea ei, în ciuda ploii care cădea continuu, parcă se înseninase. Iar când, în cele din urmă, norii se îndreptară spre răsărit, iar soarele îşi arătă din nou faţa, dispoziţia Virginiei se schimbă total. Lumea nu era un loc atât de mohorât, la urma urmelor.

În acea joi după-masă, în drumul spre casă, aproape că ţopăi de bucurie. Domnul Adamson, ca de obicei, lucra în grădină. Acum pantalonii săi murdari nu erau acoperiţi doar de pământ, ci şi de apă. Virginia ştia că pământul era prea ud pentru grădinărit, însă bătrânul nu mai suportase să stea în casă.

— E cam ud pământul, nu? întrebă ea privindu-i hainele ude.

— Cad picături de ploaie din copaci, răspunse el.

— Dar genunchii dumitale... Sunt uzi.

— Se usucă.

— Da' ce faceţi cu durerea de şale?

Bărbatul ridică din umeri. Gestul lui îi spuse Virginiei că problema asta nu era atât de importantă pentru el.

— Da' ştiu că sărmanele flori au avut de suferit. Toată ziua m-am străduit să le îndrept. Tare le-a mai aplecat. Martha ar fi suferit grozav dacă le-ar fi văzut în halul ăsta.

Virginia se uită din nou la pantalonii uzi. Se gândi că Martha ar fi fost niţel supărată nu doar din pricina florilor, ci şi a felului în care arăta soţul ei, dar nu zise nimic.

— O să-şi revină, spuse ea în schimb. Plantele sunt rezistente.

O auzise pe bunica spunând asta şi, cu toate că n-avea nicio dovadă, o credea pe cuvânt.

Bătrânul încuviinţă, însă privirea îi era încărcată de îndoială. Veni la gard. Mâinile pline de noroi lăsară urme pe lemn.

— Pari mai veselă astăzi, comentă el. În ultima vreme ai trecut pe aici cam posomorâtă. Aproape că atingeai pământul cu barba.

Virginia zâmbi.

— Oare schimbarea vremii să fie de vină?

Virginia încuviinţă. Însă ştia că nu acesta era singurul motiv. Îşi câştigase din nou prietena. Ruthie fusese dată la o parte. Ea, Virginia,

şi recăpătase locul. Era bine că se afla din nou în anturajul ales al lui Jenny.

— Sunt din nou cea mai bună prietenă a lui Jenny, admise ea.

— Jenny? Fata aceea obraznică cu părul ca morcovul?

O, gândi Virginia, *lui Jenny nu i-ar face plăcere comentariul ăsta.* Însă încuviinţă. Domnul Adamson identificase persoana.

Bătrânul o privi întrebător. Virginia se temu că-şi va ridica pălăria şi se va scărpina în cap cu degetele pline de noroi.

— N-am putut niciodată să înţeleg, spuse el. Voi două sunteţi diferite ca ziua de noapte. Ce vă face să fiţi prietene?

Era o întrebare neaşteptată. Una căreia Virginia nu era pregătită să-i răspundă. Niciodată nu se gândise la asta mai înainte. Jenny era doar... doar Jenny. Plină de viaţă. De idei. Un lider. Oricine s-ar fi considerat privilegiat să se numere printre prietenii ei. Faptul că Jenny o alesese pe ea, era... era un fel de mic miracol. Era sigură că fiecare fată din clasă o invidia pentru asta.

Însă un om în vârstă precum domnul Adamson nu putea înţelege nimic din toate astea.

— Ne simpatizăm una pe cealaltă, spuse ea ridicând din umeri.

Omul încuviinţă, însă păru a privi adânc în sufletul ei, în căutarea unui răspuns la ciudata întrebare.

— Şi zici că sunteţi iar prietene? întrebă el în cele din urmă. Virginia simţi că nu este prea încântat. Ei bine, trebuie să ajungi acasă. Mai bine mă întorc la florile mele. Mulţumeşte mamei tale pentru prăjiturile cu ghimbir.

— Probabil că Clara le-a făcut, spuse Virginia. Ziua parcă nu i se mai părea atât de însorită. Clara. *Clara cea bună.* Cea plicticoasă. Cea demnă de încredere. *Ajutorul special* al mamei.

— Bună bucătăreasă, Clara, spuse bărbatul. O să fie o soţie bună.

Da, gândi Virginia, *şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, după părerea mea.*

— Gata, du-te că te aşteaptă acasă. Eu mai am câteva plante de îndreptat.

Virginia încuviinţă.

— La revedere, domnule Adamson, spuse ea politicos în timp ce se îndepărta pe alee.

Privi în spate, peste umăr. Bătrânul rămăsese în acelaşi loc, clătinând din cap. Nu era sigură dacă privirea aceea gânditoare se datora discuţiei avute sau florilor doborâte de ploaie la pământ.

SOARE

Ziua de vineri aduse cu sine mult aşteptatul soare. Cât de bine era doar să-şi tragă pe ea o bluză subţire şi să se îndrepte spre şcoală fără a-şi mai face griji că ploaia o va uda până la piele. Virginia chiar îi îngădui lui Francine să i se alăture pe drum. Era sigură că nimic nu-i putea stinge bucuria. Însă în timp ce se apropiară de şcoală şi Francine alergă înainte ca să se alăture colegelor de clasă, Ruth îşi făcu apariţia parcă din senin. Se alătură Virginiei fără a aştepta vreo invitaţie.

— Vii? spuse ea fără nicio altă introducere.

Virginia îşi ridică privirea, încurcată. Lui Ruthie privirea aceasta îi produse o adevărată plăcere.

— Nu ţi-a spus Jenny? continuă ea, înclinând capul într-o parte şi privind-o cu un aer încrezut.

Virginia ridică din umeri.

— Pe mine deja m-a chemat.

Cuvintele fuseseră rostite cu o asemenea fudulie, încât Virginia simţi cum o cuprinde furia şi obrajii îi iau foc.

— O să-mi spună, răspunse tăios. Încă nu ne-am întâlnit.

Ruth îi zâmbi cu superioritate, semn că fata nu-şi va ţine gura.

— Poate că n-o să te cheme. Deja ai spus „nu" de atâtea ori. După şcoală mergem la râu. Sam spune că apele ploilor l-au umflat. Numa' bun de dat cu pluta – şi alte chestii.

Virginia nu era sigură ce însemna „alte chestii", însă dintr-odată avu o senzaţie de rău la stomac. Mergeau cu toţii la râu. Abia se reîntorsese în grup, că va fi nevoită să spună din nou „nu".

Se gândi să se întoarcă acasă sub pretextul că se simte rău. Dar dacă mama îşi va da seama că n-are nimic? Mama era soră medicală. Cunoştea semnele unei boli adevărate. Şi dacă... dacă mama ei ar fi de acord că este bolnavă? O să insiste ca unchiul Luke s-o vadă.

El chiar că o să-şi dea seama. Nu, nu putea risca asta. Va trebui să intre în clasă.

Ruthie vorbea din nou.

—...şi Georgie ştie de unde putem lua o plută... adevărată. Domnul Taggart ţine una în josul râului, lângă pod. La ce o foloseşte...

— Nu puteţi face asta, spuse Virginia, şocată de planurile copiilor. Se opri şi se uită la fata din faţa ei.

— Ce vrei să spui?

— Nu puteţi lua ceva ce nu vă aparţine...

— Măiculiţă, da' tare îngustă mai eşti! Cuvintele lui Ruthie fură chiar mai pline de indignare decât ale Virginiei. N-o furăm, o împrumutăm.

— Da' totuşi...

— O s-o punem la loc. E bine?

— Dar...

Ruth o privi disprețuitor.

— Nici nu-i de mirare că Jenny nu te-a chemat. Probabil că nici nu vrea să vii. Măiculiţă! Ce cap pătrat!

Virginia înghiţi greu. Oare asta gândea Jenny? Oare chiar n-o va chema?

Simţi cum o îneacă furia. Era furioasă pe Ruth, care se părea că reintrase în graţiile lui Jenny. Era furioasă pe Jenny, pentru că n-o inclusese în planurile ei. Şi cu toate că nu-şi formulă gândul, era furioasă pe părinţii ei pentru că o crescuseră după un set de reguli de felul „asta da şi asta nu".

Trecu pe lângă Ruth şi urcă treptele şcolii. Nu mai avea ce să discute cu fata.

Se instalase deja în bancă când Jenny se aşeză pe scaunul ei. Virginia nu-şi ridică privirea. N-avea chef să dea ochi cu fata din banca vecină. Ce-ar fi descoperit acolo oare? Prietenie? Sau poate Ruth reuşise s-o distrugă din nou?

Însă îndată ce parcurseră exerciţiile de început şi primiră tema, domnişoara Crook se instală la catedră ca să corecteze caietele de casă. Virginia simţi cum cineva o trage de mânecă. Radiera îi era din nou „împrumutată". Virginia o acceptă, cu stângăcie. Mica bucăţică

de hârtie de sub ea aproape că-i ardea degetele, atât de mare îi era teama.

Puse radiera pe pupitru şi strecură bucata de hârtie sub coperta manualului. Agitată, aruncă o privire rapidă în direcţia lui Jenny şi o văzu pe fată făcându-i semn cu capul şi zâmbindu-i cu înţeles.

Virginia îşi îndreptă privirea spre partea din faţă a clasei. Domnişoara Crook era ocupată cu corecturile. Virginia scoase bucata de hârtie de sub manualul de literatură şi o desfăcu.

„După şcoală. La râu. Vii?"

Virginia îşi plecă capul. Ar fi dorit să închidă ochii şi să nu mai vadă cuvintele. Să-şi poată aduna puţin gândurile. Să gândească. Să gândească. Însă îi ţinu deschişi, aţintiţi asupra bucăţii de hârtie. Îşi aminti conversaţia pe care o avusese familia ei în jurul mesei, câteva săptămâni în urmă. Încă de atunci râul se dovedise a fi periculos. Acum, cu ploile din ultima vreme, era probabil umflat. Era riscant să meargă acolo. N-ar fi fost doar o neascultare – ci un adevărat risc – sau mai rău. Însă dacă nu mergea, dacă nu trecea acum testul, ştia că nu va mai fi niciodată invitată să facă parte din grupul lui Jenny.

Capul îi vâjâia în timp ce încerca să ia o decizie. Ce ar trebui să facă? Ce putea să facă? În cele din urmă îşi luă creionul, netezi bucata de hârtie şi hotărâtă, scrise un singur cuvânt şi strecură bileţelul sub radieră. Fără a-şi ridica privirea, trecu radiera în mâna lui Jenny. Nu se va uita la ea. Auzi însă foşnetul uşor al hârtiei în timp ce Jenny despăturea bileţelul, apoi exclamaţia mulţumită a fetei: „Bine".

Virginia nu se grăbi spre casă pentru a cere permisiunea să meargă la râu. Ştia că n-o să i se permită. Aşa că se furişă ca un fugar spre ieşirea din oraş, alegând aleile lăturalnice, ascunzându-se după garduri şi trunchiuri de copaci.

Într-un fel era interesant, însă inima ei tremura. Va avea probleme acasă, când părinţii o să afle că nu-i ascultase. Şi lucrul ăsta va fi descoperit – nu se îndoia.

Se înțeleseseră să se întâlnească la pâlcul de copaci de lângă pod. Îndată ce Virginia trecu de casele din oraș, se îndreptă grăbită spre locul de întâlnire. Doi dintre băieți erau acolo.

– Măiculiță, ar trebui să-l vedeți, exclamă Sam entuziasmat. E sălbatic!

Virginia se simți străbătută de un fior. De la distanță se auzea zgomotul făcut de revărsarea de apă și știu că cuvintele băiatului erau adevărate.

– Georgie s-a dus după plută, șopti Freddie pe un ton conspirativ, apropiindu-se de Virginia.

Instinctiv, fata făcu un pas în spate. Nu vroia ca mâneca hainei lui Freddie să-i atingă brațul.

– Unde-i Jenny? întrebă ea cu voce slabă, pițigăiată.

– Vine și ea. A trebuit să se ducă după ceva.

– După ce?

– Nu știu. N-a spus.

Virginia se uită agitată spre cer, la soarele care cobora grabnic spre apus. La ora asta ar fi trebuit să fie acasă. Fiecare minut ce trecea însemna un risc. Spera că Jenny se va grăbi. Că vor termina repede cu treaba asta.

– Uite-l pe Georgie, strigă Freddie, alergând în întâmpinarea băiatului care aducea pluta trăgând-o cu o frânghie, pufăind din cauza efortului.

– De ce nu i-ai dat drumul pe râu? îl mustrului Sam. Ce prostie s-o tragi după tine!

– Dacă aș fi pus-o pe apă – n-aș mai fi putut s-o opresc, de-aia, spuse Georgie cu răsuflarea întretăiată.

Cuvintele băiatului strecurară și mai multă teamă în inima Virginiei, însă Freddie nu părea a-i împărtăși îngrijorarea. Își freca palmele una de alta, agitat. Ochii îi străluceau de entuziasm.

– Măiculiță! exclamă el. O să fie nemaipomenit!

Jenny nu sosise încă. Băieții nu mai aveau răbdare. Abia așteptau să pună pluta pe apă. Însă știau că trebuie să-și aștepte conducătorul. Jenny nu i-ar fi iertat niciodată dacă și-ar fi continuat aventura fără ea.

Virginia se agită de colo-colo, privind spre cer şi spre umbrele ce deveneau din ce în ce mai lungi. Era pe punctul de a spune celorlalţi că pleacă acasă, că Jenny întârzie prea mult, că este nevoită să plece, când Jenny şi Ruth îşi făcură apariţia împreună. Fetele gâfâiau din cauza grabei şi entuziasmului. Jenny ridică braţul şi arătă celorlalţi mâneca umflată a hainei. O scuturâ şi scoase din ea cinci acadele şi câteva bomboane mentolate.

— Aş fi vrut să fac rost de şase, spuse împărţind acadelele. Va trebui să împărţim.

Ochii Virginiei se măriră de uimire.

— De unde ai făcut rost de atâţia bani?

Jenny se uită la Georgie şi începu să râdă în hohote. I se alăturară şi ceilalţi. Virginia se încruntă. Nu ştia ce era atât de amuzant. Se întoarse cu spatele la ei.

— Haideţi să punem pluta asta pe apă. Trebuie să ajung acasă.

Jenny o prinse de mânecă.

— Aşteaptă puţin, domnişoară Sclifosită, şuieră ea printre dinţi. Cine conduce treburile aici?

Cele două fete stăteau faţă în faţă. Jenny o privea cu ochi scăpărători, iar Virginia se simţea confuză şi furioasă.

— Tu, admise ea fără tragere de inimă.

— Atunci eu spun când plecăm. Ai înţeles?

Virginia încuviinţă tăcută din cap, însă era supărată. Şi suficient de furioasă pentru a o provoca pe Jenny.

— N-am vrut decât să ne grăbim.

— Eu hotărăsc dacă ne grăbim sau nu, răspunse Jenny cu semeţie. Şi de data asta se întâmplă că nu mă grăbesc.

Asta era prea mult. Virginia îi aruncă o privire rece.

— Uşor pentru tine să spui asta. Dar eu trebuie să mă întorc acasă.

— Trebuie să se întoarcă acasă, o îngână Jenny cu glas cântat, întorcându-se spre ceilalţi. Micuţa domnişoară Simandicoasă trebuie să ajungă acasă la mămica ei.

Râseră cu toţii. Asta trebuiau să facă, nu?

Virginia simţi cum se aprinde de mânie. În ochi îi apărură lacrimi.

— Tu nu ştii cum este, îi răspunse aprins. Tu n-ai o mamă care să-ţi spună ce să faci. Nu ştii cât de norocoasă... Însă se opri. Fu surprinsă de nesăbuinţa propriilor cuvinte.

Se răsuci pe călcâie şi alergă spre pâlcul de copaci. Nu era locul ei aici. Ştia asta. Nu era ca ceilalţi. Pluta şterpelită. Neascultarea de părinţi. Pericolul apelor umflate. Nu era locul ei aici. Mai bine să meargă acasă.

Dându-şi seama că încă mai ţinea acadeaua în mână, se uită la ea şi înţelese pentru ce râseseră copiii. Acadelele erau furate. Gândul acesta îi strecură groază în suflet. Ea nu furase niciodată. Niciodată. Părinţii ei – bunicii, ar fi fost şocaţi. Îngroziţi.

Se întoarse spre grupul de copii şi aruncă acadeaua în direcţia lor. Căzu în iarbă, înainte de a-şi atinge destinaţia, însă nu aşteptă să vadă dacă cineva o ridică sau nu. Îşi suflecă uşor fustele şi porni în fugă spre casă.

— Aşteaptă tu numai, Virginia... auzi ea glasul mânios al lui Jenny strigând după ea. Însă continuă să alerge.

CAPITOLUL 8

Tot drumul spre casă Virginia încercă să găsească un mod de a se strecura în casă neobservată, în liniştea şi singurătatea camerei ei. Se simțea rău. Şi-i era frică. Din nou nesocotise sfaturile părinților ei. Va fi pedepsită. Însă nu gândul la pedeapsă o chinuia cel mai mult.

Se simțea confuză. Pe de o parte, nu-şi dorea să fie exclusă din grup. Pe de alta, se simțea uşurată să scape de povara asta de a-i fi întruna pe plac lui Jenny. Nu se potriveau. Ştia asta acum. Erau prea diferite. Felul în care fuseseră crescute era diferit. Modul de a privi lucrurile era diferit. Jenny nici măcar nu credea în Dumnezeu. Şi cu toate că existaseră momente când n-ar fi vrut să aibă nimic de-a face cu Dumnezeu, Virginia ştia, în inima ei, că nu se putea sustrage prezenței Lui. Nu conta ce credea ea, Dumnezeu exista. Şi pentru că exista, ea era – nu ştia în ce fel încă – responsabilă față de El. Era un gând ce o speria şi adesea o tulbura, mai ales noaptea, când casa era cufundată în linişte.

Însă Virginia se gândi şi la alte lucruri în timp ce se îndrepta grăbită spre casă. Lucruri tangibile. Lucruri vizibile. Cum ar fi ochii încărcați de supărare ai mamei ei. Privirea şocată a Clarei şi chipul înlăcrimat al lui Francine. Iar frații ei se vor grăbi să-şi adauge părerile la mustrările pe care le va primi. Va fi nevoită să se confrunte din nou cu toate astea. Partea cea mai rea era că nu câştigase nimic în tot acest

proces. Jenny era mai supărată ca niciodată. Virginia nu va mai face niciodată parte din grupul ei.

Uşa bucătăriei era întredeschisă. Doar cea de plasă era la locul ei. Virginia ezită o clipă cu mâna pe clanţă. Cineva trebăluia înăuntru. N-ar fi vrut să intre, să dea piept cu ce-o aştepta.

— Vrei s-o caut? o auzi pe Clara întrebând.

Mama răspunse, cu vocea sugrumată. Îngrijorată.

— Unde s-o cauţi?

— Nu ştiu. Aş putea încerca la cofetărie.

— Nu cred c-o vei găsi acolo. Cât timp poţi sta în faţa unui pahar de sirop cu sifon? Niciodată n-a mai întârziat atât de mult.

Virginia îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Erau acolo – şi-şi făceau probleme pentru *ea*. Va fi nevoită să intre chiar în cuşca leului. Nu se putea preface. Dacă ar fi fost în cameră sau în grădină...

— Crezi că e nevoie să mă duc după tata?

Urmă o clipă de tăcere. Virginia parcă o vedea pe mama ei cum se uită la ceasul de pe perete, încadrat de florile de „nu-mă-uita".

— Oricând poate să sosească. E târziu.

— O să vină, mama, spuse Clara. E greu pentru o fată ca ea să-şi lase în urmă prietenii. Întotdeauna ţi se pare că ceilalţi se distrează aşa de bine. Şi parcă n-ai vrea să pierzi nicio ocazie.

— O, Clara. Îmi fac probleme pentru ea. Nu sunt sigură că prieteniile pe care le-a legat sunt alese înţelept. Nădăjduiesc şi mă rog – nu vreau ca Virginia să fie rănită.

— E doar un copil, mama. O să fie bine.

— Dar tu niciodată...

Clara râse.

— Ba da, ba da. Am luptat şi eu cu acceptarea, ca şi Virginia. Numai că eu n-am fost atât de curajoasă încât să arăt asta.

— Tu?

— Sigur. Cred că toţi copiii au probleme de felul ăsta. Unii... unii pur şi simplu o iau mai în serios decât ceilalţi.

— Nu ţin minte ca tu să fi încălcat în mod voit regulile noastre. Îmi fac probleme pentru Virginia. Nu ştiu ce să mai încerc. Ne-am rugat.

Am riscat. Am pedepsit. Am... va trebui să vorbesc cu bunica. Poate ea are vreo idee.

Virginia nu mai putu suporta. Făcu un pas înainte şi deschise uşa de plasă cu o mişcare bruscă. Păşi în bucătărie, cu ochi scânteietori şi bărbia ridicată. Dacă doreau s-o pedepsească, n-aveau decât.

Auzind zgomot în spatele ei, mama se răsuci pe scaun. Prima ei reacţie fu una de intensă uşurare. Se mişcă uşor, iar Virginia se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a se repezi la ea ca s-o strângă la piept. Însă mama se opri. Privirea i se transformă într-una de frustrare.

— Schimbă-ţi hainele, Virginia, şi spală-te. Vom servi cina peste câteva minute.

Virginia se răsuci pe călcâie şi dădu să plece. N-avea de gând să-i spună nimic, ca să scape de povara asta. Trebuia să aştepte. Să aştepte şi să-şi facă tot felul de gânduri. Dintr-odată îi pieri pofta de mâncare.

— Nu mi-e foame, strigă peste umăr şi ieşi din bucătărie.

— Te vei alătuta familiei la masă, spuse mama ferm. Chiar dacă nu faci altceva decât să stai pe scaun.

Deci micul ei şiretlic nu funcţionase. Începu să se înfurie. Ar fi putut foarte bine să fi rămas la râu, cu prietenii. Cel puţin aşa s-ar fi distrat. Oricum va primi pedeapsă, aşa că...

Îşi schimbă hainele şi se spălă, aşa cum i se spusese, însă nu ieşi din cameră decât când o chemă tatăl ei la masă. Auzindu-i glasul, se îndreptă cu paşi înceţi spre bucătărie. Nu putea risca să-l audă pe tata chemând-o a doua oară.

Se strecură pe scaun şi-şi plecă capul. Nu dorea să întâlnească privirea niciunuia dintre membrii familiei. Mama pregătise mâncarea ei favorită, ştia asta şi fără a-şi ridica capul. Putea mirosi puiul fript condimentat cu cimbru. Stomacul ei protestă, în ciuda hotărârii ei de a nu se atinge de mâncare. Cum putea sta acolo nemişcată, în timp ce restul familiei se delecta cu puiul fraged şi aromat? Şi pe deasupra, îi era foame. Nici măcar nu-şi mâncase gustarea obişnuită, de după şcoală.

Tatăl ei se rugă, mulţumind pentru masă. Virginia abia ascultă cuvintele. Auzi „amin-ul" şi deschise ochii. Vor începe acum să-şi dea

unul altuia castroanele cu mâncare, ca să se servească. Urma a fi testată dincolo de limita răbdării.

— Eu vreau osul în formă de furcă, spuse Francine, după cum îi era obiceiul.

— Vă rog, îmi dați mie osul în formă de furcă? îi aminti mama ei. Francine se corectă.

Virginia ar fi putut spune fără a privi în jurul ei care parte din pui se afla în fața fiecăruia. Clara lua o parte din piept, Rodney partea de sus a pulpelor, Danny un copan, iar Francine, osul ei. Tata lua de obicei cele două aripi și un copan. Iar mama lua gâtul sau spatele, spunând că erau favoritele ei. Toată familia știa că mama lua de fapt ceea ce rămăsese.

Cealaltă bucată de piept ar fi trebuit să fie a Virginiei. Salivă numai gândindu-se la ea. Iar mirosul de pireu de cartofi aburind și sos de carne, n-o ajuta prea mult. Și nici gândul la pasta de gulii cu smântână, asezonată cu pătrunjel.

Fără a spune vreun cuvânt, mama așeză bucata de piept de pui în farfuria Virginiei în timp ce castronul trecu din mână în mână. Virginia se gândi că ar face mai bine s-o ignore, însă nu putea. În timp ce discuta cu fiecare dintre cei aflați la masă, mama îi strecură în farfurie cartofi, sos și pastă de gulii. Ca de obicei, părinții ei culegeau informații despre aventurile de peste zi ale copiilor lor. Virginia speră că vor trece peste ea. N-avea prea multe de spus.

La desert aveau plăcintă de lămâie. Virginia aduna din farfurie ultima bucată, când auzi o bătaie puternică la ușa din spate a casei.

— S-a întâmplat ceva la râu!

Tatăl ei deschise ușa larg și dădu cu ochii de Jedd Marlow. Băiatul arăta de parcă ar fi fost gata să alerge mai departe înainte de a le transmite vreun mesaj. Tatăl Virginiei întinse mâna și-l prinse de umăr.

— Ce e, fiule?

— Doctorul Luke are nevoie de doamna Simpson. Câțiva copii au căzut în apă. Sunt răniți.

Virginia simți că se învârte lumea cu ea. I se făcu rău și simți că e pe punctul de a da afară tot ce mâncase.

I se păru că trecuse o veşnicie până când mama se întoarse. Clara se ocupase de copii, trimiţându-i pe cei mai mici la culcare. Însă Virginia nu putea închide un ochi. Se agită de colo-colo în camera ei, aşteptând să audă uşa de la intrare deschizându-se şi paşii mamei pe duşumeaua bucătăriei.

Ce se întâmplase? Cine se rănise? Cât de grav? Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rămas cu ei? Întrebările i se învârteau în minte. Nu putea scăpa de ele. Gândurile învolburate nu-i dădeau pace.

Ceasornicul din hol bătuse deja miezul nopţii când uşa, în sfârşit, se deschise. Virginia, auzind voci, coborî din pat şi se aventură spre bucătărie. Mama era aşezată la masa din bucătărie, iar pe faţă i se putea citi oboseala şi întristarea. Tatăl ei turna ceai fierbinte în două ceşti.

— Pari istovită, îl auzi Virginia spunând. O să-şi revină?

Mama ei clătină din cap în timp ce-şi scoase mănuşile şi le puse pe colţul mesei.

— Nu ştim încă. Unul dintre băieţi e în stare gravă. Dacă n-ar fi fost Rett Marshall, s-ar fi înecat.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Nu se ştie sigur. Se pare că se urcaseră pe o plută... Mama îşi ridică privirea şi o văzu pe Virginia în pragul uşii. Îi întinse mâna fără a spune un cuvânt. Virginia făcu un pas înainte. Ştia că i se putea citi pe chip frământarea din inimă.

— Erau câţiva dintre colegii tăi, Virginia.

Virginia încuviinţă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să afle ce se întâmplase cu ei, n-avea putere nici măcar să deschidă gura. Simţi cum braţul mamei o cuprinde pe după talie.

— Au avut un accident la râu. Se urcaseră pe o plută.

Virginia încuviinţă din nou.

— Unul dintre băieţi, băiatul familiei Boycie, a reuşit să ajungă la mal, fără probleme. A reuşit să se agaţe de creanga unui copac. Tot el a ajutat-o şi pe una dintre fete – fata familiei Riant – să se agaţe de creangă până când a venit cineva să-i ajute.

Mama ei primi ceaşca din mâna tatălui şi se întoarse spre el.

— Băiatul familiei Booth – George, parcă așa îl cheamă – s-a ales cu o tăietură urâtă la cap. Am fost nevoiți să-l coasem. De-asta a trimis Luke după mine. Și un alt băiat – fiul familiei Crell – el a stat sub apă cel mai mult. Nu știm încă dacă va supraviețui. Sau, dacă va trăi, nu știm dacă mintea îi va mai fi întreagă.

Mama păru că-și amintește de Virginia. Se întoarse spre ea și-i netezi părul încâlcit. Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău, draga mea. Știu că sunt colegii tăi de clasă.

Virginia se simțea ametită. Inima-i bătea cu putere.

— Jenny? reuși să rostească printre buzele înțepenite de frică. Ce-i cu Jenny?

Părinții ei schimbară între ei o privire rapidă.

— Ce vrei să spui? De unde știi...

Virginia își dădu seama că-și divulgase secretul. O clipă ochii ei se măriră de spaimă, apoi se rezemă de umărul mamei sale și începu să plângă în hohote.

Mama o lăsă să-și verse necazul, mângâind-o ușor pe spate și dându-i părul la o parte de pe față. Când se mai liniști, tatăl ei spuse:

— Cred că trebuie să te așezi și să ne povestești ce s-a întâmplat.

Virginia își suflă nasul în batista pe care i-o înmână mama sa și-și înghiți lacrimile.

— Ne-am dus la râu după școală, începu ea încet, frământând batista între degete.

— De ce?

— Copiii știau că apele erau umflate... și că... și că sunt numai bune de dat cu pluta.

— Dar *n-a fost* așa, protestă tatăl ei cu o umbră de iritare în voce. A fost extrem de periculos. Aventura asta putea costa viața cuiva.

Virginia aproape că izbucni din nou în lacrimi.

— Câți copii au fost? întrebă cu severitate mama ei.

— Șase, răspunse Virginia. Freddie, George și Sam, Ruthie, Jenny și eu.

— Slavă Domnului! exclamă mama ei cu lacrimi în voce. Atunci înseamnă că i-am găsit pe toți. Erau atât de speriați că nici măcar nu mai gândeau cum trebuie.

— Vroiau doar să meargă cu pluta pe râu, veni Virginia în apărarea lor.

Tatăl ei nu comentă cuvintele ei, însă o chestionă mai departe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Eu... eu... Jenny și Ruthie au venit atât de târziu și eu... eu m-am supărat și am venit acasă.

Virginia observă schimbul de priviri dintre părinții săi. Mama sa oftă și o cuprinse mai strâns cu brațul.

— Așa că ai venit acasă înainte ca ei să ia pluta?

— Deja o aveau. O luaseră de sub pod. E a domnului Taggart.

— Deci, au șterpelit-o.

— Doar au împrumutat-o, se grăbi Virginia să explice.

— Dar n-aveau permisiunea nimănui, nu-i așa?`

— Nu-u, răspunse Virginia încet.

— Continuă, o îndemnă tatăl său.

— Aveau pluta și le așteptau pe Jenny și pe Ruthie, iar când au venit... Ezită. Să le spună oare părinților ei despre faptul că Jenny furase acadelele? Era nevoie să le spună? Se hotărî să n-o facă. Nu prea avea legătură cu accidentul, iar părinții ei dintotdeauna îi spuseseră să nu se ocupe cu bârfeli.

— M-am... m-am supărat, așa că am venit acasă. Ceilalți au rămas ca să încerce pluta.

— Și ce s-a întâmplat? Tata se întoarse spre mama.

— Nu suntem siguri. Au intrat în apă. Ceva s-a întâmplat. Luke crede că au lovit un bolovan, sau un ciot de copac. Probabil că pluta s-a răsucit. S-au răsturnat cu toții în apă. Unul dintre băieți s-a lovit tare la cap – probabil că de o piatră. Cum spuneam, doi copii au reușit să se agațe de o creangă, dar încă sunt în șoc, iar apa a fost rece. Apoi a fost băiatul acela care s-a scufundat. A fost dus de curenți. Rett l-a scos de sub apă. Cred că a auzit țipetele. A intrat sub apă de trei ori până când a reușit să-l găsească, zice Ruthie. Însă băiatul deja stătuse sub apă mult timp – poate prea mult.

Mama ei se opri și clătină din cap.

— Luke nu știe dacă o să supraviețuiască.

Virginia simți cum o curprinde o slăbiciune în tot corpul.

— Ce veste cruntă pentru părinții lui...

Tatăl Virginiei își trecu mâna prin păr. Virginia observă că era la fel de palid și tras la față ca și mama sa.

— Sunt cu el acum – speră și se roagă ca să-și revină.

— Și toate astea pentru o distracție prostească la râu. Puteau să se înece cu toții. Tensiunea din glasul tatălui ei o făcu să se cutremure.

— Putea fi Virginia. Vocea mamei era încărcată de emoție. O cuprinse mai strâns cu brațul, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Niciodată nu știm, spuse tatăl ei, că atunci când ne rugăm pentru protecția lui Dumnezeu asupra copiilor noștri, de câte pericole îi poate scăpa El ca răspuns la rugăciunile noastre.

Mama ei era prea copleșită pentru a răspunde.

Virginia observă că părinții ei uitaseră de ceai. Se răcise între timp.

— Luke își face probleme și pentru Rett. A refuzat să se lase îngrijit, dar și el a stat în apa rece vreme îndelungată. Dacă n-ar fi fost el... Mama nu-și mai duse gândul la capăt.

Virginia se întrebă ce vor mai zice acum copiii despre "bărbatul cu cioara". Tocmai salvase pe câțiva dintre cei ce-l chinuiseră cel mai mult.

Apoi își aminti că nu i se spusese nimic despre Jenny.

— Mama, ce... ce s-a întâmplat cu Jenny? Este... Nu putea isprăvi întrebarea. Gândul era cutremurător.

— Jenny este și ea într-o stare destul de proastă. S-a lovit rău de bolovani. Are câteva tăieturi și vânătăi, brațul, clavicula și două sau trei coaste rupte.

Virginia simți cum se sufocă.

— O să...?

— Unchiul Luke trage nădejde că o să se facă bine. Dar refacerea va fi lentă. Va fi nevoie de mult timp pentru ca rănile să se vindece. Mama oftă. Ezită o clipă, apoi continuă privindu-și soțul, ca și când ar fi vrut să-i ceară sfatul.

— Va avea nevoie de prietenia ta mai mult ca niciodată.

— Dar...

Cum le putea spune părinților ei că ea și Jenny nu mai erau prietene? Că Jenny întrecuse orice limită când furase din cofetărie?

Că Jenny nu mai dorea s-o vadă niciodată? Părinții nu înțelegeau lucrurile astea. Virginia tăcu. N-avea ce să spună.

— E târziu, spuse tatăl ei. Ar fi bine să te duci la culcare. Avem cu toții nevoie de somn.

Virginia se întrebă dacă va reuși să doarmă în noaptea aceea. Ea sau părinții ei.

Mama o trase aproape și o sărută din nou. În ochi îi apărură din nou lacrimi.

— Nu vei ști niciodată cât de mult Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafără. Că a vegheat asupra ta. Însă în timp ce eu mă bucur, alți părinți suferă. Suferă profund. Copiii lor suferă în noaptea asta. Între viață și moarte. Înțelegi toate astea, Virginia? Oare ai idee ce chin trebuie să îndure acei părinți? Poți oare înțelege, câtuși de puțin, dragostea pe care ți-o purtăm? Pentru ce încercăm să te protejăm?

Virginia nu fu în stare decât să clatine din cap. Începea să înțeleagă.

Însă Jenny n-avea o mamă care să se îngrijească de ea. Care să se roage pentru siguranța ei. Pentru vindecare. Își aminti de cuvintele aspre și nesăbuite pe care le spusese – *Tu nu ai o mamă. Nu știi cât de norocoasă...*

Ochii Virginiei se umplură de lacrimi care i se prelinseră pe obraji.

— Îmi pare rău, șopti cu buzele îngropate în părul mamei ei. Îmi pare tare rău. N-o să mai fac așa ceva niciodată. Promit.

Simți cum tatăl ei o cuprinde cu brațul pe după umeri. Îngenunchie lângă ea și o trase aproape. O cuprinse și pe mama ei în îmbrățișare. Simți lacrimile de pe obrazul lui.

— Cred că va trebui să ne rugăm înainte de a te duce la culcare, spuse el. Avem motive să fim mulțumitori. Alții n-au fost atât de binecuvântați. Trebuie să ne rugăm pentru acele familii.

Virginia încuviință și-și șterse obrajii cu mâneca de flanel. Rugăciunea era o idee binevenită.

CAPITOLUL 9

Virginia nu află niciodată dacă mama discutase sau nu cu bunica despre neascultarea ei. Însă când se întâlniră cu toţii la masă, duminică, nu fu surprinsă de faptul că bunica Marty bătu uşurel cu mâna locul de lângă ea de pe balansoar, invitând-o să stea de vorbă.

Nu era ceva neobişnuit ca bunica să stea de vorbă cu nepoţii ei, însă Virginia avu un sentiment, în timp ce se aşeză şi fu cuprinsă pe după umeri de braţul bunicii, că discuţia asta va fi diferită.

Câteva clipe se legănară înainte şi înapoi în linişte. Ceilalţi erau fiecare ocupaţi cu ale lor. Femeile spălau vasele şi-i puneau pe cei mic la culcare de amiază, iar bărbaţii se îndreptaseră spre verandă, ca să stea la taclale despre lucruri pe care doar bărbaţii le considerau amuzante.

Cu toate că se risipiseră care-încotro, atunci când luau cu toţii masa la fermă, era aglomeraţie mare. Virginiei i se păru ciudat că se afla doar ea cu bunica pe balansoarul din faţa casei.

— Am auzit despre micuţii tăi prieteni, spuse bunica.

Virginia ar fi vrut să spună că nu erau *micuţii* ei prieteni, însă tăcu. Niciodată nu va purta o discuţie în contradictoriu cu bunica.

— Grozav lucru că trebuie să sufere astfel.

Virginia încuviinţă.

— Tinerii pot fi uneori prea cutezători.

Virginia admise din nou.

— Dar li se pare că e atât de important să se simtă parte a unui grup – parte a tuturor acestor... evenimente. Nu-i aşa?

Virginia clătină din cap, încuviinţând.

— De ce crezi că se întâmplă asta?

Virginia se încruntă. Oare bunica chiar aştepta un răspuns din partea ei?

— De ce crezi că e atât de important să fii parte a acestui... a acestui grup care consideră că e atât de... de necesar să cochetaţi cu provocările, chiar cu pericolul? continuă bunica Marty.

— Nu ştiu, răspunse Virginia.

— Gândeşte-te o clipă. Vezi dacă poţi găsi un răspuns.

Virginia încercă să „studieze" problema.

— Cred că-mi doresc să le placă de mine, spuse ea în cele din urmă.

— Şi crezi că dacă faci ce vor ei o să le placă? O să le placă de tine dacă faci ce spun ei şi eşti de acord cu planurile lor? Chiar dacă asta înseamnă că cineva ar putea fi rănit?

— Păi, când n-am făcut ce-au vrut ei, nu le-a plăcut de mine.

— Şi s-au necăjit?

— Vrei să spui dacă s-au supărat?

— Da. S-au supărat, s-au purtat urâcios?

Virginia încuviinţă. Jenny se purtase urât.

— Jenny nici n-a mai vrut să fie prietenă cu mine. A ales-o pe Ruthie.

— Şi asta te-a făcut să te simţi prost?

Virginia încuviinţă din nou.

— Te-ai simţit dată deoparte?

Fata clătină din nou din cap.

— Nu-i un sentiment plăcut – să fii dat deoparte, fu de acord bunica. Îmi amintesc că atunci când eram copilă, prietena mea – ei bine, credeam la acea vreme că este prietena mea, dar s-a dovedit că nu aşa stăteau lucrurile. Oricum, prietena mea era o fată tare isteaţă. Şi populară. Toate fetele credeau că dacă o vor avea ca prietenă vor fi mai bine văzute. Şi toţi băieţii credeau că este... interesantă. Dar era cam şmecheră. Mai degrabă răutăcioasă în unele situaţii. Mama credea că fata asta n-aduce decât necaz şi s-a dovedit că avea dreptate.

Uneori cei mari par a-şi da mai bine seama de lucrurile astea. Eu nu vroiam să recunosc – şi am contrazis-o. Tare încăpăţânată am mai fost. Credeam că mama nu înţelege astfel de lucruri.

Se opri câteva clipe, iar Virginia aşteptă.

– Ei bine, într-o zi, fata asta, prietena mea cea mai bună, îmi spune că s-au copt pepenii în grădina vecinului. În special unul dintre ei arăta tare bine. S-a gândit ea că n-ar strica să ne strecurăm în grădina lui şi să ne înfruptăm. Mi-a fost frică. Dar ştiam că trebuie s-o fac. Adică, dacă aveam de gând să rămân prietena ei. Dar dacă ascultam de ea – şi eram prinse – ştiam că tata nu mă va scuti.

– Şi ce-ai făcut? întrebă Virginia.

– Ei, ce-am făcut? Nu puteam să-mi pierd cea mai bună prietenă, nu? Aşa că am spus „da". Ea a făcut planul... cum să ne furişăm în grădina vecinului după lăsarea întunericului. A trebuit să sar pe geamul de la dormitor, după ce am fost trimisă la culcare. M-am ales cu o aşchie de toată frumuseţea înfiptă în palmă, în timp ce mă ţineam de pervaz. Şi acum o mai simt, când mă gândesc la asta.

Se cutremură, iar Virginia aproape că simţi tremurul bunicii ei.

– Ei bine, nu luasem un lucru în socoteală. În timpul nopţii, bătrânul Wilchuck îşi lăsa liberi în grădină câinii de vânătoare. Numai ce ne-am dat drumul de cealaltă parte a gardului, că cei doi câini aproape că au sărit pe noi, lătrând ca apucaţii. Am crezut că-i scoală pe toţi, inclusiv pe cei îngropaţi în cimitir.

Virginia se uită la chipul bunicii ei ca să vadă dacă povestea era serioasă, sau doar o glumă. Bunica păru să înţeleagă întrebarea din ochii ei.

– Ăsta-i adevărul, spuse ea. Aşa s-a întâmplat. Ei bine, m-am întors spre prietena mea şi i-am spus: „Fugi!" A rupt-o la fugă, şi eu după ea, cât de tare mă ţineau picioarele. N-am fugit prea mult, că m-am împiedicat... şi câinii erau chiar în urma mea. Am strigat-o pe prietena mea, da' ea a continuat să fugă. Am fost norocoasă că era numai gura de câinii ăia. Da' am crezut c-o să-mi lingă toţi pistruii de pe faţă. Niciodată n-am văzut câini mai băloşi. Dar asta n-a fost tot. Când bătrânul Wilchuck a ieşit să vadă de ce latră câinii lui – cu puşca în mână, auzi – m-a găsit întinsă cât eram de lungă, iar câinii lui mă

lingeau pe față. M-a întrebat ce caut acolo. Sigur că n-aveam ce să-i răspund, așa că n-am spus nimic. Dar „prietena" mea, mai târziu, a răspândit peste tot vestea că m-am dus în grădina vecinului ca să-i fur pepenii. Că mă lăudasem ei și-i povestisem cum o să procedez. Că spusesem că bătrânu' domn Wilchuck era prea prost ca să prindă pe cineva. Ei bine, atunci am primit cea mai cruntă cafteală din viața mea.

Virginia se mișcă stânjenită.

— Ei bine, am hotărât atunci că acela care zice că-ți este prieten și te vâră în necaz, nu este prieten adevărat. Și că-ți merge mai bine fără el. Dar am mai învățat ceva. Cu toate că n-am spus asta nimănui – până acum. Mama mea avusese tot timpul dreptate. Fata aia nu mi-a adus decât necaz.

Se opri, părând că ascultă scârțâitul balansoarului.

— E liniște aici. Îmi place. O privi pe Virginia și zâmbi. Brațul i se strânse în jurul umerilor fetei. În special când am o tovărășie atât de bună.

Virginia reuși să zâmbească. Îi plăceau aceste clipe petrecute alături de bunica. Însă simțea în ființa ei o tensiune de care nu reușea să scape.

Virginia crezuse că împlinirea vârstei de treisprezece ani fusese cea mai importantă piatră de hotar din viața ei, așa că rămase surprinsă când constată că devine din ce în ce mai entuziasmată odată cu apropierea aniversării celei de-a paisprezecea zile de naștere. Paisprezece era un număr care o făcea să se simtă mult mai matură decât treisprezece.

Însă pe măsură ce entuziasmul ei creștea, creștea și tristețea pe care o simțea. Prietenii ei, cei mai buni prieteni, sufereau efectele incidentului de vinerea trecută.

Virginia nu recunoscuse față de nimeni – era un lucru greu de spus în cuvinte – însă nu prea putea să doarmă. Se gândea mereu la acea zi. Nu fusese ideea ei, însă nici nu se împotrivise. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus „nu"? Oare ceilalți s-ar mai fi dus la râu? Ar fi existat

vreo modalitate de a-i scuti de cele întâmplate? Ar fi trebuit să informeze vreun adult? Dar ea nu era o pârâcioasă. Totuşi – asta nu era o scuză. Părinţii ei îi spuneau întotdeauna că dacă viaţa cuiva se află în pericol, era în regulă să spună şi altora. Nu, mai mult decât în regulă. Era o datorie din partea ei.

Dar ea nu spusese nimănui. Nici nu încercase să-i convingă să nu meargă la râu. Ştia că apele râului sunt periculoase. Îl auzise pe tatăl ei spunând asta cu îngrijorare în voce. Ar fi trebuit să-i avertizeze. Ar fi costat-o prietenia lui Jenny, de asta era sigură, însă ar fi trebuit să-i avertizeze sau să-i oprească cumva.

Şi aproape că-l împinsese deoparte pe Freddie. De ce? El se purtase drăguţ cu ea, iar ea se purtase ca şi când ar fi fost supărată pe el. Nici măcar nu i-a dat voie să se apropie de ea. Prietenia ei era oare chiar atât de nestatornică? Lucrul ăsta o deranja. O deranja chiar mai mult decât îşi imaginase. Iar acum băiatul se afla, inconştient, între viaţă şi moarte. Şi asta o făcea să nu poată adormi noaptea, frământând mereu în minte tot felul de întrebări. Se simţea secătuită şi tulburată.

Iar acum se apropia aniversarea celei de-a paisprezecea zile de naştere şi nu se va putea bucura de ea. Viaţa era chiar nedreaptă.

— Cum ai vrea să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere? o întrebă mama la masă, în acea seară.

Virginia îşi dădea seama după tonul vocii ei că făcea un efort ca să dea o notă veselă cuvintelor.

Virginia înghiţi greu. De obicei mama nu le oferea lor ocazia de a-şi alege modul de sărbătorire a zilelor de naştere. Sărbătoreau ca întotdeauna, în familie. Şi poate împreună cu câţiva prieteni.

Virginia nu avu timp să răspundă, căci Francine deja izbucnise:

— Ştiu eu! Să dăm o petrecere mare!

Virginia abia se stăpâni să nu-şi privească urâcios sora. Petrecere? Într-o astfel de vreme? Însă înainte de a-şi putea ridica privirea din farfurie, Danny veni cu altă idee.

— Haideţi să mergem la bunicul şi bunica.

Danny nu se sătura niciodată de fermă. Dacă Virginia nu s-ar fi simţit atât de abătută, ar fi fost cu toată inima de acord. Însă aşa, doar oftă şi-şi muşcă buzele, ca să le oprească tremurul.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse mama ei repede, privindu-şi fiica cum se luptă cu lacrimile.

În cele din urmă, nu făcură mare lucru. La masa aniversară se servi mâncarea preferată a Virginiei, pui fript. Veniră şi bunicii. Asta făcea ca ziua să fie specială. Serviră tort – cu paisprezece lumânări – iar Virginia primi cadouri de la fiecare membru al familiei. Totuşi – în ciuda eforturilor fiecăruia – evenimentul i se păruse oarecum searbăd. Aproape o încercare zadarnică.

Virginia se întrebă dacă lucrurile vor mai fi vreodată ca înainte. Întregul orăşel era agitat din cauza accidentului. Din toate părţile se auzeau tot felul de rapoarte, care mai de care mai pline de confuzie şi mai contradictorii. Fiecare venea cu câte un detaliu nou – zvonuri legate de incidentul cu pricina. Virginia auzi unele lucruri de-a dreptul fantastice. Că ar fi fost şase copii pe plută şi că unul dintre ei nu mai era de găsit. Că domnul Taggart trăsese patru focuri de armă spre copiii care încercaseră să-i fure pluta, însă dăduse greş de fiecare dată. Că Rett Marshall înotase câteva mile în urma plutei şi ajunsese la ea când aceasta deja se afla în porţiunea cea mai adâncă şi învolburată a apei. Că Rett Marshall se ascunsese în tufişuri şi-i pândise pe plutaşi, răsturnând în mod intenţionat pluta şi lăsându-i pe copii să se scufunde în apele învolburate fără a le oferi vreun ajutor.

Şi aşa se zvoneau tot felul de lucruri, iar Virginia se simţea înspăimântată şi cuprinsă de o senzaţie de rău.

Ruthie şi Sam se simţiră destul de bine pentru a reveni la şcoală spre sfârşitul săptămânii. Ruthie părea agitată şi stânjenită din cauza vânătăilor şi cusăturilor de pe obraz, însă Sam făcu nişel pe grozavul, bucurându-se de atenţia ce i se dădea şi asumându-şi rolul de mare erou.

Georgie se întoarse săptămâna care urmă, cu fruntea bandajată. Virginia se întrebă ce se ascundea oare sub bucata albă de pânză, însă Georgie nu păru dispus să discute despre asta.

Rapoartele despre Jenny păreau a fi mai bune decât se crezuse inițial. În ciuda rănilor și oaselor rupte, părea a se vindeca rapid. Virginia se întrebă dacă n-ar trebui s-o viziteze, însă ezită s-o facă. Nu era sigură dacă fata o va primi vreodată în camera ei.

Pe de altă parte, veștile despre Freddie erau încă îngrijorătoare. Chipul lui apărea în visurile tulburate ale Virginiei, urmărind-o în fiecare noapte. Expresia de pe fața lui era întotdeauna serioasă, aproape imploratoare. Ar fi dorit să-i vadă zâmbetul strâmb sau privirea-i jucăușă. Când oamenii din oraș întrebau despre starea de sănătate a lui Freddie Crell, nimeni nu părea să aibă răspunsuri. Nici măcar unchiul ei, doctorul Luke, nu știa dacă băiatul își va reveni. Freddie era încă inconștient și avea nevoie de îngrijire permanentă. Trei femei îl supravegheau pe rând, printre ele aflându-se și mama Virginiei.

Școala se sfârși, în cele din urmă, iar zilele călduroase de vară își intrară în drepturi. Virginia spera că lumea ei va reveni de-acum la normal. Însă nu se întâmplă asta. Chiar când începu să se mai liniștească, la urechile ei ajunse vestea că Freddie murise. Nu-și mai revenise din starea de inconștiență.

Serviciul de înmormântare fu plin de durere. Virginia își mușca buzele pentru a le opri tremurul în timp ce privea la membrii familiei lui Freddie care-și plângeau mortul. Cele două surori ale lui plângeau incontrolabil, iar fratele lui mai mic privea într-un punct fix, cu fața încruntată. Părea hotărât să nu plângă, însă în ochi i se citea mânie, nu durere. Mama sa deja udase câteva batiste, iar tatăl, un bărbat cu pieptul lat, păru că stă în orice clipă să explodeze de durere și tulburare.

Oamenii din oraș erau îngrijorați pentru familia Crell. Oare care vor fi urmările acestei pierderi asupra părinților și celorlalți membri? Virginia își auzea părinții discutând despre asta în șoaptă.

Nopțile Virginiei erau presărate cu coșmaruri chinuitoare. De câteva ori se trezise udă de transpirație, cu trupul scuturat de hohote de plâns. Văzuse din nou chipul lui Freddie, sumbru și privind-o cu o privire plină de panică. Și întotdeauna, întotdeauna, se îndepărta de ea și cădea într-o prăpastie adâncă, luat de un vârtej de vânt... și întotdeauna, era prea departe pentru ca ea să-l poată atinge.

Abia la jumătatea verii, Virginia reuşi s-o vadă pe Jenny. Când se întâlniră, amândouă rămaseră ca ţintuite pe platforma de lemn din faţa magazinului alimentar. Virginia nu era sigură cum ar trebui să se poarte. Ce să spună. Oare Jenny o mai duşmănea încă?

Jenny nu zâmbi, însă nici nu fugi. Părea mai îmbătrânită. Mai tristă. Nu mai era în privirea ei acea sclipire jucăuşă, gata să molipsească pe cei din jur la prima provocare.

— Bună, îndrăzni să spună Virginia în cele din urmă. Eşti mai... braţul tău e mai bine?

Jenny ridică din umeri. Încă mai avea braţul bandajat. Unchiul Luke spunea că va avea în continuare nevoie de tratament, pentru ca braţul să se refacă total.

— Te mai doare?

— Nu prea tare, răspunse Jenny.

Conversaţia se sfârşi aici. Jenny se răsuci pe călcâie, iar Virginia îşi înghiţi dezamăgirea şi intră în magazin.

În următoarea săptămână, Virginia o întâlni pe Jenny la un picnic al comunităţii. Părea atât de singură şi părăsită, încât Virginiei i se făcu milă de ea. Însă nu-şi putu aduna curajul să facă primul pas. Rămase surprinsă când Jenny o abordă.

— Mai eşti supărată?

Virginia o privi calmă.

— Nu.

— Nici eu.

Atât îşi spuseră. Poate că nu era nevoie de mai mult – deocamdată. Rămaseră acolo, tăcute, una lângă cealaltă, fără a vorbi, fără a se atinge, însă împreună.

Virginia nu ştia, totuşi, cum va arăta relaţia lor de acum înainte. Erau prietene? Sau doar nu se mai duşmăneau? Nu mai dorea să dea de bucluc din cauza lui Jenny. Mai exista oare pericolul ăsta? Aşa că

nu spuse nimic, dorind doar să o asigure pe Jenny că nu avea față de ea resentimente, însă neîndrăznind să facă un pas în noua lor relație.

— Ce mai face fiica domnului Woods? o întrebă mama ei într-o după-amiază, în timp ce trebăluia în bucătărie și Virginia își turna lapte în cană.

Virginia ridică din umeri.

— E bine.

— I s-a vindecat brațul?

— Cred că nu în totalitate. Nu poate să-și miște foarte bine mâna.

— Asta nu-i bine.

Urmară câteva clipe de liniște, timp în care mama își văzu de treabă, tăind ceapa pentru tocană.

— Ar trebui s-o inviți la noi.

Cuvintele o surprinseră pe Virginia.

— Nu cred că o să vină.

— De ce nu?

— Nu știu. Nu prea merge în vizită la alții.

— Poate că n-a fost invitată.

Virginia se gândi la aceste cuvinte. Poate că acesta era motivul.

— Nu are mamă.

— Știu. Și cred că-i este tare greu.

Virginia căzu din nou pe gânduri. Mama vorbi din nou:

— Am înțeles că tatăl ei este mai tot timpul plecat de acasă.

Virginia nu știa asta, însă nu era surprinsă.

— Lucrează, spuse, și luă o înghițitură din lapte.

— Cei mai mulți tați lucrează. Dar unii au mai mult timp pentru familie decât alții.

Virginia se gândi la tatăl ei. Știa că este un om foarte ocupat, însă se părea că-și găsește întotdeauna timp pentru familie.

— Cred că tatăl ei încă mai e supărat, spuse ea.

— Supărat? Mama se întoarse ca s-o privească.

— Din cauza mamei lui Jenny. I-a părăsit, a plecat de acasă.

— O...

Sigur că mama auzise şi ea ceea ce se zvonea despre tatăl lui Jenny. După tonul vocii, îşi dădea seama că mamei ei chiar îi părea rău pentru el şi pentru fiica lui. Mama se întoarse la tocănița ce fierbea în cratiță. Luă lingura şi o gustă.

— În cazul ăsta, Jenny *chiar* are nevoie de o prietenă. Cred că se simte teribil de singură.

Virginia nu se mai putu abține.

— Mama, spuse ea, deschizându-şi inima cum n-o mai făcuse față de mama ei vreodată. Ea este cea care m-a târât în tot felul de necazuri. M-a înduplecat să mă duc cu ea şi cu ceilalți la cofetărie şi... şi... Hotărî că n-avea niciun rost să mai dea pe față şi alte planuri pe care le ticluise Jenny, ajungând direct la marele eveniment.

— Ea a avut ideea şi de a merge cu toții la râu. A furat...

— Înțeleg.

Se lăsă tăcerea.

— Crezi că din cauza ei ai intrat tu în tot felul de necazuri? Când Virginia nu răspunse, mama continuă:

— Jenny te-a *silit* să faci ce spunea ea?

— Nu... nu chiar, recunoscu Virginia.

— Şi acum nu mai vrei să fii prietena ei?

Nu despre asta era vorba. Ea crezuse că mama ei *n-ar mai fi de acord* ca ea să fie prietenă cu Jenny.

— Nu crezi că eşti destul de tare – sau de matură – pentru a te împotrivi planurilor ei?

Virginia nu era sigură. Se descurcase destul de bine pe parcursul lunilor de vară, când n-o avusese pe Jenny alături. Nici măcar o singură dată nu avusese probleme cu părinții. Cel puțin, nu probleme mari. Existaseră câteva incidente mărunte – dar nimic important. Nimic care să se compare cu ultima aventură la râu.

Mama se întorsese cu fața spre ea, ştergându-şi mâinile de şorț. Se apropie de masa la care era aşezată Virginia.

— Ştiu că ceea ce-ți spun pare puțin ciudat... oarecum. Dar, Virginia, e o mare diferență între a fi prietena unei persoane care are nevoie de prietenia ta şi a te alătura cuiva pentru a face lucruri greşite.

Ea ezită.

– Înțelegi ce vreau să spun?

Virginia se șterse la gură. Nu era sigură că înțelesese. Totuși – da, credea că înțelesese diferența. Aprobă încetișor cu o mișcare a capului.

– Crezi că am fi în stare s-o ajutăm – dacă ne unim forțele?

Virginia se încruntă. Nu știa la ce se referă mama ei. Jenny nu-și dorea o femeie în toată firea ca prietenă.

– O poți invita aici. Atunci tentațiile n-ar mai fi atât de mari. Dacă nu vrea să vină singură, mai cheamă câțiva prieteni. Am sentimentul că este o fetiță tare singură.

– Mama, nu este *fetiță*. Deja a împlinit paisprezece ani. Este mai mare decât mine.

Mama zâmbi.

– Știu, Virginia. Îmi pare rău, dar într-o zi îți vei da seama de ce vorbesc astfel părinții despre copiii lor. Se opri o clipă, apoi adăugă:

– Am putea s-o invităm la biserică.

– Nu s-ar duce niciodată la biserică.

– De unde știi? Ai chemat-o vreodată?

– Nu... nu... dar...

– Ei, vezi? Nu vom ști niciodată dacă n-o vom invita.

Virginia își aminti că Jenny îi spusese că ar vrea să vină la întâlnirea grupului de tineri de la biserică. Dar atunci dorise să fie aproape de Jamison și nu vorbise serios. Nici nu venise niciodată. Virginia era sigură că *nu va veni* niciodată. Jenny nu era genul de om care să aibă legături cu biserica. Folosea unele cuvinte nepotrivite. Nu, nu s-ar simți la locul ei în biserică.

Virginia se gândi că ar trebui să se bucure de faptul că mama ei era interesată s-o ajute pe Jenny. Însă, oarecum, se simți din nou constrânsă. Ea o cunoștea pe Jenny. Fata n-ar accepta nici în ruptul capului să se lase convinsă să vină la biserică. Virginia știa asta. Însă își amintea ce fusese învățată. Creștinii trebuiau să aducă vindecare. Să ajute. Să-și împărtășească credința. Cum putea face ea toate astea pentru Jenny? Nici măcar nu era sigură de propria credință. Sau, cel puțin, nu avea acea credință pe care o aveau mama și tata. Sau cea despre care vorbea Troy, logodnicul Clarei, la întâlnirile tinerilor.

Virginia se ridică şi se duse la chiuvetă ca să-şi spele cana. Mama ei aştepta un răspuns. Nu, n-o să meargă. N-avea idee cum ar putea deveni un ucenic al Domnului. Nu prea ştia. Şi dacă ar încerca să fie, cu siguranţă că n-ar începe cu Jenny. Nu cu Jenny. Jenny îşi alegea singură prietenii. Iar în clipa de faţă, Virginia nu-şi mai dorea să facă parte din grupul de prieteni ai lui Jenny.

CAPITOLUL 10

În oraş începură să circule şi mai multe zvonuri. Domnul Crell nu era deloc sigur că informaţiile legate de accidentul de la râu erau adevărate. În cele ce spunea domnul Crell, numele lui Rett Marshall părea că este rostit întotdeauna pe un ton acuzator. La început oamenii clătinau din cap în semn că aşa ceva nu poate fi adevărat, însă treptat, până şi aceia care respinseseră categoric astfel de posibilităţi rămâneau pe gânduri. Iar acest lucru era neliniştitor.

În mod normal, în casa familiei Simpson nu s-ar fi luat în discuţie aceste zvonuri, însă într-o seară, pe când se aflau cu toţii în jurul mesei, Danny deschise timid subiectul. Auzise şi el tot felul de păreri şi informaţii în oraş.

— Oamenii spun lucruri îngrozitoare despre Rett. Tot felul de prostii.

Virginia surprinse schimbul de priviri dintre părinţii ei.

— Nu trebuie să credem tot ce auzim, răspunse calm tatăl ei.

— Dar nu e corect ce se zvoneşte. Rett n-ar face aşa ceva.

— Ce să facă? întrebă Francine cu candoare.

— Să facă rău cuiva.

Ochii fetiţei se măriră. Virginia citi în ei mai întâi teamă, apoi negare categorică.

— N-ar face asta, spuse Francine încrezătoare. Odată am căzut şi m-am julit la genunchi şi el a venit şi m-a ajutat şi mi-a spălat rana şi

m-a uns cu o alifie dintr-o cutie mică pe care o ținea în buzunar. Imediat m-am simțit mai bine.

— Vedeți, spuse Danny privind pe rând la cei aflați în jurul mesei, ca și când s-ar fi adresat acuzatorilor lui Rett.

Virginia auzise și ea zvonurile. O tulburau. La urma urmelor, nimeni nu știa cu exactitate ce se petrecuse la râu.

— Oamenii spun că el a răsturnat pluta, explică Danny.

— Nu există nicio dovadă că ar fi făcut-o, interveni tatăl lor.

Francine se încruntă.

— Spun că era supărat pe acei băieți care-și băteau întotdeauna joc de el și a vrut să se răzbune, continuă Danny.

— Aceasta este pură speculație, spuse tatăl lor.

— Spun că...

Tatăl lor își împinse scaunul în spate și-și drese glasul. Danny se opri la mijlocul propoziției.

— Cred că e timpul să discutăm câteva lucruri, așa cum au fost ele relatate de cei implicați, spuse tatăl lor în timp ce toți ochii se îndreptară asupra lui.

Se făcu o liniște adâncă.

— Așadar, în această primăvară, la râu, a avut loc un accident, începu el adoptând o atitudine avocățească.

Virginia oftă. Cât o să mai audă despre asta? O s-o urmărească totdeauna? Poate și *pe ceilalți*. Încă mai avea probleme cu somnul și auzise că George slăbise. Băiatul nu mai avea poftă de mâncare și se trezea țipând în toiul nopții. Părinții lui erau îngrijorați.

Tatăl ei continuă:

— Pe plută erau cinci copii. Au căzut cu toții în apă și au fost salvați – într-un fel sau altul – în moduri diferite. Rett era acolo – știm asta. Toți cei patru supraviețuitori mărturisesc acest lucru.

— Rett nu putea răsturna pluta. George își amintește foarte clar că pluta s-a lovit de ceva și s-a răsturnat. Ruth Riant a spus același lucru. Tot ea a mai spus și că l-a văzut pe Rett venind în fugă dinspre tufișuri *după* ce ea se agățase de creangă. În acel moment hainele lui nu erau ude. Ruth a fost cea care a strigat la Rett că Freddie se scufundase. Doar atunci s-a aruncat Rett în apă.

Rett a rămas sub apă o vreme, căutându-l pe băiat. Nu l-a găsit. Când a revenit la suprafață, Sam Boycie ajunsese deja la mal. Sam era confuz, însă își aminteşte că Ruthie striga că Jenny este rănită. Rett a abandonat căutarea băiatului şi a dus-o pe Jenny la mal. Apoi s-a întors ca să-l caute pe Freddie.

N-a reuşit nici de această dată să dea de el, aşa că a ieşit din apă, a alergat pe mal în josul râului şi s-a aruncat din nou în apă. A continuat să înoate în josul râului, scufundându-se din când în când. Aproape că ajunsese la cotitură, când îşi făcu apariția de sub apă, cu Freddie în brațe. L-a dus înapoi şi l-a aşezat lângă ceilalți. S-a întors ca s-o ajute pe Ruthie şi apoi a plecat.

— Vedeți? spuse Danny.

Francine îşi şterse lacrimile care-i brăzdau obrajii. Toată povestea asta era prea dureroasă pentru inima ei sensibilă.

Virginia tremura. În ciuda timpului care trecuse, ceea ce se întâmplase i se părea atât de real – poate prea real şi prea personal. Simțea că o cuprinde amețeala.

— Acum, trebuie să admit că există câteva discrepanțe între felul în care cei patru copii relatează întâmplarea – însă nimic semnificativ. Toate acestea, puse cap la cap, ne prezintă o imagine completă a ceea ce s-a întâmplat. După părerea mea, Rett a făcut tot ce a putut pentru a ajuta victimele accidentului.

Lucrurile păreau atât de clare, încât Virginia se întrebă de unde veneau toate acele zvonuri prosteşti. Însă tatăl lor îşi drese din nou glasul.

— Problema este că domnul Crell nu se mulțumeşte cu aceste informații. Spune că Rett nu l-a agreat niciodată pe fiul său – şi chiar admite că Freddie, „în neastâmpărul său copilăresc", uneori îl mai lua peste picior pe Rett.

— Îl lua peste picior? exclamă Rodney. Băieții aceia se purtau ca nişte monştri cu Rett.

Danny era gata să adauge şi el la mărturia fratelui său, însă tatăl lor ridică mâna.

— Domnul Crell a cerut să se facă cercetări minuțioase. Am făcut asta – cât ne-a stat în putință. Însă informațiile pe care i le-am oferit nu i se par satisfăcătoare. Vrea să aducă problema asta în tribunal. L-am

asigurat că nu exista nicio dovadă că lucrurile s-ar fi petrecut altfel şi că nu are niciun motiv să continue procedura. Deocamdată s-a liniştit, însă nu cred că domnul Crell este mulţumit de hotărârea care s-a luat. S-ar putea să încerce din nou.

— Nu e drept, spuse ferm Danny. Rett este un erou, iar ei îl tratează ca pe un infractor.

— Viaţa nu este întotdeauna dreaptă, fu de acord tatăl lor. Pe de altă parte, familia Crell a pierdut un fiu. Este normal ca o astfel de tragedie să lase urme. Îi înţeleg supărarea. Durerea. E natural să te răzvrăteşti, să cauţi a înţelege raţiunea lucrurilor. Chiar dacă asta înseamnă a-l răni pe altul. Nu gândim întotdeauna corect atunci când am fost profund răniţi.

Privirea Virginiei căzu pe mâneca goală a hainei pe care o purta tatăl său. Oare el gândise corect după accidentul pe care-l suferise? se întrebă. Căutase şi el pe cineva asupra căruia să-şi reverse furia şi vina pentru ceea ce i se întâmplase?

Însă vocea mamei ei îi întrerupse şirul gândurilor.

— Trebuie să ne rugăm pentru familia Crell, spuse ea încet. Este un lucru teribil să pierzi un copil. Părinţii lui sunt tulburaţi, de aceea reacţionează astfel. Nu este ceva anormal. Nu-i criticaţi prea aspru. Ţineţi minte – nu vom şti niciodată cum vom reacţiona noi înşine la suferinţă. Familia Crell se pare că refuză mângâierea pe care le-ar putea-o oferi Dumnezeu sau biserica. Pastorul a încercat să-i viziteze, însă a fost refuzat categoric. Trebuie să ne rugăm.

Tatăl ei îşi drese din nou glasul. Îi privi pe toţi cei aflaţi la masă.

— Ştiţi că v-am spus dintotdeauna să nu luaţi seama la bârfe. Însă de această dată – doar de această dată – schimbăm regula. Ochii săi căutară pe cei ai mamei lor, apoi continuă, cu un glas atât de solemn, încât Virginia simţi cum se înfioară.

— Dacă la şcoală - sau în oraş – auziţi ceva care ar putea fi important, care ar putea pune în pericol pe... pe cineva, atunci vă rog, nu discutaţi cu nimeni. Veniţi cu informaţiile la mine şi la mama.

— Nu-mi dau seama cum este posibil ca domnul Crell să vrea răul omului care i-a scos fiul din apă, spuse Clara punându-şi cu un gest agitat şervetul lângă farfurie. N-are niciun sens.

Tatăl lor trase aer adânc în piept.

— Cei din familia Crell spun că Rett n-ar fi trebuit să abandoneze la început căutările după Freddie. Dacă l-ar fi găsit atunci şi l-ar fi adus în simțiri, Freddie ar fi trăit, spun ei.

— Este adevărat? întrebă Rodney, cu ochii măriți.

— Nu vom şti niciodată.

— Dar... dar Rett... De unde să ştie asta? N-a învățat niciodată aşa ceva.

— Dintotdeauna a lucrat cu animalele. Pare a cunoaşte din instinct cum anume să procedeze în cazul unei vătămări.

— Dar asta e ceva diferit, interveni Clara.

— Cum poate fi învinovățit pentru un lucru pe care n-a învățat să-l facă? întrebă Danny.

Tatăl lor ezită, apoi consideră că ar trebui să spună tot ce avea de spus.

— Domnul Crell sugerează că este posibil ca atunci când l-a găsit pe Freddie, în loc să-l scoată la suprafață, Rett să-l fi ținut sub apă mai multă vreme.

Virginia simți că se sufocă. *Dar asta ar fi... ar fi...* însă nu îndrăzni nici măcar să-şi continue gândul.

— Vrei să spui că... întrebă Rodney. Însă nici el nu mai îndrăzni să continue.

Tatăl lor încuviință.

— Domnul Crell l-a acuzat pe Rett de crimă.

Când şcoala începu din nou, Virginia constată că este mai mult decât bucuroasă să se întoarcă la studiile ei. Spera din toată inima că mintea îi va fi umplută şi de alte gânduri.

Însă nu se întâmplă chiar aşa. Jenny se afla acolo. Încă nu putea să țină cum trebuie creionul în mână. De fiecare dată când Virginia îşi arunca privirea asupra degetelor înțepenite, ea simțea un nod în stomac.

Jenny părea tare tristă. Din priviri îi dispăruse acea sclipire jucăuşă. Nu mai râdea. Înfățişarea ei era atât de jalnică, de ai fi zis că

lumea întreagă se întorsese împotriva lui Jenny Woods. Mai rău chiar, se părea că fata nu mai avea nici voința de a lupta împotriva tristeții.

În primele zile, Virginia se surprinse că are tendința de a o ocoli pe Jenny. Evita cât de mult posibil contactul cu ea, petrecându-și clipele libere mai mult alături de Ida Cross și Myrtle Alwood, două fete de la biserică. Erau mai mici decât Virginia, și mai înainte nici măcar nu se obosise să le bage în seamă. Însă acum privea prietenia cu alți ochii, mai ales având în vedere experiența pe care o avusese cu Jenny.

Mama ei însă, continua să o întrebe despre Jenny. Ce mai făcea? N-ar fi fost bine ca Virginia să o invite acasă la ea? La biserică? Duminică, la cină? Virginia și-ar fi dorit ca mama ei să abandoneze subiectul ăsta. Degeaba.

— Încă mai ești certată cu Jenny? o întrebă pe Virginia într-o zi, în timp ce fata curăța legumele pentru cină.

Virginia își ridică privirea încurcată, cu toate că înțelesese foarte bine întrebarea.

— Nu... spuse ea cu ezitare.

— Nu-mi mai vorbești nimic despre ea.

— Nu e nimic de spus.

— Ce-i mai face brațul?

— Bine. Însă Virginia știa că nu era chiar așa. Brațul lui Jenny nu era bine. Și poate că nu va mai fi vreodată. Se corectă.

— Adică, degetele încă-i mai sunt înțepenite și merge în fiecare săptămână la masaj și exerciții, dar n-o să mai meargă. Tatăl ei a spus că îi costă prea mult și nu dă niciun rezultat.

— Oh...

Rămaseră câteva clipe tăcute, continuându-și treaba.

— Am o idee, spuse mama sa, întorcându-se spre ea. Virginia se opri din curățatul legumelor. Oare o să-i placă ideea mamei?

— Cred că o să stau de vorbă cu tatăl lui Jenny. M-aș bucura să o ajut pe Jenny să-și folosească brațul și mâna – și asta n-o să-l coste pe tatăl ei nimic.

Virginia clipi des.

— Puteți veni amândouă de la școală direct acasă și vom face aici exercițiile.

Virginia înghiți greu.

— Nu știu dacă Jenny va fi de acord, spuse încet.

— Vom vedea. Va trebui să vorbesc mai întâi cu domnul Woods și apoi vom mai vedea.

Se părea că nu mai era nimic de adăugat. Virginia spera în taină că domnul Woods va respinge asta fără să-i dea prea mare importanță. Prea mult ar fi tulburat-o prezența lui Jenny aici, în casă. Îi fusese destul de greu s-o evite și la școală.

— Cum merge cu școala?

Virginia își întoarse brusc capul în direcția de unde venise întrebarea. Era cufundată în gânduri, întorcând noua problemă pe toate fețele. Domnul Adamson era la gard, cu pălăria așezată strâmb pe părul murdar.

Se opri și încercă să-și adune gândurile risipite, pentru a-i putea acorda atenție bătrânului.

— Bine, răspunse ea în mod automat.

— Am auzit că aveți o nouă învățătoare.

Virginia încuviință.

— Domnișoara Crook s-a căsătorit.

— Și cum este cea nouă?

Virginia rămase o clipă pe gânduri. O învățătoare era... o învățătoare, nimic mai mult. Nu se gândise prea mult la asta.

— Este deja căsătorită, răspunse ea, gândindu-se că informația trebuia să-i fie de-ajuns domnului Adamson.

— În ultima vreme nu te-am mai văzut cu fata aceea roșcată.

Virginia clătină din cap. *O să mă vezi*, ar fi putut spune. *Mama este hotărâtă să schimbe situația. Jenny va veni acasă cu mine în fiecare zi a săptămânii.*

Însă nu spuse aceste lucruri, ci doar:

— Jenny e bine.

— Ăsta e un lucru bun, spuse bătrânul. Am auzit c-a pățit-o rău de tot în accidentul ăla.

Virginia încuviință.

— Mai sunteți încă prietene?

— Desigur.

Virginia se grăbise să răspundă. Privirea bătrânului se întunecă ușor.

— Ce mai face familia ta? întrebă el, luând-o prin surprindere. Fata înghiți și dădu din cap.

— Bine.

— Am auzit că sora ta își face planuri de căsătorie.

Da, era adevărat. Clara urma să se căsătorească, în sfârșit, cu Troy al ei.

— Anul viitor, în aprilie, spuse Virginia pe un ton neutru.

— O să fie o soție pe cinste. Gătește bine.

Virginia încuviință. Domnul Adamson vorbea în cunoștință de cauză. Clara îl vizita întotdeauna, aducându-i tot felul de bunătăți.

— Cred că o să-ți lipsească.

Virginia nu se gândise la asta. Cu câteva luni înainte abia așteptase ca sora ei să plece de acasă. Însă de atunci încoace se schimbaseră atât de multe lucruri. Prea multe. Clara și atitudinea ei de soră mai mare nu i se mai păreau atât de importante. De fapt, *s-ar putea* chiar să-i lipsească – puțintel. Cine va mai veni în camera ei în miez de noapte ca s-o liniștească după un vis urât? Camera mamei era prea departe pentru a o auzi foindu-se în așternuturi. Camera pe care Clara o împărțea cu Francine era chiar lângă a ei.

Îl privi pe domnul Adamson și clătină încet din cap.

— Daliile cresc frumos anul ăsta. Știu că ar trebui să ajungi acasă, dar dacă te întorci în douăzeci de minute, îți dau un buchet pentru mama.

Virginia zâmbi, pentru prima oară de la începutul discuției.

— I-ar face mare plăcere. Îi plac daliile.

— Hai, fuguța!

Virginia îi zâmbi din nou și se grăbi spre casă. Mama va fi încântată – și o aștepta gustarea, înainte ca să se apuce de treburile din casă.

Chiar în ziua de luni a săptămânii următoare, Jenny i se alătură Virginiei pe drumul spre casă. La început simțiră o anumită tensiune între ele. Nu vorbiră prea mult una cu cealaltă. Parcă nu prea aveau ce să-și spună... Când ajunseră acasă, pe masă găsiră fiecare câte o gustare.

Mama Virginiei și Clara trebăluiau în bucătărie. Danny și Francine mâncaseră deja, iar Danny înghiți rapid limonada și bucata de prăjitură aromată. Probabil se grăbea să-și vadă mica menajerie, gândi Virginia.

Francine, ca de obicei, mesteca încet, sporovăind printre îmbucături și împărtășind celorlalți toate micile detalii ale activităților ei de peste zi.

– Și doamna Howard a spus că trebuie să aducem în fiecare zi o batistă curată – și s-o luăm acasă la sfârșitul zilei. Clarisa avea șapte batiste în pupitrul ei – șapte – și toate erau murdare și...

– Francine, o muștrului Virginia în timp ce intra, împreună cu Jenny, în bucătăria mare și primitoare. Nu vorbi despre astfel de lucruri în timpul mesei.

– Oh... spuse micuța pe un ton jalnic. Ochii i se umeziră. Virginia își dori să nu fi vorbit atât de aspru cu ea. Nu era de dorit ca Jenny să-i fi văzut sora cea mică în lacrimi. Asta o făcu să se supere și mai tare pe fetiță.

Mama lor interveni.

– Bună, Jenny. Intră. Sper că-ți place prăjitura.

Jenny salută cu o mișcare a capului, privind la scena din fața ei.

– Scuzați-mă, vă rog, spuse Danny ridicându-se de la masă și întinzând mâna după pălărie.

– Pune-ți farfuria și cana pe bufet, te rog, îi reaminti Clara.

Danny făcu cum i se spusese și ieși în grabă din bucătărie.

– Are animale de hrănit, o informă Francine pe Jenny. Fetiței îi trecuse supărarea.

Ochii lui Jenny se măriră și în privire i se citi interesul.

— Un pui de vulpe, explică Francine. A fost rănit. Aproape că a fost înhățat de un șoim – sau ceva. Și un iepure care arată cam bătrân. Și o vrabie. Și o ...

— Nu cred că pe Jenny o interesează, o întrerupse Virginia. Însă de data asta încercă să-și controleze tonul vocii. N-avea niciun chef s-o vadă pe sora ei plângând.

Francine nu mai spuse nimic, cu toate că Virginia știa că fata nu înțelegea cum se poate să existe vreun om căruia să nu-i placă animalele mici.

Însă Jenny se întoarse spre Virginia.

— Mi-ar plăcea să le văd... după aceea, spuse ea. Crezi că fratele tău o să se supere?

CAPITOLUL 11

Lucrurile intrară într-o rutină monotonă. În fiecare zi mergeau la şcoală, apoi îşi făceau treaba acasă, iar Belinda îi masa braţul lui Jenny, exersând muşchii. Mai apoi Jenny dădea o mână de ajutor la ce era de făcut prin casă, mai ales la punerea mesei. Uneori chiar rămânea să mănânce cu familia atunci când tata nu reuşea să ajungă la masă.

Virginia începu să se obişnuiască cu noul program. Începu chiar să-i placă, iar Jenny se purta de parcă abia aştepta să ajungă în casa familiei Simpson. Virginia avea sentimentul că lui Jenny îi plăcea să i se acorde o atenţie deosebită din partea Belindei, iar asta o făcea uneori chiar geloasă. La urma urmelor, Belinda era mama *ei*. Nu era vina Virginiei că mama lui Jenny plecase de acasă atunci când fata era doar un prunc.

Nu după multă vreme, Jenny începu să vină la ei şi sâmbăta. Găsea tot felul de scuze pentru a da pe la casa familiei Simpson. Asculta cu atenţie tăifăsuiala lui Francine, îl urmărea pe Danny când îngrijea de animale şi o ajuta pe Clara să facă prăjituri.

Virginia era frământată de sentimente contradictorii. Pe de o parte, simţea că Jenny intrase prea mult în familie. Era familia *ei*, nu a lui Jenny. Atitudinea asta însă, o făcea să se simtă vinovată. Ştia că nu era bine să simtă astfel. O făcea să ezite atunci când îşi făcea rugăciunea, în fiecare seară. Oare Dumnezeu asculta pe omul care nutrea gânduri egoiste? Oare nu cumva o va pedepsi? Iar asta o cam înspăimânta.

Francine îi ieşi în întâmpinare sărind de pe un picior pe altul. Virginia fusese la cumpărături, trimisă de mama.

— Mergem la bunicul, la fermă, strigă ea înainte de a ajunge la sora ei.

Virginia, încălzită şi transpirată sub dogoarea soarelui de vară, reuşi să zâmbească. O vizită la fermă era întotdeauna binevenită. Şi într-o zi de sâmbătă – asta însemna că n-o să fie prea mulţi verişori acolo şi se va putea bucura din plin de bunicii ei.

— Mama vrea să vorbească cu bunica despre nunta Clarei şi spune că putem merge cu ea.

Virginia grăbi pasul. Francine se răsuci pe călcâie şi i se alătură.

— Merg şi băieţii? întrebă Virginia.

— Nu. Doar doamnele.

Virginia zâmbi cu indulgenţă auzind cuvintele lui Francine, care se includea printre „doamne". Însă aproape că-i veni să salte de pe un picior pe altul la gândul că va fi o „ieşire" doar a lor, a „femeilor".

— Când? o întrebă pe Francine.

— Mama aşteaptă să ajungi acasă. Clara deja şi-a pus pălăria.

O, era minunat!

Jenny. Paşii ei încetiniră pe moment gândindu-se că nu vor mai fi acasă când va veni Jenny, oricare ar fi fost pretextul vizitei ei. Virginia simţi o senzaţie de mulţumire. Îşi ignoră conştiinţa şi se gândi că aşa-i trebuia lui Jenny. Aproape că se mutase la ei în ultima vreme. Doar avea şi ea casă.

— Mama o s-o ia şi pe Jenny, spuse Francine cu entuziasm. Virginia se opri brusc.

— Jenny?

— Da. Zice că o vizită la bunica îi va prinde bine.

Virginia simţi cum o cuprinde furia. De ce? De ce s-o lase pe Jenny să se vâre şi mai mult în familia ei? Deja se infiltrase printre cei din casă. Acum mama vroia s-o ducă şi la bunicii ei. Nu era drept. Erau bunicii *ei*, nu ai lui Jenny. Jenny n-avea dreptul să fie inclusă. Bunica va ajunge şi ea să se învârtă în jurul ei, ca şi mama. *Nu era drept.*

Virginia simți un nod în stomac. Aproape că i se făcu rău. Francine, de obicei atât de sensibilă la sentimentele celorlalți, păru că nu observă expresia schimbată de pe fața ei și începu să țopăie din nou.

– Crezi că lui Jenny o să-i placă balansoarul de pe verandă? întrebă ea cu candoare. Mie-mi place. În special atunci când se leagănă și bunica în el.

Virginia simți că nu mai are aer. Nu vroia s-o împartă pe bunica cu Jenny. Și nici balansoarul bunicii.

– Eu nu merg, anunță categoric, oprindu-se pe trotuar.

Francine, prea uluită ca să mai poată spune ceva, se întoarse spre ea și o privi cu atenție, ca și când nu era sigură ce se întâmplase cu ea.

Virginia se încruntă la ea.

– Du-te și spune-i mamei că eu nu vin.

Era un ordin, însă Francine nu se clinti din loc.

– Du-te! spuse Virginia aproape țipând. Ai zis că se grăbește – du-te și spune-i.

– Nu se grăbește chiar *atât* de tare, reuși Francine să spună. Te așteaptă.

– Eu nu vin.

Francine începu să clipească des, iar Virginia știu că urmau să apară și lacrimile. Îi venea s-o pleznească. Chipul întristat al fetei o făcea să se simtă și mai vinovată.

– Mama o ia pe Jenny – doar pentru tine, încercă Francine să-i explice.

– Nu, spuse Virginia furioasă. Mama o ia pe Jenny pentru Jenny. Numai la ea se gândește. Tonul ei deveni batjocoritor. Jenny are nevoie de prieteni. Jenny are nevoie de familie. Jenny are nevoie de biserică. Jenny are nevoie de o soră medicală. Sunt atât de sătulă de asta, încât îmi vine să... să vărs.

Bărbia lui Francine începu să tremure. Însă de acum nu doar Francine plângea. Virginia simți cum pe obraji i se preling lacrimi fierbinți.

– Nu merg, îi spuse lui Francine. Și poți să-i spui asta mamei.

– Are nevoie... are nevoie de cumpărături, spuse Francine plângând. A așteptat... a așteptat să vii cu cumpărăturile.

— Ia-le! spuse Virginia aruncând plasele în brațele lui Francine. Acum du-te.

Aruncând o privire îndurerată la chipul sorei mai mari, Francine se întoarse și porni spre casă. Virginia auzi hohotele ei de plâns chiar și după ce se răsuci pe călcâie și alergă spre râul de la marginea orașului.

Virginia nu se opri din alergat decât când ajunse la copacii de pe malul râului. Sufla greu și aproape că nu-și mai simțea picioarele. Lacrimile ce i se prelinseseră pe obraji îi udaseră șuvițele de păr încâlcite în jurul chipului. Se aruncă pe iarbă și dădu frâu liber hohotelor de plâns care-i apăsau pieptul. Jenny. O ura pe Jenny. Toate lucrurile rele care i se întâmplaseră se datorau ei.

Mai întâi o târâse în tot felul de necazuri – apoi întorsese familia împotriva ei. Mama îi acordase lui Jenny mai mult timp decât îi oferise ei. Era mereu preocupată de Jenny, îi pregătea mâncărurile favorite și-i trimitea acasă pachețele cu bunătăți și-i spunea cât de mult o iubea Dumnezeu și despre biserică și... putea să facă o listă întreagă cu astfel de lucruri.

Și acum – asta. Jenny urma să-i fure și bunica. Asta era mai mult decât putea suporta. Mult mai mult. S-o vadă pe bunica învârtindu-se în jurul lui Jenny – asta era ultima picătură. O clipă își dori ca Jenny să fi fost cea care să se fi înecat – nu Freddie Crell. Gândul era atât de îngrozitor, încât se grăbi să-l dea deoparte. *De ce a trebuit să moară Freddie? Ideea a fost a lui Jenny, nu a lui...* Însă vinovăția pe care o simți aproape că-i înecă suspinele.

Lumea în care se simțise în siguranță părea că se evaporă, iar ea nu putea face nimic – *nimic* – ca să oprească asta.

Deodată simți o atingere pe umăr – blândă, însă fermă. O cuprinse groaza. Oare să fi fost vreun animal sălbatic...?

Rămase nemișcată, neîndrăznind nici măcar să respire. Un murmur blând ajunse la urechile ei. Abia îl putuse desluși. Nu erau sunete pe care să le înțeleagă. Mai apoi însă, simți o atingere ușoară

pe păr, iar mângâierea de pe umăr îi aminti de felul în care Danny îşi atingea animăluţele. Se mişcă atât cât să poată zări printre degete. Lângă capul ei văzu un picior încălţat în bocanc.

Pentru o clipă nu ştiu dacă ar trebui să se simtă uşurată sau îngrozită. Auzi din nou acel murmur. Blând, liniştitor, lipsit de cuvinte.

Virginia nu mai putu rămâne nemişcată. Se ridică încetişor şi privi în jurul ei.

Rett Marshall îngenunchiase lângă ea şi-i mângâia uşor părul şi umărul. Privirea compătimitoare şi blândeţea din ochii lui o mişcară până la lacrimi. Îşi puse înapoi capul pe iarba uscată şi pe frunzele de curând căzute, şi începu din nou să plângă.

Rett rămase lângă ea. Când lacrimile i se opriră şi se linişti, îşi dădu seama că fusese lăsată singură. Când plecase – era un mister total pentru ea. Însă din motive pe care nu şi le putu explica, se simţi mângâiată.

În cele din urmă se ridică în şezut şi-şi şterse lacrimile cu mâneca hainei. Probabil că arăta teribil. Şi-i era tare cald. Se ridică în picioare şi se duse la râu.

Apele erau liniştite, aproape tăcute. Se prelingeau la vale cu un susur liniştitor. Virginia rămase în picioare şi privi apa câteva clipe. Apoi se puse în genunchi pe malul plin de iarbă şi luă în pumn apă rece să-şi clătească faţa. Iarba de pe mal era încă moale şi verde, cu toate că peisajul din jur părea presărat ici-colo cu culorile toamnei.

Virginia mângâie cu degetele firele de iarbă, simţindu-le răcoarea. Ar fi vrut să rămână pentru totdeauna aici. Se simţea răcorită şi mângâiată. Departe de toate rănile pe care i le pricinuia lumea. Departe de dezordinea şi durerea ei.

– Virginia?

Vocea era dulce. Blândă. Iubitoare. Virginia nu-şi întoarse capul. Nu trebuia s-o facă. Ştia că era Clara. Sora ei cea mare. Virginia simţi cum ochii i se umplu din nou de lacrimi. Nu vroia să plângă.

Clara nu spuse nimic. Virginia simţi cum sora ei se apleacă lângă ea, pe mal. Simţi braţul ei cuprinzând-o de după talie în timp ce Clara o trăgea aproape de ea. Îi simţi obrazul lipit de păr.

Rămaseră în tăcere vreme îndelungată, privind în liniște joaca apei cu o bucată de lemn căzută în râu, ascultându-i susurul blând. O broască își făcu apariția și aproape că sări peste piciorul Virginiei. Dacă s-ar fi aflat într-o altă împrejurare, ar fi râs. Acum însă nu râse. Rămase tăcută. O viespe pluti deasupra apei, răcorindu-și trupul, după care dispăru bâzâind. O adiere ușoară de vânt mișcă încetișor crengile copacilor și ridică, într-un dans zglobiu, frunzele ruginii așternute pe pământ.

În cele din urmă, Clara rupse tăcerea.

— Vrei să vorbim?

Virginia clătină din cap. Nu, nu vroia să vorbească. O mustra conștiința pentru gândurile rele care-i trecuseră prin minte. Clara n-ar fi înțeles-o. Ar fi condamnat-o și ea.

Clara aștepta.

— E doar... începu Virginia, însă nu mai știu cum să continue.

Clara îi dădu la o parte șuvițele de păr ce-i întunecau chipul.

— Jenny?

Clara vorbise atât de încet, încât Virginia se întrebă dacă sora ei chiar spusese ceva. Fără să vrea, încuviință printr-o mișcare a capului.

— A fost la noi cam des în ultima vreme, nu-i așa?

Virginia încuviință din nou.

— Prea mult?

O, ce întrebare imposibilă. Dacă ar fi spus că nu, ar fi mințit. Dacă ar fi spus „da", și-ar fi dat de gol inima-i rea. Iar Clara i-ar fi ținut iar o lecție.

Însă Clara continuă.

— Știi de ce încearcă mama s-o ajute. Sărmana fată a avut o viață grea. Mama a părăsit-o și a lăsat-o doar cu tatăl ei... iar el n-a prea avut grijă de ea.

Clara oftă, apoi își plecă capul ca să o poată privi pe Virginia în ochi.

— Dar nu acesta este cel mai important motiv. Mama crede că dacă noi o iubim – o acceptăm – poate că va ajunge să vadă că și Dumnezeu o iubește. Că vrea să o ierte – să o accepte ca pe un membru al familiei Sale. Știi asta, nu-i așa?

Virginia reuşi să încuviinţeze printr-o mişcare a capului.

– Iertarea e un lucru preţios, continuă Clara. Nu putem avea... pace, dacă n-am fost iertaţi. Iertaţi cu adevărat. Tot ajutorul pe care i-l dăm lui Jenny va fi doar... doar trecător, dacă nu va primi iertarea, pacea cu Dumnezeu.

Virginia se răsuci şi privi la apele râului.

– Fără acea iertare, acea pace, nicio inimă nu poate cunoaşte fericirea. Întotdeauna va exista o luptă interioară. Durere. Doar atunci când Dumnezeu este invitat în inimă – să conducă viaţa acelui om, să-i îndrume gândirea – numai atunci omul poate scăpa de toate luptele din inimă. Dacă vrem să găsim adevărata bucurie, trebuie să încetăm a ne lupta împotriva voii lui Dumnezeu. Asta e ceea ce mama vrea pentru Jenny. Pentru ca orice îi rezervă viaţa, oriunde ar pleca în viitor, să poată lua cu ea această pace profundă, fericirea aceasta lăuntrică. Pentru asta ne rugăm cu toţii.

Virginia rămase în tăcere, gândindu-se la cuvintele surorii sale.

– Asta vor mama şi tata pentru fiecare dintre copiii lor, spuse Clara strângându-şi braţul în jurul ei.

Virginia începu din nou să plângă. Se lăsă îmbrăţişată de sora ei şi lăsă ca toată durerea să se reverse prin lacrimile care-i curgeau pe obraji. Ea nu avea acea pace. Nu-L lăsase pe Dumnezeu să-i controleze viaţa. Luptase împotriva Lui. Îşi dorise chiar ca Dumnezeu să nu fi existat, iar ea să-şi poată controla propria viaţă – propriul univers. Zadarnic însă. Pe zi ce trecea devenise din ce în ce mai nenorocită. Gândurile ei erau greşite. Era egoistă. Crudă. Răutăcioasă.

Clara o ţinea în braţe. Virginia îi simţi lacrimile.

– Te iubesc, surioara mea. Te iubesc atât de mult, o auzi şoptind.

Virginia nu mai putu rămâne nicio clipă departe de Dumnezeu.

Nu mai vroia să-şi poarte singură poverile. Nu mai vroia. Cu cât se împotrivea mai mult, cu atât era mai rău.

– Vrei să te rogi cu mine? se surprinse zicând şi simţi cum braţele Clarei se strâng în jurul ei.

Până la urmă merseră toate la fermă. Este adevărat, Virginia nu era foarte fericită s-o includă şi pe Jenny în această vizită, însă nu mai simţea acea furie şi gelozie care-i apăsaseră inima în ultima vreme.

Se bucură de îmbrăţişarea plină de căldură a bunicii ei. Jenny fu binevenită în calitate de prietenă a Virginiei. Clara, mama ei şi bunica se adunară în jurul mesei de bucătărie, cu ceştile de ceai în mâini, discutând cu entuziasm planurile de căsătorie. Francine le rugă, pe Virginia şi pe Jenny, să meargă în grajd ca să vadă pisica şi noii ei pisoiaşi. Câinele de la fermă le însoţi săltând în jurul lor, bucuros să se poată zbengui în tovărăşia cuiva.

Mai târziu, pregătiră limonada şi tăiară checul de dovleac şi se îndreptară spre balansoarul de pe verandă. Se aşezară toate trei acolo, fiecare dintre ele cu câte un pisoi în poală. Bunica era încă ocupată cu celelalte femei, iar Virginia realiză că se simte uşurată, neţinând seama de pacea de curând descoperită.

Însă decise că se va strădui. Îi promisese Clarei acest lucru. Îi promisese lui Dumnezeu.

Când sosi clipa plecării acasă, bunica o ţinu din nou în braţe. Virginia era sigură că bunica Marty aflase despre rugăciunea ei de la râu, căci o ţinu mai multă vreme în îmbrăţişare şi o privi mai apoi în ochi, şoptindu-i:

— Te iubesc. O să mă rog în continuare. Virginia abia se abţinu să nu izbucnească din nou în lacrimi.

Bunicul se alătură micului grup cu un zâmbet larg pe faţă. Virginia clipi des şi încercă să-şi ţină sentimentele sub control.

— Am auzit că o să fie un botez, cât de curând, spuse el, şi o îmbrăţişă strâns pe Virginia. Cea mai bună veste pe care am auzit-o în ultima vreme, îi şopti în păr. O să fim acolo, de asta să fii sigură. Eu şi bunica vom fi acolo.

Virginia reuşi să zâmbească în semn de mulţumire. Era bine – atât de bine să-i vadă pe bunici fericiţi datorită ei. Şi chiar mai bine - să nu mai poarte acea povară grea de temeri şi îndoieli. Dacă era adevărat ce spunea mama ei – şi Virginia crezu, în sfârşit, că era adevărat – că Dumnezeu o iubea mai mult chiar decât propria familie, atunci era binecuvântată. Având pacea Lui în inimă, se simţea învăluită în

dragoste. Iubită, protejată şi plină de bucurie. Era minunat. Îl îmbrăţişă strâns pe bunicul ei.

ꕥ

— Ei bine, spuse mama ei în timp ce urcară în trăsură pentru a se întoarce acasă. Cred că am făcut bine că am discutat cu mama. Ştiam că ne va fi de ajutor.

Clara râse.

— Dacă experienţa este un bun sfătuitor, zise Clara, atunci cu siguranţă avem parte de cele mai bune sfaturi. Era bine dispusă. Entuziasmată. Virginia presupuse că apropiata nuntă o va binedispune pe tot parcursul lunilor de iarnă.

— Abia aştept să stau de vorbă cu Troy, continuă Clara cu glas visător.

Virginia îşi ridică capul şi privi la sora ei mai mare. Chipul îi era îmbujorat, vocea plină de voioşie şi ochii sclipitori. Se căsătorea. Virginia începu să înţeleagă. Tocmai acum, când Clara devenise... devenise *drăguţă*, urma să se căsătorească.

N-o să mai locuiască acasă. O să se mute într-o căsuţă de pe strada Elm, o căsuţă cu obloane verzi şi o alee pietruită.

Virginia simţi cum i se pune un nod în gât. O să-i fie dor de ea.

CAPITOLUL 12

— Vrei să vii cu mine la întâlnirea grupului de tineri?

Virginia îi puse această întrebare lui Jenny în timp ce se îndreptau spre casă. Jenny păru că aude şi înţelege invitaţia sinceră a prietenei sale. O privi pe Virginia îndelung înainte de a răspunde.

— Cred că... cred că mi-ar face plăcere să vin. Adică... Eşti sigură că... că sunt binevenită?

— Sigur! Răspunsul Virginiei fu atât de grabnic şi apăsat, încât o surprinse şi pe ea. Oare o s-o primească? Toţi? Jenny nu era dintre ei. Era diferită. Avea un tată care vorbea urât şi bea prea mult. Jenny însăşi folosise unele cuvinte pe care le auzise la tatăl ei. Era o hoaţă. O răzvrătită. Oare tinerii de la biserică se vor simţi în largul lor ştiind-o prin preajmă?

Virginia cumpăni bine cuvintele pe care le adăugă:

— Sunt sigură că vei fi binevenită. Ne-am rugat pentru tine şi... şi pentru ceilalţi, încă de când... de la accident.

Se aflau acum în mijlocul iernii. Sărbătoarea Crăciunului venise şi trecuse, iar oamenii aşteptau să scape de frigul şi zăpada iernii. În casa familiei Simpson venirea primăverii însemna nunta Clarei. Pregătirile de nuntă umplură casa de speranţă, uşurând atmosfera apăsătoare a zilelor scurte şi reci.

— Mi-ar plăcea, într-un fel, spuse Jenny din nou. Dar mă şi sperie puţin.

— Crezi că tatăl tău te va lăsa?

Jenny se opri.

— Nici nu cred că va afla, răspunse ea încet. Nu-l prea interesează unde sunt sau ce fac.

— Atunci nu e nicio problemă. Virginia încercă să dea o notă de veselie cuvintelor ei, pentru ca Jenny să nu se simtă stânjenită. Deja cunoşti pe câţiva – de la şcoală. Vineri seara mergem cu patinele la heleşteul de lângă casa familiei Conner.

— Eu... n-am patine.

Virginia o privi surprinsă. Crezuse că fiecare copil din oraş avea patine. Nu ştia cum o să depăşească obstacolul ăsta.

— Poate că ai putea doar să... să vii... şi să te uiţi, spuse ea.

Jenny clătină din cap şi strâmbă din nas.

— N-ar fi prea amuzant. Ezită, apoi adăugă:

— S-ar găsi cineva să renunţe la distracţie şi să stea cu mine.

Virginia se gândi că Jenny se referă la ea – şi probabil avea dreptate. Nu era drept ca ea să fie pe gheaţă, iar Jenny să stea singură lângă focul de tabără.

— Poate data viitoare, spuse Jenny încet. Virginia era sigură că în glasul fetei se strecurase o notă de dezamăgire.

— Data viitoare avem o întâlnire la biserică, de Ziua Îndrăgostiţilor.

Virginia se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Unii tineri îşi fac cadouri unii altora, dar tu nu eşti nevoită.

— Ca să mergi la întâlnirea asta, ai nevoie de... ştii tu... de un prieten?

— De un prieten? Nu. Sigur că nu. Pastorul Doyle nu este de acord cu... cu aşa ceva. Nu la vârsta noastră.

— Oh, spuse Jenny. Era clar că i se părea neinteresant.

Îşi continuară drumul în tăcere. Jenny fu cea care vorbi prima.

— Mama şi tatăl tău te lasă?

— Să mă lase să ce?

— Să... să te întâlneşti cu un băiat. Să ieşi cu el sau să vină în vizită sau ceva de felul ăsta?

Virginia nici măcar nu se gândise la aşa ceva.

– Am doar paisprezece ani, răspunse ea.

– Paisprezece şi jumătate, o corectă Jenny. Unele fete au iubiţi la vârsta asta.

– Nu cred că părinţii mei ar fi de acord.

– Clara ce vârstă avea?

Virginia căzu pe gânduri. Oare când începuse Troy s-o curteze?

– Şaisprezece. Aproape şaptesprezece.

– Şaptesprezece? Prea mult.

– O să aibă nouăsprezece când se căsătoreşte. Aproape douăzeci.

– Prea mult.

– Mama s-a căsătorit şi mai târziu.

– Da? Mama mea abia trecuse de şaisprezece.

Virginia se opri şi o privi pe Jenny. Păi asta însemna că nu fusese cu mult mai mare decât Jenny. Dar lucrurile nu merseseră bine cu mama fetei. Virginia nu spuse asta. N-ar fi vrut să-şi rănească prietena.

– Ţi-ar plăcea? Adică ai vrea să ai un peţitor, dacă ţi s-ar da voie?

Virginia îşi trecu cărţile în cealaltă mână. Niciodată nu se gândise la asta. Oare i-ar plăcea? Să meargă la întâlnirile grupului de tineri însoţită de un băiat? Să se ţină de mână? Să-l lase să-şi pună braţele în jurul ei? Poate chiar s-o sărute? Gândurile astea o făceau să se simtă stânjenită – dar şi emoţionată. Începu să chicotească nervos.

– Am fost cu Freddie la...

Se opri. Amintirea ieşirii alături de Freddie la cofetărie era încă dureroasă.

– Nu cred că asta-i important, spuse Jenny. Eram împreună cu alţii.

– Oh.

– Ştiai că domnul Crell încă mai e supărat? Spune că o să-i vină de hac lui Marshall pentru ceea ce a făcut fiului său.

Virginia se răsuci pe călcâie ca s-o privească în faţă pe Jenny.

– Nu i-a făcut nimic.

– De unde ştii? Nimeni nu-şi aminteşte exact. Eu nu-mi amintesc. Mă lovisem de bolovani.

– Iar el ţi-a salvat viaţa, spuse Virginia, cu vocea tremurând de emoţie. Dacă n-ar fi fost el, ai fi avut aceeaşi soartă ca şi Freddie. Şi... şi a încercat să-l salveze şi pe Freddie.

— De unde ştii asta?

— Ştiu. Pentru că niciodată n-ar fi în stare să rănească pe cineva. N-ar putea. El nu este aşa.

Era prima oară când discutau în contradictoriu de când îşi reîncepuseră prietenia. Virginia simţi cum o cuprinde furia. Se gândi la acea zi când fugise în pădure. La hohotele de plâns care-o zguduiau şi la mângâierea plină de blândeţe a lui Rett Marshall. Omul acela nu *putea* face rău nimănui. Ştia asta. Însă cum îi putea explica asta lui Jenny?

— Tu n-ai fost acolo, nu-i aşa? continuă Jenny.

— Nu, dar...

— Vezi? Nimeni nu ştie exact.

— Ruth îşi aminteşte.

— Ruth nu mai este aici. Toată familia s-a mutat la oraş. Şi poate că nu-şi aduce aminte bine. Oamenii spun că atunci când suferi un accident, mintea îţi poate juca feste.

— Rett n-ar putea face rău nimănui. De asta sunt sigură.

Jenny o privi cu îngăduinţă.

— Una e să crezi şi alta e să vezi, Virginia. Ar trebui să ştii asta doar tatăl tău e avocat. Trebuie să ai dovezi.

— Şi asta e valabil şi invers... nu-i aşa? întrebă Virginia furioasă. Trebuie să ai dovezi că el a făcut-o.

— Poate că o să se găsească. Domnul Crell se ocupă de asta. Spun că n-o să se oprească până când lunaticul ăsta periculos nu va fi băgat la zdup.

Cuvintele lui Jenny o înfricoşară.

— Urât din partea ta să spui asta, îi spuse răstit. Ţi-a salvat viaţa. Ar trebui să-i fii recunoscătoare.

Jenny ridică nepăsătoare din umeri.

— Poate că oamenii au dreptate. Poate că el ne-a răsturnat pe toţi în apă.

Virginia îi aruncă o privire nimicitoare şi răsucindu-se pe călcâie, porni spre casă. Spera că Jenny nu va fi atât de nesăbuită s-o urmeze. Şi poate că nu era o idee prea bună să vină la întâlnirea grupului de tineri.

— Unde-i Jenny? întrebă Clara în timp ce Virginia îşi aruncă cărţile pe măsuţa de lângă uşă şi se aşeză la masă.

Gândurile i se învălmăşeau în minte şi-şi simţea obrajii aprinşi de furie.

— Nu cred că mai vine astăzi, răspunse ea, încercând să-şi păstreze vocea calmă.

Simţi privirile Clarei asupră-i, dar nu se întoarse s-o privească.

— De ce? întrebă Francine, cu gura plină de prăjitură. Are treabă acasă?

Jenny n-avea niciodată treabă acasă. Cel puţin, nu în mod regulat. Virginia se întrebase adesea cine se ocupa de treburile mărunte din jurul casei. Poate că nimeni.

— V-aţi certat? întrebă Danny cu candoare, privindu-i chipul.

Virginia ar fi vrut să-i spună să-şi vadă de treaba lui, dar se abţinu. Îi promisese Clarei că va încerca să se poarte mai frumos cu ceilalţi.

— Danny, domnul Adamson spune că în grădina lui este o gaiţă albastră, care are o aripă rănită, spuse Clara. S-a gândit că n-ar fi rău să te duci şi să vezi despre ce e vorba.

Danny vârî ultima îmbucătură în gură şi întinse mâna după paharul cu lapte, dând din cap.

Abia ieşise Danny, că auziră o bătaie uşoară în uşă. Jenny îşi făcu apariţia. Aruncă o privire Virginiei, zâmbindu-i timid, apoi o salută pe Clara.

— Mama a trebuit să meargă în oraş, dar a spus că se întoarce. O să aveţi destul timp pentru exerciţii, spuse Clara în timp ce aşeză încă un pahar cu lapte pe masă.

Jenny se aşeză pe scaun.

— Tinerii de la biserică merg să patineze vineri seara, spuse Clara.

Virginia gândi că sora ei încerca să găsească un subiect de conversaţie, ca să uşureze tensiunea din încăpere.

— Nu are patine, spuse Virginia pe un ton categoric.

— Oh!

Nici măcar Clara nu-şi mai găsi cuvintele.

— Poate că voi putea merge la întâlnirea de Ziua Îndrăgostiților, spuse Jenny. Virginia gândi că Jenny încearcă să fie politicoasă.

— N-ar fi rău, zâmbi Clara și întinse mâna ca să netezească firele de păr rebele ale lui Francine. Șuvițele nu cedară ușor, așa că Clara se apropie de sora mai mică, îi scoase agrafa, îi netezi părul, apoi i-l prinse din nou.

— Însă mai e destul de mult până atunci. Păcat că nu poți merge la patinaj. E foarte amuzant, întotdeauna.

Francine chicoti.

— La o asemenea întâlnire, Troy a sărutat-o prima oară pe Clara, le informă ea.

Clara se îmbujoră.

— De unde știi? Și ciufuli din nou părul pe care tocmai îl aranjase.

— Te-am auzit spunându-i asta lui Josie Biers.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea, spuse Clara ridicându-i bărbia pentru a o privi în față. Însă vocea-i era plină de căldură.

— E adevărat, e adevărat, începu să cânte Francine.

Clara nu încercă să tăgăduiască.

Virginia simți privirea lui Jenny asupra ei. Știa că se gândea la discuția pe care o avuseseră despre băieți, dar nu era sigură ce anume încerca să-i comunice.

— Și întâlnirile de Ziua Îndrăgostiților sunt amuzante, spuse Virginia pentru a umple tăcerea.

— Stai niței, spuse Clara cu entuziasm, răsucindu-se pentru a le privi. Ce mărime ai la picior, Jenny?

Jenny o privi uimită, însă întinse piciorul pentru ca Clara să poată vedea.

— S-ar putea ca patinele mele să ți se potrivească. Așteaptă aici.

Virginia se întrebă de ce-i mai spunea Clara să aștepte acolo. Jenny era mai tot timpul prezentă la ei. Mergea acasă doar ca să doarmă.

Clara se întoarse degrabă cu o pereche de patine în mâini. Îngenunchie în fața scaunului pe care era așezată Jenny, iar fata se întoarse spre ea și-și scoase bocancul din piciorul stâng.

— Hm... Sunt puțin cam mari, dar poți lua încă o pereche de șosete. Cred că ți-ar veni chiar bine. Vezi? Poți merge la patinaj acum!

Clara părea încântată. Rămase la picioarele fetei şi îi întinse patinele.

— Dar tu şi Troy nu veniţi? întrebă Virginia. Nu-şi putea ascunde dezamăgirea.

— Ba da... ba da... venim. Dar o să fim ocupaţi cu focul şi cu ciocolata caldă.

Virginia ştia că sora ei renunţa la un lucru care-i făcea mare plăcere. Mai mult, toţi spuneau că Clara era cea mai bună patinatoare.

— Se pot săruta şi lângă foc, spuse Francine privindu-şi cu tâlc sora mai mare. Drept răspuns, primi un ghiont.

Seara era geroasă, iar pe cer strălucea o lună imensă. Razele ei blânde se întindeau peste lacul îngheţat, luminând copacii ce-l mărgineau.

Glasuri vesele răsunau în aerul îngheţat al serii în timp ce entuziaştii patinatori se adunară, cu mic cu mare, lângă lac. Focul îşi trimitea deja limbile fierbinţi spre cer, aruncând în jur mici scântei aurii ce se zbenguiau jucăuşe o clipă, pentru ca mai apoi să se stingă în întuneric.

Era o noapte numai bună pentru patinaj. Virginia abia îşi ţinea în frâu entuziasmul în timp ce-şi lega patinele. Nu patina la fel de bine ca sora ei, însă îi plăcea mult senzaţia aceea specială de plutire pe luciul gheţii.

— Unde-ţi sunt patinele? auzi pe mai mulţi întrebând-o pe Clara. Tânăra avea întotdeauna pregătit un răspuns vesel. Ea şi Troy vor rămâne lângă foc. Vor pregăti ciocolata caldă. Ceilalţi părură a fi de acord cu aranjamentul. Clara era mai în vârstă acum. La primăvară se va căsători. Poate că patinajul nu o mai atrăgea atât de mult acum.

Însă Virginia ştia cum stau lucrurile. Aruncă o privire spre Jenny, care era aşezată pe un buştean şi îşi trăgea în picioare patinele bine îngrijite ale Clarei. Aprecia oare Jenny sacrificiul pe care-l făcea Clara? Presupunea că nu. Jenny era puţin... puţin insensibilă uneori. Nu-i de mirare că şi-a putut închipui că Rett Marshall ar fi în stare să

facă rău cuiva. Acuzația aceasta nedreaptă încă o mai revolta pe Virginia.

Însă în acel moment își aminti una dintre discuțiile pe care le avusese cu Clara.

– Nu trebuie să-i judecăm niciodată prea aspru pe oameni, spusese Clara. Poate că n-au cunoscut niciodată binecuvântarea de a avea o educație aleasă – părinți iubitori – sau poate că n-au avut parte de adevărul Scripturii, așa cum am avut noi. N-ar trebui să-i judecăm pentru lucrurile pe care nu le cunosc... Pentru că fac greșeli pe care nu le recunosc.

Poate că așa stăteau lucrurile și cu Jenny. Poate că nu fusese niciodată învățată să vadă binele din oameni, să fie bună și să aprecieze...

Virginia termină de legat șireturile și se ridică.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe prietena ei. Era hotărâtă să facă orice pentru ca intrarea lui Jenny în grupul de tineri să fie o experiență cât mai plăcută pentru aceasta.

❧

– Cum s-a simțit Jenny? o întrebă mama pe Virginia în timp ce o ajută să-și scoată eșarfa și căciula tricotată.

– Cred că bine, răspunse Clara înainte ca sora ei să poată spune ceva. Am fost mândră de toți cei din grup. Mândră de Virginia. Fiecare și-a dat silința s-o facă pe Jenny să se simtă binevenită.

Mama zâmbi.

– Acum, că gheața s-a spart, crezi că va mai veni cu tine la întâlnirile grupului? Belinda se opri și râse de micul joc de cuvinte.

– Nu s-a spart gheața în seara asta, spuse Rodney, frecându-și mâinile una de alta deasupra sobei celei mari. A fost prea frig.

– Chiar atât de frig a fost? interveni tatăl lor.

– A fost, așa este – dar timpul a fost perfect pentru patinaj, îl asigură Clara. Gheața părea tare și alunecoasă.

Virginia se gândi din nou la darul Clarei. Se întrebă dacă ea va fi vreodată în stare să se dovedească atât de mărinimoasă.

– Mă bucur, comentă mama ei. Cred că ai reuşit să faci un lucru mare, Virginia. Acum, după ce Jenny a participat la o astfel de întâlnire, sper că va veni cu noi şi la biserică. Cred că oamenii care nu merg la biserică pot avea idei ciudate despre noi – şi despre cele ce se întâmplă acolo.

– Cred că suntem nişte... nişte monştri sau aşa ceva, interveni Danny, căruia i se fusese îngăduit să aştepte întoarcerea fraţilor săi. Abia aştepta să se alăture şi el grupului de tineri.

– Ei... nu ştiu dacă ne consideră chiar monştri, spuse tatăl lor, dar orice lucru nou poate fi la început puţin înfricoşător. Mă bucur că Jenny s-a simţit bine la această primă întâlnire. Suntem foarte mândri de tine, Virginia.

– Eu n-am făcut nimic, admise Virginia în timp ce-şi scotea ghetele groase. N-ar fi putut veni dacă nu era Clara. Mie nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-i dau patinele mele.

Încă se mai lupta cu egoismul. Mai avea multe, multe de schimbat.

CAPITOLUL 13

Virginia constată cu surprindere că Jenny era mai entuziasmată de apropiata întâlnire a tinerilor decât ea. Jenny părea că nu mai are alt subiect de conversație. Însă când în discuțiile pe care le aveau începu să apară din ce în ce mai des numele lui Jamison, Virginia începu să înțeleagă cine constituia de fapt punctul de atracție al lui Jenny.

Ar fi vrut să spună ceva. S-o avertizeze pe Jenny că Jamison era unul dintre „băieții mai mari". Că nu era deloc interesat de o fată cu doi ani mai mică. Că Nelly Brent deja pusese ochii pe Jamison, cu toate că băiatul părea total ignorant cu privire la acest lucru. Că lui Jamison nici prin cap nu-i trecea să curteze o fată care nu-i împărtășea credința. Însă nu spuse nimic. Nu dorea s-o supere pe Jenny și s-o întoarcă împotriva ei. Acest lucru ar fi împiedicat-o să mai vină la întâlnirile grupului de tineri.

— I-am spus tatei că am nevoie de o rochie nouă, spuse Jenny entuziasmată în timp ce se îndreptau spre casă, într-o după-amiază rece de februarie.

Virginia nici măcar nu se gândise să ceară o rochie nouă.

— Și ce a spus?

— A spus: „Fă-ți rost de una".

— Chiar așa a spus?

Virginia și-ar fi dorit să fie și pentru ea la fel de ușor să adauge haine la garderoba ei.

— Și... o să ai o rochie nouă?

— Sigur, răspunse Jenny.

Virginia simți o înțepătură de invidie.

— Poți veni cu mine când o aleg, se oferi Jenny cu generozitate.

— Va trebui s-o întreb pe mama.

Sâmbăta următoare se îndreptară împreună spre magazin pentru ca Jenny să-și aleagă materialul. Croitoreasa orașului avea deja prea multe proiecte de terminat. Și pentru că nu avusese o mamă care s-o învețe, Jenny nu deprinsese arta cusutului.

Virginia era și ea entuziasmată. Poate că entuziasmul lui Jenny fusese contagios.

— Asta este prima rochie pe care o fac pentru... știi... pentru un băiat, spuse Jenny cu entuziasm.

Virginia se încruntă. Crezuse că rochia este pentru Jenny.

— Ce vrei să spui?

— Știi? spuse Jenny dându-și pe spate zulufii roșcați. Este pentru prima oară când trebuie să... să mă gândesc ce i-ar plăcea cel mai mult.

— Cui?

Jenny o privi disprețuitor.

— Da' tare grea mai ești de cap!

Virginia înțelese, în cele din urmă, că fata se referea la Jamison.

— Oh...

Exclamația Virginiei avea în ea o notă de reproș. Jenny o privi răutăcios. Apoi îi adresă un cuvânt urât. Virginia sperase că Jenny renunțase la limbajul împrumutat de la tatăl ei. Simți cum se încruntă.

— Scuze, spuse Jenny tăios. Însă nu-i părea rău. Părea enervată.

— Da' câteodată poți fi atât de... atât de copilă. Va trebui să te maturizezi odată și-odată.

Virginia ridică bărbia.

— Dacă a te maturiza înseamnă a folosi cuvinte urâte și... Era pe punctul de a spune: *„de a da ochii peste cap după băieți"* - însă se opri la timp. Poate că lucrul acesta din urmă făcea parte din procesul de maturizare și nu putea fi pus în aceeași categorie cu prima acuzație. Continuă:

— ...Ei bine, eu nu folosesc cuvintele astea. Mama și tata...

Jenny o privi din nou răutăcios.

— Știu, știu. N-o lasă pe micuța lor să folosească limbajul celor mari.

— Asta nu este limbajul celor mari, insistă Virginia. E... e un limbaj murdar. Niciunul dintre ai mei nu foloseşte astfel de cuvinte. Şi sunt oameni în toată firea şi...

— Bine, bine, o întrerupse Jenny. Mi-am cerut scuze. Să nu ne certăm.

Continuară să păşească una lângă cealaltă în linişte, furia răcindu-li-se o dată cu feţele lor brăzdate de vântul aspru ce bătea dinspre miazănoapte.

Virginia se bucură să ajungă la magazin şi să păşească înăuntru. Era cald şi bine, iar soba din mijlocul camerei o îmbie cu căldura pe care o răspândea în jur. Apropiindu-se de ceilalţi câţiva clienţi care se încălzeau lângă sobă, Virginia îşi frecă mâinile îngheţate şi ascultă amintirile altor ierni geroase din trecut.

Domnul Eddy îşi ridică capul şi zâmbi.

— Cu ce vă pot ajuta, fetelor? E cam frig doar pentru o plimbare în dimineaţa asta.

— Am nevoie de un material pentru rochie, spuse Jenny repede, cu vocea încărcată de entuziasm.

— De material? Doamna Eddy vă poate ajuta.

Se întoarse şi strigă:

— Cora! Ai clienţi.

Virginia se apropie mai mult de sobă şi-şi mişcă picioarele. Nu-şi mai simţea degetele. Era prea frig pentru o astfel de escapadă – auzi, să cumperi material pentru rochie doar ca să impresionezi un băiat la întâlnirea de Ziua Îndrăgostiţilor. Simţi un ghiont în coaste.

— Haide, spuse Jenny. A venit.

Virginia o urmă spre raftul încărcat cu suluri de pânză cadrilată, stambă, flanel şi lână.

Doamna Eddy nici nu vorbise, nici nu zâmbise. Începu să ridice sulurile de pânzeturi groase, punându-le pe tejghea în faţa lui Jenny. Jenny le privi, pipăi o bucată de pânză, apoi se încruntă.

— Nu aveţi ceva mai... frumos? Vreau o rochie mai specială, pentru o serată.

— Pentru serată?

Femeia păru uimită şi agitată. Oare fusese deranjată de la treburile din bucătărie? Era cam supărată. Apoi Virginia îşi aminti că, după

spusele doamnei Parker, doamna Eddy îşi petrecea cea mai mare parte a timpului citind romane siropoase. Poate că fusese deranjată din lectură. Nici nu era de mirare că femeia nu era în apele ei.

— Dar acela... acela albastru? zise Jenny arătând înspre raft.

— E prea pretenţios pentru o şcolăriţă, răspunse tăios doamna Eddy.

Jenny păru că o ignoră.

— Sau cel verde... sau... sau cel crem?

— E prea subţire pentru iarnă. Am aici unul cărămiziu, frumos.

Jenny se strâmbă. Doamna Eddy văzu strâmbătura şi se supără. Virginia se temu că o să iasă scandal. Se zvonea – din nou, din spusele doamnei Parker – că doamna Eddy îşi ieşea repede din pepeni dacă era provocată.

Virginia făcu un pas înainte şi, pe tonul cel mai împăciuitor cu putinţă, spuse frumos:

— Cred că prietena mea se teme că nu se prea potriveşte cu culoarea părului ei.

Doamna Eddy îşi drese glasul şi se răsuci ca să studieze mai îndeaproape părul lui Jenny, însă nu spuse nimic.

— Vreau să văd materialul albastru, pe cel verde şi pe cel crem, repetă Jenny.

Fără un cuvânt, femeia ridică sulurile de pe raft şi le trânti pe tejghea.

— Ah! exclamă Jenny luminându-se la faţă în timp ce mângâie cu mâna materialul de culoare crem.

Doamna Eddy îi dădu mâna la o parte.

— Nu-l mai atinge. Se murdăreşte. Cuvintele ei erau tăioase.

O clipă, Virginia avu impresia că Jenny va exploda şi va folosi iar cuvintele acelea urâte. Sau mai rău. Însă Jenny vârî mâna în buzunar şi scoase un sul de bancnote. Îl puse pe tejghea, în tot acest timp pironind-o cu privirea pe doamna Eddy. Femeia păru a pricepe mesajul. Jenny era un client serios, gata de plată. Apoi, cu o altă privire ce spunea că, în calitate de client, avea unele drepturi, Jenny întinse mâna şi mângâie din nou materialul de culoare crem.

Se întoarse spre Virginia. *Ce crezi?* părea că o întreabă privirea ei.

— *Este* cam subţire... pentru iarnă, spune Virginia în cele din urmă.

— Dar e frumos.

— Şi cel albastru e frumos. Şi cred că cel verde se potriveşte cu... cu ochii tăi.

Jenny ridică sulul de material albastru şi îl ţinu la piept. Apoi îl lăsă jos şi-l luă pe cel verde.

— Fii atentă, îi spuse Virginiei. Care dintre ele mi se potriveşte cel mai bine? Cel albastru, sau cel verde? Sau cel crem? Ridică sulul de material şi-şi apropie pânza de faţă.

Nu era nicio îndoială. Culoarea crem o prindea de minune pe Jenny.

Dar doamna Eddy avusese dreptate. Materialul era mult prea subţire pentru iarnă. Nu era o alegere bună. Mama ei nu l-ar fi ales. Se asemăna cu materialul din care se făceau rochiile de mireasă.

— Poate că cel verde, spuse Virginia dusă pe gânduri.

Însă Jenny se întoarse spre doamna Eddy.

— Aveţi o oglindă?

Femeia o privi surprinsă, însă încuviinţă. Se aplecă şi scoase o oglindă de sub tejghea.

Jenny îşi începu propria investigaţie. Virginia se întoarse cu spatele. Ştia care va fi alegerea lui Jenny. Culoarea făcea ca ochii să-i strălucească mai tare, accentuându-i tenul rozaliu. O să aleagă materialul crem şi toţi o să gândească despre ea că n-are prea multă minte de poartă o rochie atât de subţire în toiul iernii – şi asta la o întâlnire în biserică. Era o prostie. O mare prostie.

Dacă ar avea mamă... gândi Virginia. Dar Jenny n-avea mamă.

— Ce-ar fi să venim cu mama aici şi să vedem ce spune şi ea? întrebă Virginia, trăgând-o de mânecă. Se pricepe foarte bine la materiale şi cred că s-ar oferi să-ţi coase şi rochia.

Însă Jenny se întoarse spre ea, cu o expresie de încântare pe faţă.

— Nu-i nevoie. M-am hotărât.

Cu o zi înainte de întâlnirea grupului de tineri, Jenny îmbrăcă rochia pentru a i-o arăta Virginiei. Era frumoasă. Frumoasă şi cu totul nepotrivită pentru ocazie. Însă Virginia nu spuse asta.

— E minunată, zise ea, lucru perfect adevărat.

— Crezi că... că lui o să-i placă?

Virginia ştia de-acum la cine se referă Jenny. Însă nu ştia ce să zică. N-avea idee dacă lui Jamison o să-i placă rochia.

— E minunată, repetă ea.

— Dar lui o să-i placă? insistă Jenny.

Virginia înghiţi greu. Ar fi vrut să-i spună lui Jenny că era prea interesată de un băiat care n-o băga în seamă. Dar n-o putea face.

— Nu văd... de ce nu, spuse ea jalnic. Rochia e deosebită.

Jenny se mulţumi şi cu atât.

Seara se dovedi chiar mai friguroasă decât cea în care se întâlniseră la lac. Virginia se îmbrăcă bine, sub privirile atente ale mamei sale.

— Să-ţi iei ciorapii groşi şi jerseul gros sub haină, o sfătui mama. E frig. Chiar şi în biserică e posibil să fie rece. Nu cred că soba va face faţă gerului – frigul intră pe la geamuri.

Virginia se gândi la Jenny. Cum va supravieţui în rochiţa aia subţirică?

Cele două urmau a se întâlni la colţul străzii. Rodney era deja la biserică. Se oferise să facă focul în soba cea mare de fontă. Clara plecase şi ea mai devreme. Ea trebuia să se ocupe de gustări.

În timp ce păşea pe cărăruia îngheţată, Virginia îşi dori ca Jenny să n-o lase să aştepte. Era prea frig ca să stea locului.

Însă Jenny era deja acolo. Sărea de pe un picior pe celălalt, îşi bătea palmele una de alta şi scotea nori de aburi de fiecare dată când răsufla.

— Credeam că nu mai apari odată, spuse ea cu nerăbdare.

— Am venit la timp, spuse Virginia. Tu ai venit mai repede.

Jenny se răsuci pe călcâie şi porni de-a lungul trotuarului chiar înainte ca Virginia să fi ajuns la ea. Virginia observă că fata purta o haină subţire.

— Unde ţi-e paltonul? O să îngheţi, exclamă ea.

— Paltonul mi-ar fi şifonat rochia, spuse Jenny simplu.

— Dar...

— Grăbeşte-te.

Bună idee.

La intrarea în biserică, își dădură jos hainele și le agățară în cuier. Virginia avea impresia că Jenny este aproape vânătă de frig. Își freca întruna mâinile, suflând în pumni aer cald și mișcându-se de pe un picior pe celălalt. Virginia observă că Jenny purta ciorapi subțiri și încălțăminte nepotrivite.

— Jenny, o să îngheți. O să te îmbolnăvești, spuse îngrijorată. Jenny îi aruncă una dintre celebrele ei priviri. Înaintară și se alăturară celorlalți tineri care deja se adunaseră acolo.

Încăperea era complet schimbată. Băncile cu spătar fuseseră așezate de-a lungul pereților, făcându-se astfel suficient loc. Ici-colo erau atârnate inimioare roșii și panglici albe, iar lumânări roșii ardeau pe fiecare pervaz, micile flăcări dănțuind vesele, împinse de curenții de aer. În ciuda atenției speciale cu care Rodney alimenta soba, spațioasa încăpere era încă rece. Virginia se bucură că-și luase ciorapii cei groși și jerseul de lână. Aruncă încă o privire în direcția lui Jenny și o surprinse tremurând.

Însă Jenny chiar era încântătoare în rochița ei de culoare crem.

Dacă scopul fetei fusese să atragă atenția, atunci și-l atinsese din plin. Într-o cameră plină cu fete îmbrăcate în haine groase, de iarnă, Jenny ieșea în evidență precum un fluture colorat într-o grădină plină de molii. Virginia remarcă diferitele reacții pe care le stârnea prezența prietenei ei. Fetele o priveau pe furiș, prefăcându-se că nu sunt impresionate, însă nesigure de felul în care ar trebui să se poarte cu ea. Și băieții o priveau pe furiș, se îmbujorau, apoi își întorceau degrabă privirile ca și când n-ar fi observat nimic ieșit din comun.

Întâlnirea începu cu câteva jocuri. Virginia se bucură de faptul că are ocazia să facă mișcare și se gândi că probabil Jenny era chiar mai bucuroasă decât ea. În ciuda dinților care-i clănțăneau întruna, Jenny părea că se amuză cu adevărat, cu toate că nu părea încă să-și fi atins scopul anunțat, acela de a capta atenția lui Jamison.

Când sosi timpul pentru gustări, Clara înmână tinerilor „inimi frânte", care puteau fi „reîntregite" doar prin găsirea partenerului cu cealaltă jumătate. Cei doi posesori ai celor două jumătăți urmau a împărți împreună cidrul fierbinte și turtele dulci în formă de inimă.

Virginia simți că inima îi bate mai repede. Oare părinții ei știau că sora ei mai mare încerca să-i așeze pe perechi?

Da, probabil că știau. Toate acestea se desfășurau într-o atmosferă veselă și de bun simț. Totuși, numai gândul că va trebui să stea alături de un băiat ca să-și servească gustarea, o speria.

O căută din privire pe Jenny. Oare să fie asta șansa fetei? Dacă s-ar fi nimerit ca jumătatea ei să se potrivească cu jumătatea lui Jamison, Jenny ar fi fost în culmea fericirii.

În încăpere se produse agitație în timp ce tinerii, emoționați și tulburați, porniră în căutarea jumătății inimii pe care o țineau în mână, pentru a-și servi ceașca de cidru fierbinte. Virginia remarcă câteva chipuri îmbujorate și câteva priviri necăjite din partea unor fete care-și urmăreau alesul făcând pereche cu altcineva. Și câțiva dintre băieți păreau a fi la fel de necăjiți. Virginia îl văzu pe Rodney, îmbujorat și vizibil emoționat, conducând-o pe Ida Cross spre una dintre băncile așezate de-a lungul pereților, ducând în mâini câte o ceașcă aburindă.

Alte câteva perechi își găsiră loc pe bănci. Mult prea interesată de cele ce se petreceau în jurul ei, Virginia nu se mișcase de la locul ei de când începuse împărțirea inimilor de hârtie.

Surprinse privirea lui Jenny. Până acum fata nu-și găsise perechea, însă își croia drum către Jamison, cu jumătatea ei de „inimă frântă". Când aproape ajunse la țintă, un băiat înalt, subțire și cam stângaci, cunoscut după porecla String Bean, păși spre ea, zâmbind cu gura până la urechi. Puse jumătatea lui de inimă lângă cea a lui Jenny și, spre încântarea lui și exasperarea lui Jenny, cele două bucăți se potriviră perfect. Virginia își întoarse capul. Nu putea suporta să vadă chipul lui Jenny.

Se uită la jumătatea ei de inimă. Încă nu pornise în căutarea partenerului ei. Aproape toți își găsiseră perechea. Nu-i plăcea treaba asta. Era stânjenitor. Ce o apucase pe Clara să-i împartă în perechi?

Era pe punctul de a porni, când auzi o voce spunându-i:

— Hei, se pare că ale noastre se potrivesc.

Virginia, surprinsă, privi direct în ochii lui Jamison Curtis.

CAPITOLUL 14

Nu îndrăzni să se uite la Jenny. Fata îşi făcuse o rochie cu care să-l impresioneze pe Jamison, încercase – zadarnic – toată seara să-i surprindă privirea, îşi luase gustarea în compania nedorită a lui String Bean şi acum... acum ea, Virginia, sfârşea prin a face pereche cu băiatul atât de râvnit de Jenny. Fata urma să fie furioasă.

Virginia înghiţi greu. Simţi cum se îmbujorează. Palmele i se umeziră. Nu avea cum să se sustragă. Cele două bucăţi se potriveau perfect.

– Mergem să luăm cidru? întrebă Jamison.

Virginia clătină din cap ca amorţită şi îl urmă la masa pe care Clara aşezase ceştile aburinde. Clara îi zâmbi, însă Virginia nu-i răspunse.

– Prăjituri?

Virginia clătină din nou din cap.

– Două – sau trei?

– Una. Una ajunge. Virginia era sigură că nici pe asta nu va reuşi s-o înghită. Jamison luă trei.

– Unde vrei să ne aşezăm? întrebă el.

Virginia se uită în jurul lor. Se gândi că dacă li s-ar alătura lui Jenny şi partenerului ei, poate că fata va primi puţină atenţie din partea lui Jamison.

Dar nici asta nu i se părea drept. Nu faţă de String Bean. Şi, în plus, s-ar fi ales ea cu sărmanul băiat. N-avea nimic împotriva lui –

dimpotrivă, îl considera chiar un membru amuzant al grupului de tineri – numai că ea nu-şi dorea să facă pereche cu nimeni. Aproape că răsuflă uşurată când văzu că nu mai era loc lângă Jenny. Se aşezaseră alte perechi lângă ea, iar Jenny era complet înconjurată. Toţi păreau hotărâţi s-o facă pe fată să se simtă binevenită, în ciuda veşmintelor ei nepotrivite.

Virginia îşi ridică ochii spre Jamison. Nu observase până acum cât de înalt este. Era cu aproape douăzeci de centimetri mai înalt decât ea. Dar niciodată nu se aflase atât de aproape de el ca acum.

— Eu... începu ea, însă nu-şi isprăvi spusele.

— Mai este loc lângă Clara şi Troy, spuse el, îndreptând mâna în care ţinea cana, spre locul cu pricina.

Virginia n-avea niciun chef să se aşeze lângă sora ei mai mare şi logodnicul acesteia, însă nu mai era niciun alt loc unde ar fi putut sta. Îl urmă pe Jamison cu capul plecat.

Clara se dădu mai la o parte şi-şi strânse fusta pe lângă corp, bătând uşor cu mâna locul de lângă ea. Cei trei se puseră la taclale, iar Virginia simţi cum se relaxează. Poate că nu era chiar atât de rău că se aşezase lângă Clara.

Ba chiar, în momentul în care Troy îi puse câteva întrebări, Virginia se simţea în largul ei. Da, mergea bine cu şcoala. Îi plăcea noua învăţătoare. Jamison spuse că unii copii erau de părere că doamna Murray era o femeie severă, însă pe el asta nu-l deranja. Nu atâta vreme cât era şi corectă. În cazul ăsta, ştia exact la ce să se aştepte de la ea, explică el.

Virginia încuviinţă. Sigur că pe Jamison nu-l deranja să aibă de-a face cu învăţători severi. De când îl cunoştea, el nu avusese probleme cu şcoala. Ea avusese câteva mici „ciocniri" cu noua învăţătoare, însă nimic semnificativ care să necesite intervenţia părinţilor. Virginia se simţea uşurată. Poate că doamna Murray *era* o învăţătoare corectă. Niciodată nu se gândise la asta.

Pauza se încheie destul de curând, iar Troy se ridică pentru a conduce grupul în închinare. Virginia îşi dori din nou să se fi putut aşeza lângă Jenny. Spera că prietena ei nu se va simţi stânjenită de mesajul lui Troy. Acesta vorbea despre ce anume spune Biblia referitor la inima omului

Arătă grupului câteva inimi. Cea neagră reprezenta inima păcătosului, cea pătată indica încercarea omului de a se împăca cu Dumnezeu. Arăta jalnic, căci vopseaua albă nu acoperise cu totul negrul de dedesubt. O inimă ruptă indica nevoia de reabilitare a inimii zdrobite. Cea roşie ilustra durerea şi suferinţa unui Hristos care fusese gata să-şi dea viaţa ca să obţină iertare pentru păcătoasa inimă omenească. Mai apoi Troy ridică o inimă albă, fără pată.

— „Zideşte în mine o inimă curată", s-a rugat împăratul David. Şi numai aşa putem avea o inimă curată, spuse Troy. Numai Dumnezeu poate lua păcatele omului. Numai El ne poate ierta şi ne poate da o inimă curată. Dar mai întâi trebuie să-I cerem s-o facă. Ca şi regele David. Dumnezeu va veni în viaţa noastră şi va curăţi inimile noastre păcătoase doar dacă-L invităm. Trebuie să ne rugăm pentru iertarea Sa.

Pentru Virginia nu era o lecţie nouă. Mai auzise asta de multe ori de-a lungul anilor, acasă şi la biserică. Însă aceasta fusese prima dată când ascultase cuvintele şi nu se simţise deranjată de ele. Era bucuroasă că vinovăţia nu o mai apăsa. Făcuse ceea ce spusese Troy. Se rugase şi Dumnezeu o iertase.

Îi zâmbi discret Clarei.

Dar Jenny? Oare pe Jenny o deranjau cuvintele astea? Sau doar tremura din greu, aproape îngheţată în acea rochiţă ridicolă de vară?

— Ai avut noroc? o întrebă Jenny cu voce mânioasă. Sau poate că soră-ta cea mare a „aranjat" inimile?

Virginia se încruntă.

Îşi luau pe ele hainele, pregătindu-se să se îndrepte spre casă. Cei mai mulţi plecaseră acasă.

Virginia se oferise s-o ajute pe Clara la curăţenie. Jenny rămăsese şi ea. Virginia se gândi că asta se datora faptului că şi Jamison rămăsese.

— Ei, ce-ai de spus? o întrebă Jenny.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu face pe nevinovata, Virginia, îi răspunse Jenny. Tu te-ai ales cu Jamison. Eu, cu String Bean.

— Clara n-a făcut niciun fel de aranjament, îi răspunse Virginia cu aprindere. N-ar face așa ceva, pentru nimic în lume. În cazul în care n-ai observat, a pus două fete ca să împartă inimile.

Expresia de pe chipul lui Jenny trăda faptul că fata n-avea încotro și trebuie să recunoască asta.

— Chiar și așa, nu păreai a fi deloc deranjată, o acuză ea.

— Iar tu păreai că te distrezi de minune, răspunse Virginia.

Era adevărat. De fiecare dată când își îndreptase privirea spre Jenny, fata râdea. Câteodată chiar prea tare. Poate ca să-și stăpânească clănțănitul dinților.

Jenny își dădu părul pe spate.

— Așa și-așa, admise ea. Băiatul e destul de amuzant.

Tocmai se îndreptau spre ușă, când își făcu apariția Jamison.

— Ne vedem duminică la biserică, Virginia, strigă el și le făcu semn cu mâna. Virginia trase bine ușa după ea. Of! Despre asta ce va mai spune Jenny?

Fetele se îndreptară tăcute spre casă. Zăpada scârțâia sub picioarele lor. Virginia era zgribulită, cu toate hainele călduroase pe care le avea pe ea. *Cum poate suporta Jenny frigul ăsta?* se întrebă, însă nu îndrăzni să-și chestioneze prietena. Spera cu toată inima că Jenny nu va răci zdravăn. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să vorbească cu mama ei când va ajunge acasă.

Pe măsură ce se apropiau de colțul străzii unde urmau a se despărți, Virginia simți că trebuie să deschidă discuția. Nu așa trebuia să se sfârșească seara asta.

— Sper că ți-a plăcut întâlnirea noastră, spuse pe un ton degajat.

— Mi-a plăcut. Jenny abia putea vorbi, atât de tare tremura.

— Poate că vei veni și data viitoare.

— Voi veni.

Ajunseseră la coltul străzii

Virginia se întoarse spre ea şi spuse:

— Rochiţa ta a fost foarte frumoasă, Jenny. Toţi au remarcat asta.

Jenny nu spuse nimic, însă în lumina reflectată de felinarul de la colţul străzii, Virginia zări o sclipire de speranţă în privirea fetei.

Virginia o privi pe Jenny cum se îndepărtează şi apoi se răsuci pe călcâie, pornind spre casă. Abia făcuse câţiva paşi, când îşi auzi numele strigat. Se întoarse.

— Virginia, strigă din nou Jenny. Cred că duminică o să vin cu tine la biserică.

O clipă Virginia se luptă să înţeleagă scurtul mesaj, apoi zâmbi larg, iar pe faţă i se aşternu o expresie triumfătoare. Pentru asta se rugase. Pentru asta se rugaseră cu toţii. Mama ei o să fie atât de bucuroasă!

Jenny se îndepărtă înainte ca Virginia să-i răspundă. Se îndreptă spre casă, cu mintea-i fremătând de gânduri. Jenny va veni la biserică. Oare din cauza faptului că se simţise binevenită între tinerii din grup? Sau poate datorită mesajului lui Troy, despre inima omului.

Sau poate... poate din cauza celor spuse de Jamison pe când plecau de la biserică. Băiatul spusese: „Ne vedem duminică la biserică, Virginia!"

Ziua următoare, sâmbătă, cu cârpa de curăţat în mână, Virginia răspunse bătăii în uşă. Jenny se afla în prag. Cel puţin acum purta haina cea călduroasă de iarnă.

— Eşti bine? o întrebă Virginia înainte ca Jenny să intre în bucătăria încălzită.

Jenny se încruntă.

— Sigur să sunt bine. Ce vrei să spui?

— Mi-am făcut griji că s-ar putea să faci o pneumonie... sau ceva.

Jenny se încruntă din nou.

— A fost atât de frig seara trecută, încât m-am temut că...

Văzându-i privirea încruntată, Virginia se opri. Nu-şi mai putea permite să facă vreo aluzie la alegerea neînţeleaptă a fetei în materie de haine.

— Jenny, spuse mama Virginiei intrând în bucătărie cu o cârpă de praf în mână. Nu m-am aşteptat să te văd astăzi. E aşa de frig afară.

Se întoarse spre Virginia.

— Pregăteşte-i lui Jenny o cană de cidru fierbinte, o instrui ea. Să-i scoată frigul din oase.

Puse deoparte cârpa de parf şi-şi şterse mâinile pe şort.

— Cum merge cu mâna? o întrebă în timp ce se apropie de ea.

— Bine.

— Cred şi eu. Am impresia că e puţin mai bine cu fiecare săptămână.

Se opri în faţa lui Jenny, care-i întinse mâna. Mama Virginiei i-o prinse între mâini şi începu să o maseze cu blândeţe.

— Măi să fie... dar chiar că eşti îngheţată. Degetele-ţi sunt aproape albastre. Nu credeam că o să fii atât de curajoasă încât să înfrunţi gerul ăsta şi să vii la masaj. Putea aştepta. Continui să-ţi faci exerciţiile?

Jenny încuviinţă, apoi spuse:

— De fapt, n-am venit pentru... pentru tratament. Am venit ca să aflu despre biserică.

Virginia o văzu pe mama ei ridicând din sprâncene. Zâmbi uşor, continuând să maseze degetele încă înţepenite de frig.

— Lecţia biblică începe la ora zece. Urmează predica de dimineaţă. Cred c-o să-ţi placă de pastorul Doyle. Are predici foarte interesante. Până şi copiii ascultă cuvintele lui.

Urmară câteva clipe de tăcere. Virginia se întrebă dacă mama ei va mai zice ceva sau nu. Însă mama păstra tăcerea, continuând să maseze braţul fetei, apoi mâna, deget cu deget.

În cele din urmă, Jenny sparse tăcerea.

— Ce... cum să... ce poartă fetele?

— Ei bine, dacă vremea nu se schimbă peste noapte, ţi-aş sugera să iei pe tine ce ai mai călduros, spuse mama Virginiei pe un ton degajat. Este frig. Sărmana sobă, nu ţine pasul cu gerul ăsta. Mă gândesc că toţi ne vom ţine paltoanele pe noi.

— Oare... oare hainele de şcoală sunt bune... sau oamenii se îmbracă mai elegant?

Virginiei i se păru ciudat faptul că Jenny pune această întrebare mamei sale şi nu ei. De-a lungul săptămânilor în care Jenny venise la

familia Simpson pentru tratament, fata ajunsese să se simtă în largul ei în prezența mamei Virginiei. Gelozia pe care o simțise odinioară fusese acum înlocuită cu o preocupare sinceră pentru prietena ei. Se bucura că Jenny putea vorbi deschis cu mama, având în vedere că ea nu avea mamă.

Cidrul începu să clocotească, iar Virginia se duse să scoată din bufet o cană.

— Sunt bune şi hainele de şcoală, spuse mama. Multe dintre fete poartă haine simple la biserică. Nu se pune prea mare preț pe haine şi nimeni nu se uită la celălalt ca să vadă cu ce haine se îmbracă. Nici Dumnezeu nu se uită la haină. El se uită la inimile noastre atunci când intrăm pe uşa bisericii Sale. Nu la haine.

Virginia puse cana în fața lui Jenny. Mama ei o bătu uşurel pe mână şi apoi îi dădu drumul. Zâmbi.

— Aşa. Ai nevoie de amândouă mâinile ca să-ți bei cidrul.

Se întoarse spre Virginia.

— Ai pus mai mult? Să bem şi noi.

Virginia încuviință. Mai era destul în oala aburindă.

— Bun. Nu-mi strică să mai iau o pauză de la curățenie. Du-te şi cheam-o şi pe Clara. Face curățenie în dormitoare.

În timp ce Virginia se duse să-şi cheme sora, mama ei scoase încă trei căni pe care le umplu cu cidru, apoi puse pe masă un borcan cu gura largă, plin cu prăjiturele.

— Vrei să rămâi cu noi la masă după biserică? o auzi Virginia pe mama întrebând-o pe Jenny în timp ce ea şi Clara intrau în bucătărie.

Jenny încuviință.

— Ne-ar face mare plăcere să-l invităm şi pe tatăl tău. Doamna Simpson lansase această invitație şi cu alte ocazii.

Jenny clătină din cap.

— Chiar dacă nu poate veni cu noi la biserică, este binevenit la masă. Nu era prima dată când mama Virginiei spunea asta.

— De cele mai multe ori doarme duminica. Lucrează la ziar aproape în fiecare noapte. Când vine ziua de duminică, cade de oboseală.

— Desigur. Cred că e tare greu să conduci un ziar.

Jenny încuviință. Nu spuse că sticla pe care tatăl ei o ținea alături îl ajuta să cadă de „oboseală".

Din pivniță se auzi un strigăt ascuțit.

— Danny, ai trișat!

— Ba nu! veni răspunsul.

Curând se auziră pași grei pe scările ce urcau din pivniță în casă și ușa se deschise larg. Francine își făcu apariția cu părul răvășit și mâinile pătate de noroi. Era atât de obișnuită cu prezența lui Jenny, încât nici măcar nu ezită când o văzu șezând la masa din bucătărie.

— Mama, Danny a trișat, spuse ea. Ne-am luat la întrecere ca să vedem cine termină primul și el...

— N-am trișat, se auzi o voce venind de undeva de jos.

— Ba da.

Francine nu știa cu cine să mai vorbească, cu mama, sau cu vocea de jos.

— Hei, hei, îi muștrului mama.

Francine își întoarse spre ea privirea înlăcrimată.

— Să începem cu începutul. Care e problema? întrebă femeia.

— Eu am avut de șters borcanele cu fructe și rafturile...

Mama încuviință. Știa ce sarcină îi dăduse lui Francine.

— Și Danny a avut de curățat lăzile de legume.

Mama încuviință din nou.

— Așa că Danny a spus să ne luăm la întrecere. Și eu am spus „da". Dar Danny a sărit peste lada de cartofi. A trecut de la gulii la morcovi. Și acum m-a întrecut.

— Vino, spuse mama, luând-o pe Francine de mână și îndreptându-se spre pivniță. Virginia știu că disputa va fi curând rezolvată. Doamna Simpson se opri și spuse:

— Ce zici să trecem pe la tine și să te luăm, Jenny? Mâine, pe la zece fără douăzeci.

Jenny încuviință.

Clara se ridică de la masă, se îndreptă de spate și dădu să plece.

— A fost binevenită pauza asta. Dacă vreau să termin până la cină, aș face mai bine să mă apuc de treabă.

Virginia se gândi la bufetul pe care-l curățase. Și ea trebuia să se grăbească dacă vroia să fie gata până la cină.

— Măiculiță, ce norocoasă ești, spuse ea cu un oftat, privindu-și prietena. N-ai treabă de făcut... N-ai cu cine te certa...

Se opri brusc însă. În ochii lui Jenny apăruse o privire ciudată. Un dor, o singurătate, ca și când și-ar fi dorit să facă parte dintr-o familie mare, ocupată, gălăgioasă. Virginia își muşcă limba.

Mama o privi cu ochi mari pe Virginia când aceasta își făcu apariția la masă dimineața următoare. Însă Rodney fu cel care vorbi primul.

— Cum de nu ești gata pentru biserică?

— Sunt... Sunt gata, răspunse Virginia. Vocea ei era blândă, dar cu o oarecare aluzie de a fi lăsată în pace.

— Nu, nu ești, insistă Rodney în ciuda avertismentului ei nerostit. Ești îmbrăcată cu haine de școală. Cu haine de toată ziua.

Virginia nu se uită spre rochia ei albastră de lână. Simplă și ștearsă, n-o preferase niciodată. Era una dintre rochiile pe care le purtase Clara și pe care mama ei o refăcuse. Acum materialul începuse să se răărească la mâneci și la coate.

S-ar fi simțit mult mai pregătită pentru biserică în rochia ei cea nouă, de culoare verde, cu imprimeuri portocalii. Dar culorile astea nici măcar nu o puteau descrie cu adevărat. Era... era mai degrabă un verde ca cel al frunzei de mentă, cu umbre gălbui. Ca acel galben al piersicilor sau al caiselor coapte. Avea dantelă la manșete și mâneci bufante. O rochiță atât de drăguță... O făcea să se simtă ca o adevărată domnișoară. Toți o complimentaseră pentru ea. Dar...

Își ridică privirea spre mama ei. Oare ea înțelesese?

Ochii mamei erau plini de lacrimi. Întinse mâna și o mângâie ușor pe umăr, apoi clătină din cap în semn de aprobare. Clipi și-și duse batista la ochi.

Mama ei nu numai că o înțelesese, ci o și aprobase. Jenny nu urma a fi singura din biserică ce purta haine simple, de școală.

CAPITOLUL 15

Vremea se încălzi în cele din urmă. Nu dintr-odată. Treptat, în fiecare zi câte puțin, aproape pe nesimțite. Însă într-o dimineață, parcă aerul nu mai era atât de înghețat ca înainte. Semn sigur că se apropia primăvara, copiii începură a se împotrivi să mai poarte șosete groase de lână și fulare ce acopereau bărbiile și nasurile.

Virginia se bucura de această schimbare. Se săturase de iarnă. Se săturase să mai audă sfaturile mamei de a se înfofoli bine înainte de a păși afară din casă.

Abia aștepta întâlnirea grupului de tineri, de data asta la săniuș. Jenny urma să vină și ea. Îi spusese asta sus și tare – sâcâind-o pe Virginia aproape zilnic cu planurile ei. Jenny deja știa fiecare detaliu ce era de știut, însă continua să pună întrebări la care Virginia nu putea răspunde. De unde să știe ea ce rochie intenționa să poarte Ida, sau dacă Jamison avea propria lui sanie?

– Sper, dacă are sanie, să fie una doar de două persoane, ofta Jenny.

Virginia era uluită – însă mai apoi înțelese. Jenny nu dorea ca altcineva să se alăture ei și lui Jamison în cazul în care cei doi s-ar fi dat pe sanie împreună.

Virginia nu-i dăduse prea multă atenție lui Jamison înainte de a sosi Jenny în grup. Era un simplu băiat din grupul de tineri. Unul mai mare ca ea, care sâcâia sau ignora fetele, după bunul său plac. Acum Virginia se vedea nevoită să-l studieze mai îndeaproape. Presupuse că asta se datora faptului că Jenny o întreba întruna despre el. Ultima întâlnire a tinerilor la biserică o determinase să îi acorde și mai multă atenție. Pe deasupra, în fiecare duminică Jamison încerca să-i atragă atenția. Adesea printr-un simplu gest sau salut. Odată însă chiar i se adresase, iar într-o altă duminică o ajutase să găsească un cuier în care să-i agațe haina. Virginia se îmbujorase puțin.

Însă Jenny – Jenny nu mai contenea cu Jamison. Jamison a făcut asta și Jamison a făcut cealaltă. Virginia se săturase până peste cap. Pe de altă parte, n-ar fi vrut să spună sau să facă vreun lucru care ar fi ofensat-o pe Jenny. Fata venea la biserică în fiecare duminică. Și avea pentru asta o rochiță drăguță. Una verde, frumoasă, ce aparținuse Clarei. Clara abordase cu mult tact subiectul, își aminti Virginia. Ea și Jenny erau așezate la masa din bucătărie cu cărțile de la școală în față, pretinzând că studiază. De fapt, Jenny folosea timpul doar pentru a-și făuri vise în care întotdeauna era inclus și Jamison.

– Duminică s-a uitat țintă la mine. Nu cred că va mai trece mult și va veni să-mi vorbească.

Virginia tresărise.

– L-ai văzut cum s-a uitat la mine? Crezi că-i place de mine? Hai, fii sinceră.

Virginia înghițise greu. Cum putea să răspundă la astfel de întrebări?

Clara intrase în bucătărie chiar în clipa aceea. Virginia oftase ușurată. Pe brațul Clarei atârna rochia cea verde.

– Jenny, m-am tot întrebat, începu ea și ridică rochia ca s-o arate fetei. Virginia observă expresia de pe fața lui Jenny. Își cunoștea suficient de bine prietena ca să-și dea seama că îi plăcea rochia.

– Rochia asta mă cam strânge. Virginia este atât de slăbuță, încât rochiile mele nu-i vin... nu-i vin niciodată bine.

Virginia știa că Clara își alesese cu grijă cuvintele care, cu toate că erau adevărate, erau și puțin exagerate. Ea și Clara nu aveau „aceeași

conformație", însă asta n-o împiedicase pe mama să remodeleze rochiile ce-i rămăseseră mici surorii ei. Erau făcute în așa fel, încât să pară noi. Iar rochia asta – materialul verde din care era făcută și pe care Clara îl cumpărase din propriile economii – nu era *chiar atât* de strâmtă pe Clara.

– Cred că noi două... ne asemănăm la corp. Avem cam aceeași mărime la umeri, continuă Clara. Mă întreb dacă nu cumva... ai accepta rochia asta de la mine? Am putea să-i schimbăm gulerul și manșetele și poate am putea să-i facem altă croială în talie. Pentru școală e puțin cam pretențioasă, dar ți-ar veni bine pentru biserică sau la alte ocazii. Mama este o croitoreasă bună și...

Privirea lui Jenny fusese de ajuns ca să-și dea seama că fata acceptase.

Clara fusese cea care o modificase. Jenny se învârtise și se răsucise, admirându-se cu obrajii îmbujorați ori de câte ori trebuia s-o probeze. Culoarea se potrivea cu tenul și ochii lui Jenny. Îi scotea în evidență culoarea și strălucirea părului. Era ca arama bine șlefuită, așa spusese mama Virginiei.

Virginia se gândi că Jamison o va remarca, cu siguranță, pe Jenny în rochia asta. Fiecare băiat din biserică o remarcase deja. Virginia îi văzuse uitându-se la ea și șușotind între ei când intraseră împreună în biserică în acea primă duminică. Jenny fusese aproape amețită de victoria pe care o avusese. Se așteptase ca Jamison să fie acela care să-i cadă la picioare, însă se înșelase.

Virginia se trezi din reverie. Se părea că gândurile ei se îndreptau prea adesea spre Jamison.

Însă poate că nu era chiar atât de ciudat – având în vedere că Jenny vorbea tot timpul despre el. Virginia zâmbi. Jenny se referea întotdeauna la Jamison ca fiind un „ bărbat tânăr". Virginia se gândi că poate asta o făcea pe ea să se simtă o „ femeie tânără". Și încă nici nu împlinise cincisprezece ani.

– O să împlinesc curând cincisprezece ani, îi amintea mereu Virginiei, ignorând total faptul că Virginia nu era cu mult în urma ei.

– Mama mea avea...

Virginiei îi era greu să se concentreze la flecăreala lui Jenny despre mama ei se căsătorise devreme, însă unde era mama ei acum?

Ar fi fost o cruzime din partea ei să-i spună așa ceva lui Jenny. Familia Simpson se ruga regulat pentru Jenny. Mama ei era preocupată de ea. Și pe Virginia o preocupa soarta prietenei sale. Jenny continua să stea la o parte de adevărul și viața spirituală. În ciuda faptului că venea la întâlnirile tinerilor și la biserică, Jenny nu părea să-și deschidă inima față de Dumnezeu. Iar asta o făcea pe Virginia să se simtă stânjenită. Mama ei o încuraja să se roage în continuare – și să creadă.

Luna alesese să-și ascundă fața în spatele unei panglici de nori în seara planificată pentru săniuș. Tinerii își luminară pârtia aprinzând focuri la intervale regulate. Cel puțin vor avea suficientă lumină pentru a nu intra unii într-alții. Asta, dacă cei ce mânau săniile vor fi suficient de atenți.

Era o seară plăcută, iar stelele își făcuseră deja apariția pe bolta întunecată. Zăpada scârțâia sub încălțările copiilor, însă vântul era adia, ceea ce făcea ca seara să fie potrivită pentru săniuș.

Virginia și Jenny se alăturară celorlalți cu răsuflarea întretăiată. Virginia nu era sigură dacă bătăile repezi ale inimii se datorau grabei cu care veniseră, hainelor groase din pricina cărora abia se puteau mișca, sau gândului că se vor distra de minune.

O văzu pe Jenny începându-și obișnuita cercetare a fețelor și știu, fără să întrebe, că-l căuta pe Jamison.

— Uite-l, spuse Jenny, strângând-o tare de braț. Acolo – și are o sanie. Însă spre dezamăgirea lui Jenny, sania lui Jamison era suficient de mare pentru a purta patru sau cinci pasageri. Poate chiar șase, dacă se înghesuiau.

Jamison se îndrepta spre ele.

— Bună, strigă el, salutându-le cu mâna în mănușă. Ați ajuns! Vreți să coborâți?

Întrebarea fusese îndreptată spre Virginia, însă privirea sa o inclusese şi pe Jenny. Virginia ştia care va fi răspunsul prietenei sale.

Jamison îşi aşezase sania în capătul derdeluşului. Jenny sălta bucuroasă de pe un picior pe celălalt şi bătea din palme, abia reuşind să-şi stăpânească entuziasmul.

Jamison se aşează primul pe sanie, aranjându-şi bine picioarele şi prinzând strâns în mâini sfoara.

– Vino în spatele meu, Virginia...

Virginia nu mai prinse şi restul instrucţiunilor lui Jamison. Mintea îi îngheţase. Jenny trebuia să fie aceea care să se aşeze *în spatele lui*. Ce-ar fi trebuit să facă?

Fără prea multă cugetare, o împinse uşor pe Jenny, indicându-i astfel să se aşeze pe sanie în spatele tânărului. Jenny nu aşteptă încă o invitaţie. Se strecură în spatele lui Jamison şi-l cuprinse strâns cu braţele pe după mijloc. Virginia se uită la ea cu ochii mari. Nădăjduia că Jamison îşi va da seama că cea care se ţinea atât de strâns de el nu era ea.

– Ocupaţi toate locurile, strigă Jamison, iar Virginia îşi reveni din zăpăceală şi urcă în spatele lui Jenny. În spatele ei se strecurară, gălăgioşi nevoie mare, alţi doi băieţi.

– Împingeţi, strigă Jamison şi îndată mâinile le erau la spate dându-le avânt în josul derdeluşului.

Coborârea se dovedi a fi palpitantă. Virginia nu se putu gândi decât la vântul aspru pe care-l simţea la faţă, la hurducăielile saniei în timp ce cobora în viteză dealul, şi la zăpada ce le înţepa faţa în locurile neacoperite de fular.

Virginia o auzi pe Jenny ţipând. Îşi închipuia că fata folosea scuza asta pentru a-l strânge în braţe cu toată puterea pe Jamison. Simţi cum se îmbujorează din nou.

Nu ajunseră chiar până la baza derdeluşului. În întunericul tot mai mare, flăcările aprinse pe margine nu reuşeau să lumineze toate obstacolele de pe traseu. Tocmai când atinseră viteza maximă, se izbiră de o ridicătură mare. Sania sări prin aer şi când aterizâ, toţi ocupanţii ei se risipiră care-ncotro.

Pătura moale de zăpadă le uşură căderea, iar copiii se ridicară râzând, scuturându-şi zăpada de pe faţă.

Jamison întinse mâna pentru a o ajuta pe fata din spatele lui să se ridice. Ridicându-se în picioare, Virginia văzu privirea surprinsă de pe chipul său. Băiatul crezuse că Virginia fusese aceea care se așezase în spatele lui, agățându-se strâns de el și țipându-i în ureche pe tot parcursul coborâșului. Îl văzu cum caută cu privirea printre cei ce coborâseră cu sania, încercând să descâlcească enigma schimbării locurilor. Când dădu cu ochii de Virginia, aceasta nu reuși să înțeleagă pe deplin sensul privirii lui. Era oare dezamăgit? Continuă să-și scuture zăpada de pe haină și-și luă privirea de la Jamison.

Jenny nu observase nimic din toate acestea. Fata încă râdea, nesinchisindu-se să se scuture de zăpadă.

— Ce coborâre! exclamă ea. Jamison, ai fost minunat! Cum poți mânui sania la o asemenea viteză? Aproape că am zburat! Râse din nou.

Virginia se răsuci pe călcâie. Nu mai avea chef să audă nimic.

— Să mai mergem o dată, o auzi pe Jenny. Este... este *superb*! E cea mai mare distracție de care am avut parte vreodată.

Virginia nu împărtășea sentimentele cuprinse în cuvintele lui Jenny.

Virginia nu-și mai aminti cum începuse cearta. Se îndreptau spre casă vegheate de stelele de pe cer. Jenny nu mai contenea să vorbească despre coborârile pe sania lui Jamison, despre faptul că băiatul îi întinsese mâna ca s-o ajute să se ridice din zăpadă, că-i adusese o cană de ciocolată fierbinte, despre felul în care arătau ochii lui în lumina flăcărilor jucăușe – și Virginia nu mai putu suporta.

— Te-ai făcut de minune, zise ea fără nicio altă introducere, cu voce gâtuită.

Jenny se întoarse brusc spre ea privind-o cu ochi sfidători.

— Pur și simplu l-ai hărțuit toată seara. Nici... nici n-a putut să miște din cauza ta, continuă Virginia, clătinând din cap cu dezgust.

— N-am făcut așa ceva...

— Ba da, ai făcut. Şi ştii foarte bine. De câte ori ducea sania sus, te aruncai pe ea înainte să te fi invitat el.

Jenny o privi încruntată.

— Mă urcam pe sanie pentru că aşa vroia el, o contrazise ea.

— Nu l-am auzit să te invite.

— Nici nu era nevoie s-o spună.

— Ce te face să crezi...?

— L-ai auzit spunându-mi să stau deoparte?

— Sigur că nu. E prea politicos pentru a face asta.

— Pe tine te-a invitat?

Virginia ar fi putut să spună că da, o invitase. De la început, când o împinsese pe Jenny în spatele lui. Spre ea se îndreptase privirea lui Jamison. Ea primise invitaţia de a se aşeza în spatele lui.

Fu ispitită să-i spună toate astea. Să-i spună că locul pe care-l uzurpase toată seara fusese, de fapt, al ei, al Virginiei. Însă-şi muşcă limba şi se stăpâni. Nu putea spune asta. Nu putea. Ar fi înfuriat-o pe Jenny. Ar fi rănit-o profund. Poate că fata nu va mai veni cu ei la biserică niciodată. Şi dacă nu va mai veni, atunci cum ar putea fi câştigată la credinţa în Dumnezeu?

— Cred că ai fost prea îndrăzneaţă, spuse Virginia, încercând din răsputeri să-şi controleze vocea şi sentimentele.

Jenny îşi ridică capul sfidător.

— Jamison n-a fost de aceeaşi părere.

— De unde ştii tu?

— Mi-ar fi spus.

— N-ar fi făcut-o. E prea...

— Politicos. Ştiu.

Aproape că ţipau una la alta.

— Maturizează-te, Virginia, spuse Jenny. Nu trebuie întotdeauna să *ţi se spună* ceva. Îţi poţi da seama şi fără cuvinte ce anume simte un băiat.

Virginia nu-i răspunse. Ce ştia ea despre astfel de lucruri? Niciodată nu avusese un iubit. Nu chiar. Iar invitaţia lui Freddie la cofetărie nu-i oferise prea multe informaţii despre acest subiect.

— În plus, spuse Jenny cu un aer de superioritate, cred că ceea ce se întâmplă între mine și Jamison este treaba noastră.

La asta Virginia avea răspuns. Îl auzise de nenumărate ori de la părinții ei. Ceea ce se petrecea la grupul de tineri era treaba tuturor. Dacă unul dintre ei se purta nepotrivit, era eliminat din grup.

— Nu și când te afli printre tinerii de la biserică.

— Ce vrei să spui? Cel puțin acum atenția lui Jenny nu mai era îndreptată în întregime asupra Virginiei.

— Vorbesc de un comportament decent. Pastorul nu va îngădui – cum putea descrie asta în așa fel încât Jenny să înțeleagă? – nu îngăduie... mângâieri... îmbrățișări... în grupul de tineri.

— N-am îmbrățișat pe nimeni.

— Ba da. L-ai strâns în brațe pe Jamison atât de tare, că abia mai putea respira.

— De unde știi tu?

— Am văzut. Eram chiar în spatele tău – îți amintești?

Ridicaseră iarăși vocile.

— Am cincisprezece ani... începu Jenny, însă fu întreruptă.

— Nu încă.

— E ca și când aș avea deja, Virginia Simpson. Sunt suficient de mare pentru a avea un iubit și...

— Nu în grupul nostru de tineri, îi replică Virginia. Vocea ei era mai ridicată acum decât cea a lui Jenny.

— Atunci poate că n-o să mai vin la grupul de tineri.

Virginia fu copleșită de sentimente contradictorii. Asta ar fi o mare ușurare. Ba nu, ar fi o mare pierdere. Ar fi vina ei. Trebuia să-și ceară scuze. Degrabă. Însă nu vroia s-o facă. Jenny era atât de dificilă.

— Foarte bine, spuse ea. Dacă asta vrei...

Era pe punctul de a-i reaminti lui Jenny că Jamison făcea parte din grupul de tineri, însă renunță s-o spună.

Jenny își dădu pe spate părul arămiu, aproape azvârlind căciula de lână care-l acoperea.

— Ești geloasă. Ai fi vrut ca Jamison să te fi ales pe tine. Asta-i tot. Ai vrut să fii tu aceea care să-l îmbrățișezi.

– Asta-i o minciună sfruntată. Niciodată n-aş fi avut îndrăzneala să-l strâng în braţe în felul ăsta. Niciodată. A fost un gest mult prea... mult prea deplasat.

Jenny râdea. Râdea – chiar în toiul bătăliei lor verbale.

Însă Virginia nu vedea nimic de râs în toate astea.

– Într-o zi vei creşte, spuse Jenny când reuşi să-şi controleze din nou glasul. Vei... dar n-are importanţă. Oricum nu înţelegi. Eşti doar o copilă.

Jenny spusese ultimele cuvinte pe un ton sobru, caustic, care o răni adânc pe Virginia.

– Iar tu eşti... încercă ea să-şi descrie prietena, însă Jenny o scuti.

– Iar tu eşti geloasă, îi aruncă în faţă Virginiei.

Virginia răsuflă uşurată când ajunseră la colţul străzii şi se despărţiră.

Virginia ar fi vrut să alerge acasă în siguranţa dormitorului ei. Ştia însă că înainte de a se retrage în camera ei, va trebui să treacă prin bucătăria mare şi călduroasă. Mama şi tata o aşteptau cu veşti despre întâlnirea de la săniuş. Încetini paşii la gândul că va fi nevoită să dea ochii cu ei.

Cum le putea spune că se certase cu Jenny? Că fusese crudă şi egoistă? Că Jenny jurase că n-o să mai vină niciodată la întâlnirile grupului de tineri? Era vina ei. Ce o enervase atât de tare? Tocmai micşorase considerabil şansele ca rugăciunile să-i fie ascultate. Fusese nesăbuită. Atât de nesăbuită. Nu mai exista nicio speranţă că o va putea influenţa pozitiv pe Jenny. Cum o mai putea câştiga înapoi? Cum de riscase s-o piardă? Şi pentru ce? Pentru ce?

Gândurile ei zburară la întâlnirea din acea seară. Începuse cu speranţe atât de mari. Abia aşteptaseră să ajungă sus, pe deal.

Mai apoi însă, toate începuseră să meargă prost. Invitaţia lui Jamison. Răspunsul lui Jenny după ce o împinsese înainte. Şi de aici totul devenise din ce în ce mai rău. Jenny se învârtise toată seara în jurul lui Jamison. Băiatul nu putea face nicio mişcare fără a se izbi de ea.

Virginia simți cum se îmbujorează de supărare. Supărare și încă ceva. *Să fi fost oare gelozie?* Gelozie? Niciodată nu se mai gândise la asta. Nu știuse ce înseamnă asta. Dar acum? Poate. Poate că gelozie se numea ceea ce simțea. Gelozie.

Știa doar că nu-i plăcea s-o vadă pe Jenny învârtindu-se după Jamison în felul ăsta. O făcea să se simtă stânjenită. Și nu de dragul grupului de tineri. Nu dorea ca Jamison să-i zâmbească lui Jenny. S-o ajute să se ridice din zăpadă. Să-i aducă ciocolată fierbinte. Toate astea o supărau. Îi produceau o stare de rău.

Gelozie? Nu știa să-și explice cu exactitate sentimentul. Dar un lucru știa cu siguranță. Într-un fel, îi plăcea de Jamison Curtis.

CAPITOLUL 16

Virginia fu cea care făcu primul pas spre împăcare. Jenny păru grozav de uşurată. Suportaseră o zi nenorocită încercând să rămână supărate – trecând una pe lângă alta pe culoarele şcolii, cu capul ridicat şi privirea îndreptată în altă parte. Ziua următoare, Virginia făcu o tentativă de împăcare. Jenny n-o respinse.

Virginia i se adresă, cu glasul stins.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să-ţi spun astfel de lucruri.

Jenny încuviinţă.

– Vreau să te invit să vii cu noi duminică la biserică. Vrei să vii?

Jenny acţionă ca şi când s-ar fi gândit serios la asta.

– Şi la grupul de tineri, continuă Virginia. Ştia ce însemna asta pentru ea. Însemna că este gata să se dea la o parte şi să-i îngăduie lui Jenny să lege relaţia dorită cu Jamison. Virginia se luptase mult şi greu cu sentimentele care o copleşeau. Chiar şi acum îi fusese greu să rostească acele cuvinte.

Jenny încuviinţă din nou.

– Mama vrea să ştie dacă vii la noi astăzi.

– Sigur, spuse Jenny.

– Bine.

Totul se rezolvase atât de simplu. Nici măcar nu-şi mai amintea cât de mare fusese supărarea.

Iarna făcea loc, treptat, primăverii. Animozitatea celei de-a cincisprezecea zile de naştere a lui Jenny sosi şi trecu. Activităţile gospodăria familiei Simpson se înteţi. Planurile de nuntă ale Clarei includeau acum pe toţi. Până şi Francine „ajuta" la împachetatul aşternuturilor şi prosoapelor pentru lada de zestre care trebuia să fie gata până în acea zi specială a lunii aprilie.

Jenny venea de două ori pe săptămână pentru masaj şi exerciţii. Mama Virginiei era de părere că fata făcuse progrese rapide şi va continua să facă dacă-şi va respecta programul de exerciţii şi acasă. Virginia se întreba dacă Jenny făcea ce i se spusese sau doar spunea că făcuse. Ştia că Jenny avea obiceiul de a spune mici minciunele cu privire la alte lucruri. Jenny nu se gândea prea mult la consecinţele minciunilor pe care le spunea. Se temea doar să nu fie prinsă.

Însă continua să vină la întâlnirile grupului de tineri şi la biserică. Virginia era sigură că Jenny se simţea dezamăgită în ceea ce-l privea pe Jamison. Din acea seară când se întâlniseră la sânius, Jamison părea că o ignoră aproape total pe Jenny. De fapt, Virginiei i se părea că le ignoră pe amândouă.

Dar ea nu prea avea timp să se gândească la Jamison. Mama şi Clara erau ocupate cu trusoul şi cu lucrurile pentru lada de zestre, aşa că Virginia avea acum mai multă treabă în casă.

— Când Clara va pleca, tu vei fi ajutorul meu de bază, îi spusese veselă mama, aşteptându-se probabil ca Virginia să se simtă flatată.

Dar Virginia nu se simţea flatată. Nu-i plăcuseră niciodată treburile casnice, mai ales treburile din bucătărie pe care întotdeauna o făcuse Clara.

Câteodată Jenny venea acasă la ei sub pretextul că vrea s-o ajute la treabă pe Virginia. Adevărul era că Jenny mai mult o încurca. Niciodată nu învăţase să se ocupe de casă aşa cum trebuie. Virginia trebuia să-i dea instrucţiuni detaliate cu privire la lucrurile ce trebuiau făcute. Până şi Francine se descurca mai bine.

Aşa că, în timp ce curăţa cartofii pentru cină, Virginia nu fu surprinsă să audă obişnuita bătaie în uşă a lui Jenny.

– Intră, strigă ea fără a se opri pentru a-şi şterge mâinile de şorţ.

– Măi să fie, exclamă Jenny încă înainte de a închide uşa în urma ei. Iar s-au apucat.

Virginia ridică capul. Despre ce vorbea Jenny?

Nu fu nevoită să întrebe. Jenny continuă:

– Familia Crell. Iar se leagă de lunaticul Marshall.

Virginia simţi cum degetele i se strâng în jurul cartofului pe care-l curăţa.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Aşa este. O, nu vechea poveste. Acum au venit cu una nouă. Cred că au renunţat la versiunea de dinainte. Acum spun că este hoţ.

– Hoţ?

Jenny încuviinţă, cu ochii strălucind.

– E ridicol, exclamă Virginia.

– Ridicol sau nu – asta susţin ei sus şi tare.

– Rett n-ar fi în stare niciodată să fure.

Jenny o privi cu o atitudine de superioritate.

– Asta-i ceea ce *crezi* tu, Virginia.

– Asta-i ceea ce ştiu.

Jenny ezită o clipă.

– Crell s-a dus deja să vorbească cu tatăl tău.

– Tata n-ar apleca niciodată urechea la asemenea acuzaţii prosteşti, spuse Virginia cu aprindere.

– Ei bine, unii apleacă urechea. Doamna Parker spune că niciodată n-a avut încredere în omul ăsta, iar doamna...

– Doamna Parker. Cine o ascultă pe doamna Parker? În mod sigur, nu tu.

Jenny tăcu o clipă, încercând să-şi ticluiască următorul atac.

– Doamna Parker nu este singura care vorbeşte, Virginia. Mai sunt şi alţii care pun la îndoială cinstea bătrânului lunatic.

– Mi-aş dori să nu-l mai numeşti aşa.

– Dar asta este.

Jenny ridică uşor capul şi-i aruncă o privire încrezută, apoi luă un măr din castronul de pe bufet. După ce muşcă zgomotos, continuă să vorbească. Virginia abia reuşi să desluşească cuvintele fetei.

— Câțiva oameni din oraș au declarat că în ultima vreme au început să le dispară unele lucruri. Și astea nu-s zvonuri. Astea-s fapte. Șeriful a primit câteva rapoarte cu privire la bunuri furate și caută făptașul de ceva vreme.

— Și cum de n-am auzit despre asta până acum?

Jenny ridică din umeri.

— Șerifilor le place să țină totul sub tăcere până când dau de vreo urmă.

— O urmă?

— Da. Cineva care pare a fi făptașul. Elemente care nu se potrivesc. Lucruri de felul ăsta.

— Deci acum are o urmă?

Virginia simți cum i se strânge stomacul. Cu neputință – cu neputință ca Rett Marshall să fi făcut ceva care să atragă bănuieli asupra sa.

— Cred că da. Jenny ridică iarăși din umeri. Nu i-ar fi lăsat pe oameni să vorbească dacă n-ar fi avut unele bănuieli, nu?

— Nu-i poți opri pe oameni să vorbească, știi asta, răspunse Virginia.

Privi la cartoful necurățat pe care-l ținea în mână. Dacă nu se grăbea, va întârzia cu cina.

— Ei bine, șeriful l-a căutat pe tata. I-a spus să nu scrie nimic în ziar până când nu se va ști ceva sigur. Tata a fost de acord, da' oamenii își dau seama că lucrurile nu pot rămâne prea mult timp acoperite.

Jenny părea atât de sigură de ceea ce spunea, încât Virginia abia se abținea să nu-i răspundă cu asprime.

Începu să curețe cartoful, grăbindu-se să termine și să pună cratița pe foc.

Însă gândurile o apăsau. Se învălmășeau în mintea ei într-un vârtej de nedescris. Simțea că-i vâjâie capul. I se pusese un nod mare în stomac. Nu era cu putință ca Rett să fure ceva. Niciodată nu acordase atenție *lucrurilor*. Îi păsa doar de animale. Tata le povestise că în copilărie, era foarte greu să-i faci vreun cadou lui Rett. Se uita la el, îl punea jos și pleca. De ce ar fi început acum să adune lucruri? N-avea niciun sens.

În cele din urmă se întoarse spre Jenny, care o urmărise cu privirea în tot acest timp, mușcând din măr.

– Ce fel de lucruri au dispărut?

– Nu știu. Mărunțișuri. Lui Crell i-a dispărut o talangă. Altuia câteva ace de pescuit. Altuia o cheie universală.

– Poate că au uitat unde le-au pus, spuse Virginia.

– O, Virginia!

– Se întâmplă. Se întâmplă tot timpul. Asta nu înseamnă că lucrurile au fost furate.

– Doamnei Parker i-a dispărut broșa aceea roșie pe care o îndrăgește atât de mult, încât o poartă la fiecare rochie pe care o îmbracă. Nu-mi închipui cui i-ar trebui așa ceva. Numai unui *lunatic*. E oribilă. Jenny se cutremură pentru a-și arăta dezgustul.

– Pentru ce i-ar trebui lui Rett o broșă? Asta-i o neghiobie!

Virginia simți că pledoaria ei se făcuse fărâme.

– Cum să-ți dai seama pentru ce se poartă astfel cei cu mintea dusă? răspunse Jenny.

Argumentul ei era puternic. Virginia, cu toată loialitatea ei, n-o putu contrazice.

Crezuse că toată povestea aceea ce-l implicase pe Rett fusese uitată. Se pare că ieșise din nou la iveală. Oare nu se va mai sfârși odată?

ꕥ

– Bună ziua.

Domnul Adamson stătea agățat de gardul de țăruși precum un cearșaf pus la uscat. Însă cu toate că spatele îi era tot mai încovoiat, zâmbetul său știrb era intact. Virginia se opri.

– Bună ziua, răspunse ea fără entuziasm.

– Pari cam abătută, remarcă bătrânul.

Virginia încuviință. Nu putea nega asta. Se simțea descurajată și tristă. Oriunde colindase pentru a cumpăra lucrurile de pe lista încredințată de mama, auzise aluzii răutăcioase, ba chiar acuzații fățișe la adresa lui Rett Marshall. Omul era un hoț – dar, spuneau cei mai îngăduitori și iertători, nu-l puteai acuza pentru asta. Nu putea fi

socotit drept un om responsabil pentru faptele lui. Nu știa ce face. Avea nevoie de ajutor.

Astfel de afirmații nu ușurau cu nimic povara ce apăsa pe sufletul Virginiei. Era sigură că Rett Marshall nu era în stare să facă – de la nimeni. Sărmanul om însă, nu era capabil nici să se apere. Virginia se întreba dacă era măcar conștient de acuzațiile care i se aduceau.

Iar acum dădu gânditoare din cap.

— Cred că sunt... puțin, recunoscu ea. Am fost... sunt îngrijorată.

Bărbatul păru că-i citește gândurile.

— Din cauza poveștii aleia cu Marshall?

Virginia încuviință din nou.

— N-a făcut el toate acele lucruri, domnule Adamson. Sunt sigură că nu e vinovat.

— Înclin să cred și eu același lucru, spuse bătrânul. Fu rândul lui să clatine din cap. Da' mă tem că nu-i va fi ușor să-și dovedească nevinovăția.

Virginia se lumină la față.

— Tata spune că nu va fi nevoit să dovedească că *n-a* făcut-o. Îi vor trebui să dovedească – fără urmă de tăgadă – că este vinovat.

— Și nu există dovezi?

— Sigur că nu există. Și nici nu vor exista decât dacă...

— Dacă?

— Dacă cineva ar fi atât de rău încât să inventeze acuzații false.

— Crezi că s-ar găsi cineva care să facă asta?

Virginia se încruntă.

— Nu știu. Nu-l suportă pe Rett, asta-i sigur. De mult și-au dorit să-l poată înfunda.

— Ei bine... mă gândesc că șeriful va limpezi lucrurile cât de curând. Cuvintele bătrânului erau atât de optimiste, încât Virginia tare ar fi vrut să le creadă.

— Trandafirii aceia din seră au crescut tare frumos. Ar trebui să fie în floare la nunta Clarei, continuă el.

Virginia reuși să zâmbească.

— O să-i spun, promise ea. Va fi încântată.

Nunta Clarei era programată peste o săptămână. Virginia fusese atât de entuziasmată. Era domnişoară de onoare. Fusese încântată de propunerea surorii sale. Mama îi cususe o rochiţă grozavă, dintr-un material uşor, ca de mătase. La fiecare mişcare pe care o făcea, plutea în jurul ei, dându-i impresia că păşea pe aer. Jenny fusese impresionată de rochiţă şi-i repetase la nesfârşit că era tare norocoasă. Virginia ajunsese s-o creadă.

Şi acum... acum, povestea asta teribilă care întorsese pe dos întreg oraşul, înăbuşind toată bucuria pe care i-o aducea apropiata zi a nunţii Clarei. Nu era drept. Nu era drept pentru Rett. Sau pentru Clara. Şi nu era drept nici pentru ea, Virginia.

❧

Ziua nunţii Clarei, o zi a lunii aprilie, se dovedi a fi luminoasă, cu un soare ce-şi trimitea razele strălucitoare pretutindeni. Virginia simţi cum inima îi bate mai repede în timp ce se ridică din pat şi se duse la fereastră. Se trezise mai devreme decât de obicei, însă entuziasmul de care era cuprinsă nu-i îngăduia să mai doarmă nici măcar o clipă în plus.

Deja auzea voci venind dinspre bucătărie. Ceilalţi membri ai familiei se treziseră înaintea ei.

Se dezbrăcă degrabă de cămaşa de noapte şi se îmbrăcă în hainele pe care şi le pregătise de cu seară. Avea de făcut mai multe lucruri mărunte prin casă înainte de a se strecura în frumoasa rochie rozalie agăţată pe umeraşul din dulap.

Mama întoarse capul când Virginia intră în bucătărie.

— Virginia. Vroiam să te mai las să dormi o jumătate de oră.

— N-am mai putut dormi. Sunt prea bucuroasă.

Clara râse încetişor, un râs ce semăna cu o chicoteală copilăroasă, lucru rar întâlnit la sora ei atât de practică. Se uită la Clara încercând să se convingă că era una şi aceeaşi persoană. Era. Era o Clara îmbujorată, cu ochi strălucitori, părând mai emoţionată decât o văzuse Virginia vreodată.

— *Tu* eşti bucuroasă, spuse Clara. Mie îmi vine... mie îmi vine *să zbor*.

Virginia se gândi că sora ei nu mai avea mult şi o va face şi pe asta. Tatăl ei, trecând pe lângă scaunul Clarei, se opri şi-şi întinse mâna.

— Liniştește-te, găluşcă, spuse pe un ton glumeț. N-am văzut niciodată vreo mireasă care să plutească în aer.

Clara râse din nou, acelaşi râs copilăresc, vesel.

— Cine ştie, s-ar putea să fiu eu prima, îl avertiză ea.

Rodney intră în cameră luptându-se să-şi aranjeze părul ce-i cădea mereu pe față.

— Ce-i cu toată zarva asta? întrebă el somnoros. Sunteți ca găinile în coteț.

Cuvintele lui stârniră alte hohote de râs din partea Clarei.

Rodney se uită la ea cu ochii măriți, apoi căscă.

— Deci *tu* erai, spuse el cu gura căscată. Credeam că Jenny şi-a făcut deja apariția.

Izbucniră cu toții în râs. Rodney îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi se alătură celorlalți aflați la masă.

— Că veni vorba, am văzut-o pe Jenny ieri, în oraş. Spunea că şeriful a pus pe cineva ca să urmărească fiecare mişcare a lui Rett.

Virginiei i se păru că ziua se întunecă dintr-odată. Privi la tatăl ei, dorindu-şi să spună ceva. Să-şi manifeste dezaprobarea față de această ridicolă urmărire. Însă tatăl ei zâmbea. Îl auzi chiar chicotind.

— Trag nădejdea că sărmanul om e în formă bună, spuse el zâmbind. Va trebui să fie dacă vrea să țină pasul cu Rett.

Cuvintele uşurară tensiunea din cameră. Cei din jurul mesei încercară să-şi imagineze scena. Rett nu stătea o clipă locului. Colinda ținuturile din zori până-n seară. Urca dealurile, le cobora, trecea prin mlaştini, călca în mocirlă, se strecura prin crânguri dese şi-şi croia drum prin ținuturi stâncoase. Ar fi fost chiar amuzant să-l poată vedea pe omul pus să-i meargă pe urme. Zâmbetele se transformară în chicoteli, apoi în râsete zgomotoase.

Însă în ciuda veseliei generale, Virginia se simțea tulburată. Puținele cuvinte ale lui Rodney reuşiseră să-i umbrească ziua. Nu va reuşi să se bucure pe deplin de poziția de domnişoară de onoare a Clarei, sau de foşnetul uşor al rochiei. În ciuda dorinței de a se concentra asupra bucuriilor pe care i le rezerva evenimentul de astăzi,

gândurile i se întorceau mereu la Rett. La Rett şi la omul care-l urmărea, care-l pândea, vânându-i orice greşeală şi transformând-o în acuzaţie.

Mica biserică se umplu de căldura şi dragostea celor veniţi la nuntă. Virginia urmări îndeaproape chipul surorii ei în timpul ceremoniei. În timp ce se rosti legământul căsătoriei, Virginia se gândi că nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos ca sora ei.

Nu e vorba doar de rochie, gândi ea, cu toate că rochia era încântătoare. Le urmărise pe mama şi pe Clara când cususeră şi brodaseră veşmântul de o finețe extraordinară. *Este... este ca şi când faţa Clarei străluceşte din interior,* îşi spuse ea. *Mă întreb dacă voi ajunge vreodată şi eu să simt aşa ceva pentru un bărbat,* cugetă ea privind când la Clara, când la Troy.

CAPITOLUL 17

Viața intrase din nou în rutina obișnuită în săptămâna care urmă. Într-una dintre seri se auzi o bătaie puternică în ușa de la bucătărie. Înainte ca tatăl Virginiei să se ridice de pe scaun și să răspundă, Aaron, fiul lui Luke, o deschise și-și vârî capul în deschizătură.

— Aaron, îl invită mama. Intră. Tocmai am terminat de luat masa. Te servesc...

O privire pe chipul tânărului o făcu se se oprească.

— S-a întâmplat ceva, spuse ea încet.

— Bunicul. Tata speră că nu e ceva serios, dar a vrut să vă înștiințez.

— Ce s-a întâmplat? Unde e? Tatăl Virginiei pusese întrebările care frământau mintea tuturor. O tăcere sumbră se așternu peste cei aflați în jurul mesei.

— L-a adus unchiul Clare.

— Unde e mama? întrebă mama Virginiei, ridicându-se de la masă. Fața îi era palidă.

— E cu el.

— Se știe ce...

— Tata crede că e vorba de un atac cerebral.

Aaron nu intrase în cameră, nici nu închisese ușa. Rămăsese acolo, cu o mână pe clanță, gata să plece de îndată ce și-ar fi transmis mesajul.

Mama Virginiei era în picioare. Virginia își dădu seama că ea cea lupta să-și controleze sentimentele și teama era fiica și nu soția medicală.

— Virginia, tu strângi masa, o instrui ea cu buzele tremurând. A grijă ca Francine să-și repete lecțiile înainte de culcare. S-ar putea să nu mă întorc acasă în seara asta. S-ar putea să fie nevoie să te ocupi de casă și mâine dimineață. Rodney, tu pregătești mâncarea pentru școală. Danny...

Se opri, făcând un efort vizibil.

— Știți cu toții ce aveți de făcut, nu mai e nevoie să repet.

Își ridică privirea spre soțul ei, încercând parcă să se scuze.

— Tatăl vostru va fi aici.

El înțelese neliniștea ei și-i întinse mâna. Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Vin cu tine, spuse el, în timp ce o strânse la piept. Fii tare.

O bătea ușurel cu mâna pe umăr, apăsându-și buzele pe fruntea ei.

— Mergem – chiar acum – cât mai repede cu putință. Dar mai întâi... mai întâi haideți să ne rugăm împreună.

Rugăciunea *a fost* scurtă. Îl rugară pe Dumnezeu să fie cu bunicul lor – și să-l sprijinească. Să fie cu unchiul Luke și să-i dea înțelepciune. Să fie cu fiecare membru al familiei, în special cu bunica – în numele lui Isus.

— Danny, dă fuga și adu-i mamei tale șalul cel subțire, spuse tatăl Virginiei în timp ce-și ridică privirea.

Nimeni nu observase când se închisese ușa sau când îi părăsise Aaron pentru a duce trista veste și celorlalți membri ai familiei.

Pentru Virginia seara se dovedi a fi una lungă și chinuitoare. Curățase masa și spălase vasele în mod mecanic. Danny dăduse de mâncare animalelor și-și scosese caietele pentru temele de casă. Le împrăștiase pe toată masa. Virginiei i se păruse că mai mult se agită pe scaun decât rezolvă problemele de aritmetică. Rodney măsurase bucătăria în lung și-n lat după ce se oferise să șteargă vasele,

își amintește că ar trebui să facă ceva pentru frații lui, însă neștiind ce anume.

Virginia agăță în cui ligheanul cu fundul plat în care spălase vasele și se întoarse spre Francine. Fetița plânsese încontinuu, încă de la sosirea veștii. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, una după alta. Lăsase deja mai multe batiste.

– Ce ne facem dacă moare bunicul? întrebă Francine cu voce nesigură.

Danny își ridică privirea, iar în ochi i se citi teama.

– Aaron ne-a spus că unchiul Luke nu crede că e ceva serios, îi aminti el fetiței, cu glas mustrător, aproape tăios.

Francine începu din nou să plângă. Virginia era, și ea, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Haide, Francine, spuse ea pe un ton cât se poate de răbdător. Trebuie să repetăm pentru școală.

– Cum putem repeta... acum? jeli Francine.

Virginia se întrebase și ea asta. Mama îi dăduse o sarcină aproape imposibilă.

– Trebuie. Mâine învățătoarea te va asculta.

Își ridică ochii spre Danny, care privea în gol și ronțăia capătul creionului.

– Danny, tu trebuie să-ți termini exercițiile la aritmetică.

Începea să se comporte ca sora ei, Clara. Clara, cea care lipsea din casă de o săptămână. Clara, de care-i era dor mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată. Clara, cea pe care o acuzase că face pe șefa. Acum iată, *ea* era cea care le poruncea altora. Însă cum altfel trebuia să procedeze? Dintr-odată, Virginia realiză că nu era deloc ușor să fii responsabil pentru alții.

– Vino, îi spuse lui Francine, întinzându-i mâna. O să repetăm în camera de zi, ca să-l lăsăm pe Danny să-și termine temele.

Francine o urmă, ștergându-și obrajii și ochii.

Repetară cuvintele pentru lecția de citire. La început Virginia nu crezu că vor reuși, însă treptat, Francine se liniști și se concentră asupra lecțiilor. Virginia speră că sora ei mai mică va fi suficient de pregătită când o va asculta învățătoarea.

O puse pe Francine la culcare – în patul cel mare pe care fetița îl împărțise cu Clara. Acum dormea acolo singură. Părea atât de mică și singură. Virginia se hotărî să stea cu ea până când va adormi.

– Vrei să-ți citesc? întrebă.

Francine păru surprinsă. Întotdeauna mama sau Clara îi citiseră câteodată tata, când avea timp. Virginia nu se oferise niciodată să-i citească.

Însă Francine clătină din cap.

– Nu cred că aș putea bine asculta.

– Asculta bine, o corectă sora ei cu blândețe.

– Asculta bine.

Virginia se așeză pe marginea patului și dădu la o parte șuvițele de păr de pe chipul lui Francine. Fetița plânsese în timpul rugăciunii de seară.

– Crezi că s-ar putea ca bunicul să moară? șopti Francine, privind atent chipul Virginiei.

– Sper să nu moară. Vocea Virginiei tremură.

– Dar se poate, nu-i așa?

Virginia încuviință. Ar fi fost o nesăbuință din partea ei să tăgăduiască asta.

– E bătrân, nu-i așa?

– Destul de bătrân.

– Și atacurile cerebrale sunt rele.

Virginia încuviință din nou.

– Bunica lui Minnie a murit pentru că s-a îmbolnăvit de atac.

Virginia n-o corectă.

– Nu întotdeauna mor oamenii din cauza asta, spuse Virginia, încercând să-și liniștească nu doar sora, ci și propria inimă.

Mai apoi însă, gândurile-i zburară în altă parte. Doamna Harmon suferise și ea un atac cerebral. Nu se putuse mișca, nu putuse vorbi sau îngriji de propriile nevoi. Mama, care o îngrijise pe doamna Harmon, îi mărturisise tatălui ei că moartea ar fi fost o binecuvântare pentru bătrâna doamnă. Virginia auzise cuvintele șoptite, cu toate că în acel moment nu înțelesese prea multe.

– Dacă bunicul moare... începu Francine

Însă Virginia o întrerupse cu blândețe.

– Dacă bunicul moare, Dumnezeu va avea grijă de el. Nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la bunicul, Francine. El...

– Știu, spuse Francine cu ochii plini de lacrimi. Dar o să-mi fie tare dor de el.

– Tuturor o să ne fie dor – teribil de dor – dar...

Ce ar fi putut spune? O durea inima gândindu-se la posibilitatea de a-și pierde bunicul. Viața ar fi atât de diferită fără el. Își dorea să se agațe de el. Să-i ceară lui Dumnezeu să li-l lase. Dar dacă Dumnezeu îl va lăsa, așa cum o lăsase și pe doamna Harmon? N-ar fi vrut asta. Nu, și-l dorea înapoi – dar așa cum îl știuse dintotdeauna.

Era aproape unu dimineața când Virginia auzi ușa de la intrare. Nu reușise să adoarmă. Tatăl ei se întorsese, cam pe la ora zece, ca să vadă cum se descurcă. Le adusese vești despre bunicul, care părea că se odihnea liniștit, îi sfătuise pe toți să meargă la culcare și să încerce să adoarmă și plecase înapoi, asigurându-i că o să se întoarcă împreună cu mama mai târziu.

Străduindu-se să surprindă mișcările de prin casă, Virginia nu auzi decât o pereche de pași. Nu auzi cuvinte șoptite. Doar o singură persoană se întorsese, atentă să nu facă gălăgie. Virginia coborî din pat. Își întâlni tatăl pe coridor, cu lampa din bucătărie în mână.

– Virginia, îmi pare rău că te-am trezit.

Virginia nu-i spuse că nici măcar nu adormise. În schimb îl întrebă:

– Se simte mai bine?

– E cam devreme să se spună că se simte mai bine. Însă unchiul Luke este încurajat. Crede că lucrurile... că bunicul se ține bine.

Virginia nu era sigură dacă aceasta era o veste bună.

Tatăl ei puse lampa pe o măsuță aflată în hol și o trase aproape.

– E târziu, șopti el ținând-o în brațe. Ceilalți au adormit?

Virginia încuviință, cu capul lipit de pieptul tatălui ei.

– Și tu ai nevoie de somn.

O împinse uşurel şi se uită la faţa ei.

— Ce-ar fi să dormi lângă Francine?

Virginia insistase să aibă propria cameră. Propriul pat. Să aibă intimitate. Clara se oferise să împartă camera cu sora ei mai mică. Acum Francine avea propria cameră, cu toate că nu părea să aprecieze prea mult acest fapt.

Virginia încuviinţă. I se părea o idee bună.

Următoarele zile se scurseră ca prin ceaţă. Bunica se instală în camera lui Francine pentru acele câteva ore de somn de care avea nevoie, iar Francine dormi cu Virginia. Virginia reuşi să administreze treburile casei. O, nu la fel de bine precum mama. Însă intrară într-o anumită rutină. Mâncau, se îmbrăcau şi plecau la şcoală. Tata venea şi pleca adesea, iar mama venea doar ocazional. Virginia supraveghea treburile casei şi temele copiilor. Clara venea şi ea ca să gătească sau trimitea mâncare şi pâine proaspătă. Vecinii trimiteau şi ei de mâncare.

Într-o zi, când veni şi bunica Marty la masă, ochii ei aveau o privire distantă, cu toate că Virginia îşi dădu seama că încearcă să-i implice pe copii în discuţie, cum făcea de obicei.

Sosi şi ziua în care mama Virginiei, palidă şi istovită după nopţi întregi de îngrijire, veni acasă, se aşeză pe un scaun din bucătărie, îşi trecu mâna obosită prin părul nearanjat şi-şi anunţă familia:

— A intrat în perioada de refacere.

Era vestea pe care o aşteptaseră cu toţii.

Însă dacă se gândiseră că viaţa o să revină la normal, urmau a fi dezamăgiţi. Încă mai era nevoie de serviciile mamei lor. Zi după zi bunicul lor avea nevoie de îngrijire şi ore în şir de exerciţii fizice şi tratament pentru ca să-şi poată folosi din nou mâinile şi picioarele şi să poată pronunţa din nou cuvintele cu claritate.

În tot acest vârtej emoţional, Virginia aproape că uitase de Rett Marshall şi de acuzaţiile nedrepte aduse la adresa lui. Rareori reuşea să petreacă puţin timp cu prietena ei, Jenny, ale cărei vizite se răriseră

considerabil, ca şi când mediul acela trist ar fi tulburat-o prea mult. Virginia aproape că uitase de marea ei descoperire, aceea că era posibil să se fi îndrăgostit de Jamison Curtis. Viaţa părea că înseamnă doar a face faţă zilei de azi. Până şi împlinirea vârstei de cincisprezece ani trecu aproape fără a fi remarcată. Aproape.

Virginia se gândise la asta, dar nu i se păruse important să spună cuiva. Mama venise acasă obosită, însă încercând să pară veselă. O ţinuse pe Francine în braţe timp îndelungat, în timp ce o privise pe Virginia pregătind ceaiul.

— Te-ai maturizat, Virginia. Ai devenit atât de... atât de pricepută. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine aici în ultima vreme.

Virginia o privise pe mama sa, care parcă se agăţase de Francine, temându-se să-i dea drumul.

— N-am uitat că astăzi e ziua ta. Ai cincisprezece ani. Aproape că nu-mi vine a crede.

Ezitase în timp ce Virginia pusese un ceainic şi o ceaşcă înflorată în faţa ei. Virginia se întorsese să felieze un chec cu scorţişoară, trimis de soţia pastorului.

— Îmi pare rău că lucrurile sunt... că s-a întâmplat asta, continuă mama ei. Anul trecut ziua ta de naştere ţi-a fost stricată de acel accident, iar anul ăsta... anul ăsta...

— Nu-i nimic, mama, spuse Virginia degrabă. Mama ei n-avea nevoie de încă o povară, aceea a vinovăţiei.

— O, Virginia. Te-ai maturizat atât de repede. Îmi pare rău. Mă rog ca... ca lucrurile să revină curând la normal. Să îţi pot îngădui din nou să fii... să fii copil. Toate astea au fost grele pentru tine.

Mama dădu drumul lui Francine şi îşi turnă în ceaşcă ceaiul minunat.

Virginia se îndreptase stânjenită spre masă, ca să aşeze farfuria cu prăjitură.

— Cine a făcut prăjitura? întrebase mama, care încercase să fie la curent cu toţi cei ce le ofereau ajutor.

— Doamna Doyle.

— Fie binecuvântată! Şi are o mulţime de alte lucruri de făcut.

Virginia încuviinţase.

— O să planificăm o petrecere pentru tine, spusese mama, întorcându-se la conversația de dinainte. De îndată ce bunicul tău se pune pe picioare.

— Picior, corectase Francine fără să zâmbească.

Virginia și mama se uitaseră una la cealaltă și izbucniseră în râs. Poate că nu fusese tocmai amuzant să-și amintească faptul că Clark Davis nu avea decât un picior, însă familia se obișnuise de multă vreme cu cârja lui sau cu ușorul șchiopătat atunci când își purta piciorul artificial. Nepoții se obișnuiseră să-l audă zicând „du-te și adu-mi piciorul", sau „pune picioru' ăsta deoparte, într-un colț". Cuvintele lui Francine ușuraseră tensiunea și serviseră drept scuză pentru o partidă sănătoasă de râs. Era mult mai bine decât să plângă.

— Ce mai face bunicul tău? o întrebă Jamison pe Virginia în timp ce intră în biserică, următoarea duminică.

Virginia reuși să-i zâmbească. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai vorbise cu Jamison.

— E... e mai bine, răspunse ea. Adevărul era că procesul era anevoios și nu existau schimbări mari de la o zi la alta.

— Bine.

Ușa se deschise din nou și Virginia rămase surprinsă s-o vadă pe Jenny. În ultimele duminici fata nu mai venise la biserică, nefiind invitată la masă, la familia Simpson. Virginia îl surprinse pe Jamison întorcându-și privirea spre ușă.

— Bună, spuse zâmbind. Mă bucur să te văd din nou.

Jenny se îmbujoră și-și scoase jerseul. Îl agăță în cuier și se întoarse spre ei. Virginia observă că purta rochița de culoare crem, mult mai potrivită pentru căldura verii, decât pentru gerul pe care-l suportase la întâlnirea tinerilor din toiul iernii.

Obrajii fetei străluciră. Îl privi pe Jamison, clipi din pleoapele împodobite cu gene lungi ce-i umbreau ochii verzi și-și scuturâ pletele arămii.

Virginia, care-și prinsese buclele la spate, simți o undă de gelozie. Jenny arăta atât de... de feminină. Atât de drăguță și atractivă.

Jamison se răsuci pe călcâie.

— Ne vedem mai târziu, spuse el. Virginia nu era sigură cui anume se adresase.

Jenny nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea, însă îşi muşamaliză degrabă sentimentele.

— Ce mai face bunicul tău? întrebă Jenny, urmărindu-l pe Jamison cum se îndepărtează. Însă întrebarea nu era menită decât să umple tăcerea şi să depăşească acel moment stânjenitor.

Jenny nu aşteptă vreun răspuns. Îşi întoarse privirea spre Virginia, apoi folosi un cuvânt ce n-ar fi trebuit folosit, în special în holul unei biserici.

— ... Virginia! Arăți palidă ca o stafie. N-ai mai ieşit deloc afară din casă?

Virginia ar fi vrut să-i dea un răspuns tăios. Sarcastic. Însă îşi muşcă limba. N-ar fi ajutat la nimic. La urma urmelor, încă se mai ruga pentru prietena ei. Încă mai spera s-o câştige la credință.

— Nu prea mult, spuse ea calmă. N-am avut timp decât pentru şcoală şi...

Se opri. Jenny n-o asculta. Era prea ocupată să urmărească rândul de bănci pe care se aşezau de obicei băieții, ultimul rând pe partea dreaptă.

— Haide să ne aşezăm aici, spuse ea înghiontind-o pe Virginia şi arătându-i cu un gest direcția respectivă.

— Ai mei se aşteaptă să mă aşez lângă ei, răspunse Virginia.

Jenny folosi din nou acel cuvânt murdar, aproape şoptit, însă Virginia îl auzi. Se încruntă şi speră din toată inima că nu-l mai auzise nimeni.

Bunicul Virginiei continuă să se refacă, încetul cu încetul. Se întorsese acasă şi îşi dădea toată silința să se pună pe *picior*. Mama Virginiei încă mai petrecea destul de mult timp la fermă, supraveghind exercițiile zilnice, însă lucrurile începură, treptat, să intre într-un fel de normalitate.

CAPITOLUL 18

Petrecerea era planificată pentru ultima sâmbătă de dinaintea începerii şcolii. Virginia putea invita oricâți prieteni îşi dorea, de la biserică şi de la şcoală. În loc să selecteze şi să aleagă de pe listă, ea alese să invite tot grupul de tineri. Era bucuroasă că o putea include aici şi pe Jenny.

Clara promisese că o va ajuta pe mama cu mâncarea. Urmau să coacă porumb, să servească friptură crocantă de pui, salate din grădină şi pâine proaspăt scoasă din cuptor. Bunica urma să pregătească acel cidru de fructe ce-i plăcea atât de mult Virginiei, iar ca desert urmau să aibă înghețată şi tort. Ştia că va ajunge pentru toți invitații.

Întâlnirea urma să aibă loc la casa familiei Simpson la ora şase. Vor lua masa împreună, apoi vor petrece seara jucând jocuri în grădina din spatele casei.

Entuziasmul Virginiei creştea cu fiecare zi care trecea. Nu conta că trecuseră câteva săptămâni de când împlinise cincisprezece ani. Ceea ce conta era faptul că urma să petreacă timp alături de prieteni, la o petrecere ca a „celor mari". Privind în urmă, la săptămânile şi lunile care trecuseră, avea sentimentul că fusese închisă în casă de *ani* de zile.

Jenny era aproape la fel de entuziasmată ca şi Virginia.

— O să mă îmbrac cu rochia crem, spuse ea bucuroasă.

Virginia clătină din cap.

— E prea frumoasă ca s-o strici în timpul jocurilor.

— Dar tu te îmbraci cu cea roz, nu-i aşa?

— Nu. Eu îmi iau rochia albastră, de stambă. Nici prin cap nu-i trecuse să se îmbrace cu rochia aceea fină de domnişoară de onoare la o petrecere în aer liber. Urmau să se distreze, alergând sau topăind într-un picior în timpul jocurilor.

Jenny păru dezamăgită.

— De ce nu dai şi tu o petrecere de interior?

— Deja am făcut invitaţiile.

— Dar eu n-am altă rochie elegantă.

— Nici nu-ţi trebuie o rochie elegantă pentru picnic. Vin doar cei din grupul de tineri şi niciunul nu va fi îmbrăcat elegant.

— De unde ştii?

— Am mai fost la astfel de evenimente. La fel şi tu. Ne adunăm ca să ne simţim bine, nu pentru... modă.

Jenny se uită la ea încruntată. Iar era vorba de Jamison. Jenny îşi dorea să apară la astfel de evenimente doar pentru a atrage atenţia băiatului.

— O, Jenny, încetează, spuse Virginia exasperată. Mama şi Clara s-au străduit atât de mult să organizeze întâlnirea asta pentru mine. N-o strica.

Jenny, supărată încă, rămase îmbufnată toată dimineaţa. Virginia îşi dori ca ea să plece acasă. Când fata se hotărî în cele din urmă să plece, îi aruncă Virginiei o ultimă remarcă înţepătoare:

— Cred că e urât din partea ta să dai o petrecere afară. Ştii că nu am decât o singură rochie elegantă.

— Nimeni nu va purta rochii elegante, îi răspunse Virginia. Şi în plus... Fu pe punctul de a-i spune că petrecerea nu avusese drept scop s-o facă pe Jenny să se simtă bine. La urma urmelor, era ziua ei de naştere. Însă reuşi să se oprească la timp.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit la rochii.

Jenny îi aruncă o privire îmbufnată şi ieşi afară clătinând din cap.

Virginia simţi cum se înfierbântă la faţă de furie. În acea clipă mama ei intră în cameră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— O, Jenny. A plecat supărată. S-a înfuriat că n-am organizat o serată de interior. Vrea să se îmbrace cu rochia ei crem – ca să-l impresioneze pe Jamison Curtis.

Mama ei rămase privind-o cu o expresie de uimire pe chip.

— E atât de meschină, se plânse Virginia. Acum i se oferea prilejul de a-şi exprima sentimentele pe care şi le înăbuşise atâta vreme.

— Indiferent ce fac eu, ea ţine morţiş să se facă cum vrea ea. Iar eu trebuie să cedez de fiecare dată pentru că mă tem că nu va mai veni la grupul de tineri şi la biserică şi nu va accepta niciodată credinţa creştină.

Cuvintele Virginiei curgeau unele după altele, făcându-se, în sfârşit, auzite.

Mama veni lângă ea şi-şi strecură braţul în jurul umerilor săi.

— Ştiu că este... este uşor să-ţi pierzi răbdarea. Să te descurajezi. Însă tu ai aruncat sămânţa. Încetul cu încetul, Jenny aude *adevărul*. Uneori însă... uneori trebuie să depunem efort şi să ne rugăm ani în şir pentru cei pe care-i iubim. Nu renunţa, Virginia. Continuă s-o iubeşti pe Jenny şi încearcă să faci tot ce...

— Am făcut tot ce-am ştiut, iar ea doar... doar merge la biserică, merge la întâlnirile grupului de tineri, însă continuă să trăiască la fel, nu s-a schimbat deloc. Încă mai foloseşte cuvinte murdare. Tata ne-ar spăla limba cu săpun dacă am îndrăzni să rostim asemenea cuvinte.

— Nu se va schimba pe dinafară dacă nu va lăsa pe Dumnezeu să-i schimbe mai întâi inima. De asta are nevoie Jenny.

— Ştiu, dar ea... ea ignoră lucrul ăsta. Râde pe seama predicilor pastorului Doyle. Cred că ştie că este o păcătoasă. Ştie că face lucruri rele. Şi nu-i pasă. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Îi pasă doar de Jamison. Singurul motiv pentru care merge la biserică este ca să-l vadă pe el. Stă acolo şi cască ochii la el şi face orice doar să-l vadă că-i zâmbeşte şi... şi nu-i este deloc ruşine. Pur şi simplu...

— Îi place de Jamison?

— E înnebunită după el. Numai despre el vorbeşte.

— Lui îi place de ea?

Virginia se gândi la întrebarea mamei sale. Clătină capul şi ridică din umeri.

— Nu ştiu, răspunse cu sinceritate. Poate. El îi zâmbeşte şi îi vorbeşte – iar la săniuş a petrecut destul de mult timp cu ea.

— Dar săniuşul a fost cu mult timp în urmă.

Virginia admise clătinând din cap.

— Cred că dacă lui Jamison i-ar fi plăcut de Jenny, i-ar fi spus-o până acum.

— Cum?

Mama zâmbi.

— O, băieţii au ei tactica lor. Îşi oferă ajutorul. Aduc un mic dar de la cofetărie. Poate că o conduc pe fată de la biserică acasă. Îi caută compania şi discută cu ea. Jamison a făcut lucruri de felul acesta?

— Nu ştiu. Abia dacă am văzut-o pe Jenny vara asta. Am fost prea ocupată.

— Oare... oare te-ar deranja dacă Jamison s-ar purta astfel cu Jenny?

Virginia îşi ridică privirea. Simţi cum i se înfierbântă obrajii. Mama îi ghicise micul secret. Nu era nevoie să răspundă la întrebare.

— Mă gândeam eu, continuă mama pe un ton blajin. Jamison ştie că amândouă îl simpatizaţi?

Virginia îşi simţi ochii scăldaţi în lacrimi.

— Nu, spuse ea sigură. Eu... eu nu pot face asta. Jenny ar fi atât de supărată. Atât de rănită.

— Înseamnă că ai o problemă greu de rezolvat.

Virginia nu spuse nimic. Luptă să-şi stăpânească lacrimile ce ameninţau să i se prelingă pe obraji. Era mult prea matură ca să mai plângă pentru lucruri de nimic.

— Şi ai fi în stare să... să renunţi la Jamison... ca să n-o răneşti pe Jenny?

Virginia încuviinţă.

— Eu... Jenny n-ar mai veni niciodată la biserică. Ştiu asta.

Mama îşi puse amândouă braţele în jurul Virginiei şi o ţinu la pieptul ei o vreme, apoi îi dădu la o parte şuviţele de păr de pe faţă.

– Ai crescut mai mult decât mi-am închipuit, Virginia, şopti ea. Sunt mândră de tine, dar şi puţin îngrijorată. Ca mamă, mă gândesc că eşti prea tânără pentru astfel de probleme... legate de relaţii între fete şi băieţi. Clara era mai mare decât tine când a început să se gândească la aşa ceva. Cred că eu şi tatăl tău ne-am aşteptat... ne-am fi dorit să nu te gândeşti încă la... la băieţi, ci doar să fii prietenă cu toţi cei din grup, ca şi până acum.

Se opri şi studie chipul fiicei sale.

– Mă tem însă că deja te-ai gândit – adică – cred că ceea ce-ţi spun acum nu-şi mai are rostul. Şi totuşi, nu-mi doresc să începi... să începi o relaţie de curtare. Nu încă. Tatăl tău nu-ţi va îngădui acest lucru acum, la vârsta ta. Mai mult, Jamison trece în ultimul an de şcoală. Este mai mare – mai matur. S-ar putea chiar să se gândească... să înceapă să caute... pe... cineva. Nu ştiu. Nu ştiu dacă se gândeşte la asta, dacă cea la care se gândeşte va fi Jenny sau... sau poate... Vezi tu, în treaba asta nu e vorba doar de viaţa ta. Mai este şi Jenny – şi mă bucur că te gândeşti la ea. Mai este şi Jamison. Virginia, tu nu poţi alege pentru el. Dacă lui nu-i place de Jenny – în felul acesta – faptul că te dai la o parte nu va rezolva lucrurile. Iar dacă lui Jamison îi place de tine, trebuie să ştii că eşti prea tânără pentru a te gândi la... la altceva decât la o simplă prietenie. Prietenia este un lucru minunat, Virginia, şi nu văd pentru ce Jamison n-ar fi prieten cu mai multe fete la vârsta asta. Nu trebuie să fie Jenny *sau* să fii tu. Puteţi fi amândouă, şi altele, în acelaşi timp.

Cuvintele atent alese îşi croiseră drum la inima Virginiei. Ar fi fost atât de simplu dacă aşa ar fi stat lucrurile. Virginiei i-ar fi făcut plăcere să-l aibă ca prieten pe Jamison.

Musafirii începură să sosească puţin înainte de ora şase, unul câte unul sau în grupuri de doi sau trei. În grupul de tineri ai bisericii erau aproape douăzeci de membri, aşa că nu urmau a fi foarte mulţi. În seara asta nimeni nu lipsea. Cu toţii se bucurau de o ultimă petrecere de vară şi de ocazia de a sărbători ziua de naştere a Virginiei.

Jenny era deja acolo când ceilalți își făcură apariția. Petrecuse aproape toată după-amiaza la familia Simpson, sub pretextul că vrea să ajute la pregătiri. Purta rochia de culoare verde pe care i-o dăduse Clara. Virginiei i se păru mult prea elegantă pentru o asemenea ocazie, însă adevărul este că Jenny era încântătoare. Virginia era sigură că se va face remarcată.

Se oferi să-i aranjeze părul. Nu era potrivit pentru o fată de vârsta ei să-și lase părul să fluture cu fiecare mișcare a capului. La început Jenny păru jignită, însă când văzu buclele Virginiei, prinse frumos de Clara, își schimbă părerea.

— Lasă-mi câteva șuvițe libere, deasupra urechilor, șopti ea când rămaseră singure. N-am urechi frumoase. Sunt ca ale lui tata.

Virginia nu observase asta până atunci, însă când prinse părul lui Jenny în ace de păr, se văzu nevoită să admită că urechile fetei erau prea proeminente pentru a fi atrăgătoare. Îi lăsă câteva șuvițe de o parte și de alta a feței și, în timp ce se admira în oglindă, Jenny păru a fi încântată de rezultat.

Când sosiră și ceilalți, Jenny se purtă de parcă noua coafură fusese ideea ei. Clătină din cap atât de des, încât Virginia se temu c-o să-și piardă acele de păr.

Când tatăl Virginiei anunță că masa e gata, toți cei invitați erau prezenți. Francine, deși prea mică pentru grupul de tineri, primi îngăduința de a se alătura sărbătorii și profită din plin de situație.

Se distrară copios. Virginia îl surprinse pe Rodney dându-i o farfurie cu mâncare lui Margie Warden, o fată frumușică. Își aminti cuvintele mamei sale. Oare prin gestul ăsta Rodney îi sugera fetei că era interesat să înceapă o relație? Rodney era puțin mai în vârstă decât Jamison, iar Margie... ei bine... Margie avea aproape șaptesprezece ani. Poate că părinții îi îngăduiseră să fie deja curtată. Sau poate că ea și Rodney doar se simpatizau, urmând să aștepte până când vor fi destul de mari pentru a se gândi la ceva serios.

Virginia desfăcea un știulete de porumb copt când simți că cineva îi atinge cotul.

— Lasă-mă să te ajut, auzi o voce masculină, pe care o recunoscu ca fiind vocea lui Jamison. Prima ei reacție fu aceea de a arunca o privire

încurcată spre Jenny. Fata flirta pe față cu Ken Troyer și din când în când arunca câte o privire spre Jamison, ca să vadă dacă el o urmărea.

Următorul gând al Virginiei fu să se îndepărteze încet, refuzând oferta. Apoi își aminti cuvintele mamei sale. Puteau fi doar prieteni. Ar fi fost un lucru nesăbuit să refuze o prietenie cu Jamison doar pentru că Jenny pusese ochii pe el. Zâmbi.

— Mulțumesc, spuse ea, suflând asupra degetelor de la o mână. E fierbinte.

Jamison luă știuletele și-l desfăcu.

— Ai adus untul? întrebă în timp ce-l puse pe farfuria ei.

— Nu, mă duc acum.

— Mă duc eu. Vrei sare și piper?

— Doar sare. Nu-mi prea place piperul.

Se întoarse curând cu sarea.

Spre surprinderea Virginiei, Jamison îi arătă o bancă pe care o instalaseră în grădină special pentru această seară.

— Este loc acolo. Vrei să ne așezăm?

Virginia încuviință.

— Mă bucur că s-au liniștit lucrurile și te poți bucura de seara asta, spuse el în timp ce se așezară.

Virginia încuviință. Nu știa ce să spună.

— Am auzit că bunicul tău se simte mult mai bine.

Virginia clătină din cap.

— Cred că sunteți ușurați.

Virginia își găsi în cele din urmă cuvintele.

— Suntem. Ne-am temut c-o să-l pierdem, sau că o să fie... știi... o să rămână ...infirm. Virginia se întrebă dacă Jamison nu-l considera deja infirm pe bunicul ei, care avea doar un picior.

— Și e atât de bine s-o avem pe mama acasă, continuă Virginia.

— Nu știu cum te-ai descurcat... cu școala, cu gătitul și cu toate celelalte.

Virginia se strâmbă.

— Ei bine, mă bucur că s-a terminat.

Vorbiră și despre alte lucruri. Virginia își uită nervozitatea. Îi era ușor să vorbească cu Jamison. Mama ei avusese dreptate. *Puteau* fi prieteni.

— Vrei alt ştiulete?

— Nu, mulţumesc. N-o să mai am loc pentru tort şi probabil că de ziua mea sunt datoare să mănânc o bucată. Râseră amândoi. Dar tu poţi să-ţi iei, spuse ea. Ştiu cât de mult mănâncă Rodney şi Danny. Tata spune că e ca şi când ar încerca să umple o gură de canal... asta nu se întâmplă niciodată.

Jamison râse, ca şi când comentariul ei fusese teribil de hazliu. Virginia zâmbi.

Era o seară minunată. Cei din grupul de tineri se bucurau de întâlnirea lor şi de mâncarea delicioasă pe care o pregătiseră mama şi Clara.

Urmară tortul şi îngheţata. Erau atât de plini, încât abia mai putură să înceapă jocurile planificate.

Doi dintre ei fuseseră rugaţi să se ocupe de jocuri. Tinerii se dovediră suficient de înţelepţi ca să înceapă cu activităţi ce nu necesitau mare alergătură. Urmau a se dezlănţui mai târziu. Virginia abia aştepta jocurile.

Pe parcursul serii, Virginia îl surprinse pe Jamison de mai multe ori în preajma ei, oferindu-se s-o ajute, ţinându-i scaunul ca să se aşeze, întrebând-o dacă mai vrea să-i aducă din cidrul bunicii ei. Şi începu să i se pară ceva natural. Mai apoi însă, privirea Virginiei se intersectă cu cea a lui Jenny. Ochii fetei îi transmiteau un mesaj clar. Jenny era furioasă. Îşi vârî mâna în părul roşcat şi-şi scoase acele de păr, scuturându-l într-un gest de rebeliune deliberată. Era mesajul prin care-i dădea Virginiei de înţeles că nu mai vroia să aibă nimic de-a face cu ea. Nu-şi mai dorea nici prietenia, nici ajutorul ei.

Virginia simţi un nod în stomac. Dacă Jenny dădea la o parte prietenia lor - aşa cum aruncase acele de păr în iarba din grădină - oare o să renunţe şi la biserică? La grupul de tineri? Virginia simţi cum o cuprinde o teamă teribilă.

CAPITOLUL 19

– *Bună prietenă* mai eşti!

Cuvintele lui Jenny erau tăioase şi acuzatoare. Toţi ceilalţi plecaseră acasă. Doar Jenny rămăsese, iar acum o privea în faţă pe Virginia, cu ochi scăpărători şi cu părul în dezordine.

Virginia îşi muşcă buza.

– Ştii ce simt pentru Jamison.

Era adevărat. Jenny nu-şi tăinuise niciodată sentimentele.

– Dar...

– L-ai vânat pe faţă toată seara.

Afirmaţia lui Jenny o provocă pe Virginia.

– N-am făcut asta. N-ai dreptul să faci o asemenea afirmaţie. Tu ai fost cea care ai flirtat întruna. Aproape că te-ai aruncat asupra...

Însă cuvintele Virginiei fură întrerupte de palma lui Jenny ce se abătuse asupra obrazului ei pe neaşteptate. Jenny păru la fel de surprinsă de acest gest ca şi Virginia, care-şi duse la obraz mâna-i tremurândă.

Jenny îşi reveni repede din surprindere.

– N-o să mai vorbesc niciodată cu tine, Virginia. Pretinzi că-mi eşti prietenă... o... o mică sfântă perfectă. Şi când colo, joci un rol dublu.

Virginia încă îşi freca obrazul dureros. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Niciodată nu mai fusese pălmuită. Era încurcată. Odată cu

durerea, se simțea furioasă și umilită, și dornică de răzbunare. Trase adânc aer în piept și se rugă pentru stăpânire de sine.

— N-am făcut nimic, reuși ea să spună cu fermitate, clipind des. Am încercat să fiu prietenoasă cu un băiat pe care-l cunosc de mulți ani. Dacă asta te ofensează, Jenny, îmi pare rău. Am încercat... Se opri pentru a trage din nou aer în piept, ca să poată continua.

— Am încercat să fiu și prietena *ta*, Jenny. Am încercat, crede-mă. Dacă n-a fost destul pentru tine... din nou, îmi pare rău.

Virginia se opri. Ce-i mai putea spune? Ce anume putea risipi mânia fetei?

— Eu aș fi bucuroasă să ne continuăm prietenia – dacă vrei. Asta depinde doar de tine. Însă... nu te pot lăsa să-mi dictezi cum să-mi trăiesc viața. Trebuie să fiu liberă să aleg singură. Încă mă rog pentru tine. Sper să-ți găsești pacea cu Dumnezeu. Dar eu... eu nu pot să arunc deoparte toate celelalte prietenii doar pentru – doar pentru a-ți face ție pe plac.

Jenny ascultase cuvintele Virginiei, iar pe față i se oglindiră, treptat, tot felul de sentimente. Când Virginia isprăvi de vorbit, Jenny încercă din nou să-i forțeze mâna.

— O să-l vezi din nou?

— Îl văd în fiecare duminică.

— Știi că nu vorbesc despre biserică.

— Ca prieten – da. Dacă vrea asta.

Ochii lui Jenny aruncau flăcări.

— Ca prieten? Ha!

— Ca prieten.

Jenny arăta de parcă și-ar fi dorit s-o pleznească din nou. O privi cu ură.

— Ești o proastă... Adăugă câteva cuvinte pe care Virginia nu le înțelese. Nu dorea să le înțeleagă. Erau aproape scuipate, veninoase.

— *El* nu te consideră așa. Lui îi place de tine.

Virginia o privi cu ochii mari.

Jenny se răsuci pe călcâie. Însă în timp ce se îndepărta, îi mai aruncă o ultimă afirmație tăioasă:

– Şi îmi doresc să-l spânzure pe dragul tău Marshall, lunaticul. Au pus mâna pe el, să ştii. Au găsit lucrurile furate în camera lui.

Virginia stătea tremurând în faţa tatălui său. Agitaţia care i se simţea în glas îl făcu să coboare ziarul, *Cronica săptămânală*, şi să-şi ridice privirea spre ea.

– Este adevărat, tata?

– Este adevărat? Şeriful l-a arestat pe Rett?

Tatăl ei încuviinţă încet, puse ziarul deoparte şi o luă de mână.

– Chiar au găsit acele lucruri în camera lui?

Tata nu se grăbi să răspundă. Când vorbi, nu răspunse întrebării ei.

– Virginia, îmi pare rău că vestea a ajuns la urechile tale tocmai în seara asta. Eu şi mama am sperat că vei avea parte de o seară specială – fără să fii tulburată de...

– Înseamnă că este adevărat.

El încuviinţă.

– Unde este acum?

– În închisoarea oraşului.

– Asta o să-l ucidă... să fie ţinut după gratii.

– Este greu pentru el, aşa e.

– Unde-i corbul lui?

– La Danny.

– Acela este corbul lui Rett?

Tatăl ei încuviinţă.

Toţi invitaţii îşi arătaseră interesul pentru mica menajerie a lui Danny. Multe dintre ţarcuri erau goale acum, însă Danny fusese bucuros să-i informeze că ocupanţilor le fusese dat drumul. Cineva îl întrebase pe Danny despre corb, care părea perfect sănătos.

– Lui când îi dai drumul?

Danny dăduse un răspuns evaziv.

– Nu ştiu, răspunsese el şi trecuse la un alt ţarc. Acum Virginia înţelese conversaţia. Era vorba de corbul lui Rett. Danny nu urma să-i dea drumul. Cel puţin până când lucrurile se vor limpezi.

— Tu nu crezi că este vinovat, nu-i aşa?

Tatăl ei îşi feri privirea o clipă.

— Nu-i aşa?

— Ceea ce cred eu nu cântăreşte prea mult în instanţă, Virginia. Acolo totul se bazează pe dovezi. Iar dovezile îi sunt potrivnice lui Rett. O să fie greu să-i iau apărarea. Mai ales din cauza faptului că el însuşi nu se poate apăra.

— Vrei să spui că s-au găsit acele lucruri furate în camera lui?

Tatăl ei încuviinţă.

— Dar asta nu înseamnă că el le-a pus acolo.

— Ar fi ciudat să fi ajuns acolo în alt mod.

— Dar se putea întâmpla.

— Orice este posibil.

— Poate prin corbul său.

— M-am gândit şi eu la asta. Dar stăpâna pensiunii i-a interzis lui Rett să intre cu pasărea acolo.

— Poate că Rett a strecurat-o... prin fereastra deschisă.

— Fereastra are o plasă solidă pe dinafară.

— Cine face curat în cameră?

Tatăl ei trase aer adânc în piept.

— Uite ce e, draga mea. Ştiu că te supără mult toată povestea asta, însă este târziu şi n-o să rezolvăm problema acum. Mă gândesc la ea. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă.

— Jenny spune că îşi doreşte să-l spânzure.

— N-o să fie nimic de felul acesta. Îţi promit.

— Ce-i vor face?

Tatăl ei îşi trecu mâna prin păr.

— Dacă îl vor găsi vinovat, vom invoca starea lui mintală, nebunia.

— Nebunie? Virginiei i se păru scandalos. Nu e nebun, tata. Doar pentru că e... diferit. Nu înseamnă că este...

— Ştiu. Ştiu. Nu este un pericol pentru societate. Cel puţin n-a fost până acum. Dar... dar nebunie înseamnă... înseamnă multe lucruri. Şi dacă o vom invoca – şi vom avea câştig de cauză – Rett va fi la adăpost. Protejat. I se va da ajutor.

– Nu şi libertate, nu-i aşa? De asta are el nevoie. Asta vrea. Libertate.

Tatăl ei părea obosit, însă reuşi să zâmbească.

– Te-ai gândit vreodată să te faci avocat, Virginia? o întrebă, tachinând-o.

O clipă Virginia rămase nemişcată, gândindu-se la ciudata întrebare. Apoi înţelese încercarea sa de a înveseli situaţia şi de a-i face un compliment. Reuşi să-i zâmbească.

– Eu nu cred că el a făcut-o, spuse din nou.

– Crezi că i s-au înscenat furturile?

– Înscenat?

– Adică i s-a întins o cursă. Cineva a pus lucrurile furate în camera lui.

Virginia se gândi la asta.

– Da! exclamă ea cu entuziasm. Da. Asta este. I s-a înscenat.

– Dar cine ar fi putut face aşa ceva?

Virginia redeveni sobră. N-avea idee.

– Şi de ce? Cine ar câştiga ceva atacând un om atât de inofensiv?

– Nu ştiu, admise ea.

Totul era atât de complicat. Şi dacă Rett chiar furase acele lucruri? Dacă – după toţi aceşti ani de total dezinteres faţă de orice obiect – devenise interesat dintr-odată să adune lucruri? Dacă era *puţin* periculos pentru societate?

Însă nu putea să creadă aşa ceva. Nu putea accepta. Nimic nu se potrivea.

– Nu ştiu, spuse ea din nou, întristată de faptul că, într-adevăr, cazul lui Rett nu era unul uşor.

– Şi ce putem face? îl întrebă pe tatăl ei.

Acesta o prinse de mână.

– Ei bine... mă tem că nu prea multe. Pe tărâm legal. Dar pe cel spiritual – putem face mult. Dacă Rett nu este vinovat – şi sper din toată inima să nu fie – atunci trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu, în felul Lui minunat şi miraculos de a lucra, să aducă cumva adevărul la lumină.

Virginia încuviinţă cu solemnitate.

— Tu roagă-te. Eu lucrez la caz, spuse tatăl ei.

Aranjamentul părea simplu.

— Încrede-te în Dumnezeu, Virginia, continuă tatăl ei. El s-a confruntat cu cazuri mult mai grele – şi a ieşit învingător.

Tatăl ei zâmbea din nou. Însă în glasul lui era acum o notă de siguranţă. Virginia se sili să-i zâmbească, la rândul ei, şi-şi trase mâna.

Dădu să plece. Se simţea, dintr-odată, foarte obosită. Secătuită de entuziasmul ce o animase pe parcursul acelei zile minunate.

— Ce s-a întâmplat cu obrazul tău? o opri vocea tatălui ei.

Virginia se întoarse spre el. Ce putea spune? Ce-ar fi trebuit să spună? Nu putea minţi.

— Jenny, spuse în cele din urmă.

Tata se încruntă. Apoi pe chip i se ivi o expresie de îngrijorare.

— A fost *chiar atât* de furioasă?

Virginia clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

Tata se aplecă uşor. Virginia nu mai văzuse acea privire în ochii lui până atunci.

— Poate că ar trebui să reexaminezi prietenia asta, spuse cu fermitate. Orice om capabil să lovească în felul…

— Nu sunt sigură că mai am ce să reexaminez, spuse Virginia cu glasul înecat de lacrimi. Ca să devenim din nou prietene ar fi nevoie de un miracol chiar mai mare decât achitarea lui Rett.

Virginiei îi era greu să se întoarcă la şcoală. În minte frământa mai tot timpul problema lui Rett, încercând să ticluiască un plan, să găsească o explicaţie pentru lucrurile furate ce se găsiseră în camera lui. În plus, îi era greu să dea ochii cu Jenny. Jenny nu venise la biserică duminică şi, cu toate că fusese dezamăgită, Virginia nu era surprinsă.

Însă o să se întâlnească cu ea la şcoală. Virginia era sigură de asta. O să împartă aceeaşi clasă şi o să se întâlnească pe coridor. Nu se puteau evita în totalitate.

Jamison va fi şi el la şcoală. Era ultimul lui an de şcoală. Şi chiar dacă în fiecare pauză băiatul se juca cu mingea, aşa cum îi era obiceiul,

Virginia – şi Jenny – se vor întâlni cu *el*. Virginia se întrebă dacă el avea idee de necazul pe care-l pricinuise.

Virginia încetini paşii în timp ce se apropie de treptele şcolii. Francine o îmboldi să meargă mai repede. De obicei Virginia era cea care o împingea de la spate pe visătoarea Francine.

– Întârziem dacă nu ne grăbim, îi aminti fata, însă Virginia nu grăbi pasul. Nu vroia să ajungă la şcoală înainte de sunetul clopoţelului. Nu vroia să se trezească faţă în faţă cu Jenny – incapabile să-şi adreseze una alteia vreun cuvânt.

– Mergi înainte, îi spuse lui Francine şi primi în schimb o privire uluită. Însă Francine făcu ce i se spusese, luând-o la fugă.

Clopoţelul sună, lansând copiilor prima invitaţie de a intra în clase. Ajunsese la timp.

Cu răsuflarea întretăiată, se aşeză pe scaun şi-şi puse cărţile pe masă chiar în clipa în care învăţătoarea se adresă clasei. Virginia răsuflă uşurată. Trecuse de primul obstacol.

Însă tocmai când începuse să se relaxeze, îşi aminti că avea în faţă obstacole chiar mai dificile de trecut.

Jamison a ieşit să se joace cu mingea împreună cu alţi băieţi. Jenny părea la fel de dornică de a sta deoparte de Virginia, cum şi ea dorea să-şi ocolească prietena. Ziua trecu fără niciun incident major. Virginia, uşurată, îşi adună cărţile şi se îndreptă spre uşă, la sfârşitul orelor de curs. Tocmai punea piciorul pe trotuarul din faţa şcolii, când simţi o mişcare în stânga ei, ce-i atrase atenţia.

Jamison o aştepta acolo, cu cărţile sub braţ şi un zâmbet larg pe faţă.

– Te superi dacă vin cu tine?

Ce putea spune? Nu se supăra. Chiar deloc. Însă Jenny se va supăra. Teribil.

Încuviinţă printr-o mişcare a capului, iar Jamison i se alătură.

Păşiră în tăcere o vreme. Jamison vorbi primul.

– Am observat că eşti destul de tăcută astăzi.

Virginia ridică capul. Când observase el asta?

— Te îngrijorează ceva?

Virginia încuviință. Era îngrijorată. Nu doar în privința lui Jenny. Mai mult din cauza lui Rett.

— Cred... cred că sunt îngrijorată, admise ea.

Tăcere.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Virginia se gândi ce răspuns să-i dea şi decise să fie deschisă şi sinceră – cel puțin în parte.

— Din cauza lui Rett Marshall. A fost... a fost închis.

Jamison încuviință.

— Am auzit. Nu părea foarte tulburat.

— Nu e vinovat, spuse Virginia apăsat.

Jamison o privi.

— Eu nu-l cunosc prea bine. L-am văzut pribegind încoace şi încolo.

— Bunicul meu îl cunoaşte de când era prunc. Nici bunicul nu crede că e vinovat.

Cuvintele ei câştigară atenția lui Jamison.

— Pur şi simplu sunt lucruri care nu se potrivesc, continuă ea, simțindu-se liberă să-şi împărtăşească gândurile.

— Da? Cum aşa?

— Lui Rett... nu i-a păsat niciodată de... lucruri. Doar de păsări şi animale. Nici măcar n-a adunat pietre frumoase – sau flori. Şi niciodată n-a meşterit ceva. Ce să facă el cu o cheie universală şi un strung?

— Unii oameni spun că se poate ca corbul...

— Cum ar putea un corb să transporte un obiect atât de greu?

— O cheie universală, spui? E adevărat. Un corb n-ar putea transporta aşa ceva. Eu auzisem doar de obiecte mărunte, cum ar fi broşa cea roşie a doamnei Parker şi medalionul doamnei White. Mărunțişuri din astea care sclipesc. Se spune că corbilor le plac lucrurile strălucitoare.

Virginia încuviință. Auzise şi ea asta.

— Ei bine, toate astea se bat cap în cap. Mi-ar plăcea să...

Jamison se întoarse spre ea cu o sclipire în priviri.

– Vrei să faci pe detectivul?

– Eu?

– Sigur. Cineva trebuie să dezlege enigma asta.

– Eu n-aş fi în stare – nici măcar nu ştiu de unde să încep.

– Însă crezi că este nevinovat – şi vrei să-l ajuţi.

Virginia încuviinţă.

– Atunci ce-ar fi să trecem la treabă şi să vedem ce putem afla?

Virginia se întrebă dacă înţelesese corect cuvintele lui. Oare îi propunea să lucreze împreună la cazul ăsta? Se uită la el.

– Nu sunt sigură. Tata încearcă să-l ajute, şi... şi nu ştiu dacă ar aprecia faptul că-mi vâr nasul în treburile astea.

– Atunci poate că eu sunt cel care ar trebui să-şi vâre nasul. Iar tu vei sorta tot ce aflu eu.

Virginia se opri şi se întoarse spre el.

– Vorbeşti serios?

– Foarte serios.

Fata ezită.

– Nu... nu ştiu ce să zic. Tata mi-a spus că ar trebui să ne rugăm.

– Putem face şi asta.

Sigur că puteau.

– Numai că...

Porni din nou, iar el îşi potrivi paşii după ai ei.

– Am un sentiment ciudat cu privire la toate astea. Mă gândesc că tot ce se întâmplă are legătură cu accidentul.

– Ce accident?

– De la râu.

– Când s-a răsturnat pluta?

Întrebarea lui purta o undă de scepticism.

Însă Virginia îşi susţinu opinia.

– Încă de pe atunci familia Crell a jurat să se răzbune pe Rett pentru că nu l-a salvat pe Freddie.

Jamison clătină încet din cap. Auzise şi el unele zvonuri.

– Cred că au fost destul de furioşi. Dar nu cumva crezi că ar fi putut merge până acolo încât să facă un lucru atât de... nedrept?

CAPITOLUL 20

– Bunicule, pot să mă aşez lângă tine?

Virginia stătea în faţa bunicului ei pe veranda din spatele fermei. Ziua era călduroasă, însă Virginiei i se părea că aerul era oarecum îmbălsămat de mireasma toamnei ce bătea la uşă. Poate că datorită culorilor. Nuanţa verde a copacilor din apropiere începea să se schimbe, iar florile de toamnă ale bunicii deja înfloriseră în grădină. Bunicul zâmbi şi bătu uşurel cu mâna scaunul de lângă el.

– Unde sunt ceilalţi bărbaţi? întrebă ea aşezându-se. Rar se întâmpla ca bunicul să fie lăsat singur într-o după-amiază de duminică.

– La jocul cu potcoava. Le-am spus că am nevoie de puţină linişte.

– Atunci poate că ar trebui...

– Nu, nu. Stai aici. Mă refeream doar la obişnuitul taifas bărbătesc.

Cuvintele bunicului erau deslușite de-acum. Doar mâna ezita să asculte toate comenzile, iar acesta era singurul semn că bunicul suferise un atac cerebral.

– De când am avut atacul, mărturisi cu voce blajină, ca şi când ar fi fost micul lor secret, am nevoie din când în când de puţin timp, singur. Creierul oboseşte încercând să ţină pasul.

Îşi bătu fruntea cu degetele şi zâmbi. Virginia zâmbi, la rândul ei.

– Te descurci foarte bine, spuse ea şi-şi puse mâna pe braţul lui.

– Ai ceva în minte?

Fata trase aer în piept şi se întoarse spre el.

— Pe Rett, spuse simplu.

El încuviinţă.

— Da, şi pe mine mă frământă treaba asta. Am fost să-l vizitez, vineri. Arată... arată ca... ca unul închis într-o cuşcă.

Şi ea îl vizitase pe Rett. Se dusese cu Danny, care lua corbul în fiecare zi după şcoală şi-l ducea la stăpânul său, să-l vadă. Tatăl ei spunea că acesta era singurul lucru care-l ajuta pe om să supravieţuiască.

— Nu cred că e vinovat. Am... am încercat să-i... să-i duc câteva lucruri. Ca să se simtă mai confortabil. Se uită la ele şi zâmbeşte, sau le priveşte încurcat, pe urmă le împinge înapoi pe sub bară. Cum ar putea un astfel de om să *fure* ceva? întrebă Virginia.

— Nu ştiu.

— Şi pentru ce le-ar ascunde printre şosete? Rett nici măcar nu-şi deschide sertarele. Doamna Kruz trebuie să intre în cameră, să scoată haine curate şi să-i spună să se schimbe. A încercat de nenumărate ori să-l înveţe să tragă sertarul, să-şi scoată haine curate şi să se schimbe singur. N-a reuşit.

— Ai vorbit cu doamna Kruz?

— Păi... da. Ştiu că nu trebuie să mă amestec. Dar tata m-a lăsat să mă duc acasă la Rett ca să-i iau haine curate. Şi în închisoare, au fost nevoiţi să insiste să se schimbe.

Rămaseră în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

— Eu tot mai cred că altcineva a pus lucrurile acelea acolo.

— Ar fi un lucru grozav – şi teribil de greu de dovedit, după părerea mea.

— Am încercat să-l conving pe tata să vorbească cu şeriful. Să-l elibereze pe Rett şi să-l urmărească.

— Adică să-i întindă o cursă făptaşului.

— Nu chiar o cursă, dar ceva de felul ăsta. Adică, dacă cineva a făcut asta, e foarte posibil să se întâmple din nou. În special dacă vor crede că tribunalul n-a fost convins de vinovăţia lui Rett.

— Şi ce a spus tatăl tău?

— A spus că tribunalul nu crede în astfel de jocuri de-a v-aţi ascunselea.

— Aşa este.

— Dar tata formulează acum o petiţie prin care Rett să fie pus în libertate până la proces. Spune că nu e nevoie să-l ţină în închisoare până când i se va dovedi vinovăţia. Dacă tata va reuşi, atunci planul propus ar fi posibil.

— Ar fi mare lucru. Cred că băiatul nici măcar nu mănâncă în locul acela.

Virginia remarcă faptul că bunicul folosise cuvântul „băiat". Ca majoritatea celor din oraş, bunicul se gândea la Rett ca la un „băiat". Virginia presupuse că indiferent cât de bătrân ar fi Rett, în ochii tuturor va rămâne „băiat" până la moarte.

— Mănâncă prăjiturile pe care i le duc eu, spuse ea.

— Un bărbat nu poate trăi doar cu prăjituri, spuse bunicul ei.

— Eu tot mai cred că toate astea au legătură cu accidentul de la râu, susţinu Virginia.

— Am vorbit cu tatăl tău despre asta. Şi eu am acelaşi sentiment. Tatăl tău a spus că a analizat toate indiciile din trecut şi n-a reuşit să găsească nicio legătură.

— Poate că o astfel de legătură nici nu există *în* documente.

— Vrei să spui... vrei să spui că ar fi existat unele lucruri care n-au ieşit la iveală?

Virginia încuviinţă.

— Ei bine, chiar dacă povestea a fost constituită din frânturi de mărturii, se pare că tribunalul s-a mulţumit cu atât la vremea respectivă. Majoritatea mărturiilor s-au potrivit.

— Poate că cineva foloseşte acel accident ca să... ca să-l implice cumva pe Rett şi să-şi acopere propriile urme.

Bunicul căzu pe gânduri.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar ce ar putea câştiga cineva din eliminarea lui Rett?

— N-am idee. Am încercat de nenumărate ori să-mi dau seama.

Bunicul îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o trase aproape.

— Tatăl tău lucrează la cazul ăsta. Cred că şi noaptea stă treaz încercând să rezolve problema. Rett n-ar fi putut avea un apărător mai destoinic.

— Ştiu asta.

Virginia avea încredere în tatăl ei. Ştia cât de mult se străduia să găsească o portiţă de scăpare. Însă se părea că fiecare nouă abordare se sfârşea cu un eşec.

Cu toate că nu mai erau prietene în adevăratul sens al cuvântului, Jenny începu să vorbească cu Virginia. Îşi găsise o nouă prietenă în persoana Tinei Hughes şi probabil că dorea s-o impresioneze pe Virginia cu acest lucru. Cele două chicoteau, şuşoteau şi flirtau cu câţiva dintre băieţii mai mari. Jamison nu făcea parte din noul grup. Jenny părea că renunţase, cel puţin deocamdată, la Jamison. Însă băiatul n-o încurajase niciodată.

— Mergem la cofetărie, vrei să vii şi tu? o întrebă Jenny la sfârşitul orelor, luând-o prin surprindere.

Virginia fu ispitită să-i spună un „nu" răspicat, dar încă se mai ruga pentru Jenny. Poate că invitaţia asta însemna o uşă deschisă spre împăcare. O scurtă vizită la cofetărie nu strica cu nimic.

— Trebuie să trec pe la tata, la birou, să văd dacă mă lasă.

Se gândi rapid.

— Apoi aş putea trimite prin Francine un bilet acasă, continuă ea.

Jenny ridică din umeri.

— Nicio problemă. Putem aştepta.

— Nu trebuie să aşteptaţi. Mergeţi înainte, vă ajung eu din urmă.

— Bine.

Apoi adăugă:

— Vrei să-l întrebi şi pe Jamison?

Iar începea. Jenny se folosea de ea ca să ajungă la Jamison.

Virginia deschise gura ca să spună că se răzgândise, când auzi o altă voce.

— Ce anume să-l întrebe pe Jamison?

Băiatul se afla chiar lângă ea.

Jenny îi adresă un zâmbet fermecător.

— Mergem la cofetărie. Vrei să vii cu noi?

Virginia nu-şi mai putu schimba planurile acum.

– Sigur, spuse Jamison fără ezitare. Când?

– Acum.

– Nu pot acum. N-am niciun ban la mine.

– Îţi împrumut eu.

Însă Jamison clătină din cap.

– „Nu împrumuta şi nu te împrumuta", cită el o zicală.

– Atunci haide cu noi mâine, spuse Jenny.

– Pe mâine, răspunse Jamison şi întinse mâna după cărţile Virginiei. Vorbise în numele amândurora.

Virginia se simţi uşurată şi, în acelaşi timp, agitată. Acum putea să ceară mamei sale voie din timp. Pe de altă parte, însă, ce mai punea Jenny la cale de data asta? Ştia că fata urmărea ceva.

– Tata va întoarce oraşul ăsta cu susul în jos ca să rezolve chestiunea asta cu Marshall, lunaticul, spuse Jenny a doua zi în timp ce stăteau aşezaţi cu toţii la masă, sorbindu-şi sucul.

Virginia simţi cum i se măresc ochii de uimire. Ce mai însemna şi asta?

– Ce-i de rezolvat? întrebă Sammie. Tipul a fost prins cu bunurile furate.

Jenny încuviinţă.

– Însă unii – accentuă cuvintele, privind-o pe Virginia provocator – încă mai cred că lunaticul e nevinovat.

Toţi ochii se întoarseră spre Virginia. Fata îşi ridică bărbia. Nu se va lăsa împinsă în colţ doar pentru a fi pe placul colegilor de şcoală.

– Eu aşa cred, spuse ea cu convingere.

Se auziră câteva hohote de râs batjocoritoare.

– Stă de vorbă şi cu fantoma aia de Adamson, interveni Trina, arătând spre Virginia.

– Domnul Adamson este un domn cumsecade.

Virginia simţi cum i se înfierbântă obrajii. Oare treaba asta fusese planificată dinainte? Jenny o adusese aici doar ca s-o umilească

înaintea colegilor de şcoală? Dar Jamison? Era cu neputinţă ca Jenny să-şi fi dorit să-l umilească şi pe el.

— Probabil că-i place şi de javra lui frati'su.

Comentariul venise din partea lui George Booth. Se auziră hohote stridente de râs.

— Virginia – Apărătoarea celor asupriţi.

Jamison se ridică în picioare.

— Cred că este cazul să plecăm, îi spuse Virginiei, luând-o de braţ. Fu rândul lui Jenny să se îmbujoreze la faţă.

— Hei, spuse ea, aruncând o privire asupra celor de la masă. Îmi pare rău. Terminaţi de băut siropul. Nu ştiam că subiectul ăsta vă deranjează.

Jamison ezită.

— Nu subiectul deranjează, spuse cu voce calmă. Ci atacul.

— Îmi pare rău, răspuse Jenny ridicând uşor din umeri. Faţa îi era acum palidă. Îşi dădu seama că greşise. Nu-l va câştiga pe Jamison atacând-o pe Virginia.

— Stai jos, Curtis, spuse George. N-am vrut să supărăm pe nimeni. Doar am glumit.

— Nu-mi plac glumele făcute pe socoteala altcuiva.

— Ne-am cerut scuze. Stai jos.

Jamison se aşeză. Virginia simţi că băiatul îi ghicise dorinţa de a abandona subiectul.

O clipă se aşternu o linişte stânjenitoare. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să-şi ridice privirea de la paharul din care sorbea.

— Să vedem... spuse Jenny. Despre ce altceva să vorbim? Ceva care să nu deranjeze pe nimeni.

O privi scurt pe Virginia pe sub gene. Virginia ştia că încearcă din nou să controleze grupul.

— Ce părere aveţi despre testul de istorie? întrebă Sammie.

— O, nu vorbim despre şcoală. E plictisitor, îl muştrului Jenny, împiedicând astfel orice răspuns din partea celorlalţi.

Se aşternu din nou tăcerea.

— Hei, ştiu. Ar trebui să organizăm o petrecere. Jenny venise cu ideea.

– O petrecere? Da, o... o sărbătoare a roadelor sau ceva de felul ăsta. Ideea păru a fi apreciată.

– Unde?

– Ei bine, eu o s-o fac, spuse Jenny pe un ton ce suna a lăudăroşenie.

Virginia se întrebă cum o va face. Era nevoie de multă muncă pentru organizarea unei petreceri. Pentru sărbătorirea zilei ei de naştere mama şi Clara munciseră mai multe zile. Jenny n-avea pe nimeni care s-o ajute.

– Ce fel de petrecere? întrebă Trina, încântată de propunere.

– Poate un... un fel de bal mascat. Ar fi distractiv.

Trina zâmbi larg. Era entuziasmată de idee.

– Când?

– Ce ziceţi să fie de Halloween?

Cei din jurul mesei îşi exprimară aprecierea.

– Vrei să mă ajuţi, Virginia?

Aşa deci. Şi asta făcea parte din planul lui Jenny. Ea, Virginia, trebuia să muncească pentru asta. Poate că Jenny se aştepta să fie ajutată chiar de mama, sau de Clara.

Virginia clătină din cap.

– Părinţii mei nu sunt de acord cu petreceri de Halloween.

Jenny păru dezamăgită.

– Atunci când? întrebă ea, aplecându-şi capul într-o parte.

Virginia ştia că dacă ar fi numit ea o zi, ar fi însemnat că acceptă să fie inclusă în planurile lui Jenny. Iar aceasta o va pune să se ocupe de pregătirea petrecerii. Nu vroia să fie o snoabă, însă nu-i plăcea nici să fie folosită.

– Mă tem că nu veţi putea conta pe mine, spuse ea categoric. Deja fac parte din comitetul de organizare a reuniunii de toamnă a grupului de tineri de la biserică. N-am timp pentru două evenimente.

– Jamison? întrebă Jenny cu sfială.

– Şi eu sunt implicat.

Virginia văzu pe chipul lui Jenny că fata începe să se înfurie.

– Şi ce plănuieşte grupul vostru exclusivist? întrebă ea, apăsând pe cuvinte.

— O reuniune de toamnă, răspunse Jamison, împingând la o parte paharul gol. Şi nu suntem exclusivişti. Sunteţi invitaţi cu toţii. În douăzeci şi cinci octombrie. Ne întâlnim la biserică, la ora şapte.

Şi spunând aceste cuvinte, se ridică şi întinse mâna după cărţile de şcoală. Pentru că şi cele ale Virginiei erau în acelaşi morman, gestul fu un semnal că era timpul să plece. Salută grupul cu o mişcare a capului şi se ridică, alăturându-se lui Jamison.

Veşti bune o aşteptau pe Virginia când ajunse acasă. Tată ei venise mai devreme de la birou cu vestea că Rett fusese eliberat din închisoare până la data procesului. Virginia îşi îmbrăţişă cu entuziasm tatăl.

— Sunt atât de mândră de tine, îi spuse ea.

— Stai puţintel. Este doar o măsură temporară. Încă n-am rezolvat problema.

— Ei, o să găseşti tu o rezolvare. Ştiu c-o să găseşti.

Tatăl ei clătină din cap.

— Dacă există una, atunci Dumnezeu va fi Acela care o va găsi. Eu am epuizat toate resursele.

Virginia îşi puse cărţile deoparte şi întinse mâna după şorţ. În timp ce şi-l legă la spate, o auzi pe mama ei întrebând-o:

— Cum a fost ieşirea la cofetărie? A mai ticluit Jenny ceva?

Virginia o privi cu ochi scăpărători.

— Nu-ţi vine să crezi ce i-a mai trecut prin cap. La început m-a înţepat cu tot felul de aluzii răutăcioase şi m-a făcut... iubitoare de lunatici... pe Rett şi pe bătrânul Adamson şi... până şi de sconcşi. Când a văzut că nu-i merge cu asta, şi-a schimbat tactica şi mi-a propus s-o ajut să organizeze o petrecere. De Halloween.

— De Halloween? Nu cred că-i o idee bună, spuse mama ei, clătinând din cap.

— I-am spus deja că nu voi putea s-o ajut. Că voi fi ocupată cu organizarea reuniunii grupului de tineri. Apoi a spus ceva despre faptul că grupul de la biserică e exclusivist.

– Nu-i drept din partea ei.

– Asta a spus şi Jamison. I-a invitat pe toţi.

– Foarte bine a făcut, râse tatăl ei.

– N-o să vină, spuse Virginia. I-am mai invitat şi în trecut.

– Nu ştii niciodată, spuse tatăl ei. Continuă. Continuă să te rogi. S-ar putea să fii surprinsă.

– Jenny continuă să aducă vorba despre Rett, spuse Virginia în timp ce puse câţiva cartofi în castron, ca să-i cureţe.

– Ştie că te deranjează asta, răspunse tatăl ei. N-o lăsa să te rănească.

– Câteodată mă întreb dacă nu cumva urmăreşte ceva mai mult.

– Adică?

– Nu ştiu. Nu-mi pot da seama cu exactitate. Da' e ca şi cum... ca şi cum ar şti ceva. Nu crezi că...?

– Uşurel, Virginia. Să nu ne grăbim să tragem concluzii pripite. Jenny este... dificilă, dar nu cred că este o infractoare.

– Ei bine, ceva nu-i în regulă. Simt asta.

– Bine. De dragul dreptăţii trebuie să investigăm toate posibilităţile. Aşa că, haide s-o investigăm mai îndeaproape pe Jenny.

Virginia se întrebă dacă nu cumva tata glumea cu ea, însă când se uită la el, chipul său părea serios.

– Cum ar fi putut acţiona Jenny?

– Nu ştiu.

Îşi îndreptă atenţia spre curăţatul cartofilor.

– Da' chiar aş vrea să fac câteva investigaţii ca să aflu.

– Atunci, să ne întrebăm de ce ar fi ales s-o facă?

– Poate... poate doar ca să se răzbune pe mine. Eu încă mai cred că ce se întâmplă are o legătură cu acel accident.

– Jenny a fost rănită grav. Cât pe ce să-şi piardă viaţa. În starea în care se afla, nu putea face ceva ieşit din comun. Nici măcar n-a fost conştientă de cele ce s-au întâmplat cu ceilalţi copii.

– Sau, cel puţin, aşa spune.

– Nu, cred că doctorul ar putea depune mărturie cu privire la asta.

Virginia se gândi la unchiul Luke. O să-l întrebe care era starea lui Jenny atunci când ajunsese el la ea.

— Atunci, să vorbim despre familia Crell.

— Trebuie să admit că şi eu m-am gândit la ei. Însă şeriful a făcut cercetări temeinice. Ei nu erau în oraş. Se duseseră în Est, să-şi viziteze familia. Au fost plecați o bună parte din vară. În acest timp au fost furate cele mai multe lucruri.

Virginia se întrebă cum de nu ştiuse ea despre asta înainte.

— Cum se face că oamenii nu ştiu lucrul ăsta?

Virginia ştia că oamenii din oraş îi suspectaseră pe cei din familia Crell.

— Cum poți scoate nevinovat pe cineva care nici măcar n-a fost condamnat? Ce să faci? Să dai anunț la ziar şi să spui: „Oameni buni, bârfele voastre nu sunt adevărate. Frank Crell nu i-a înscenat furtul lui Rett Marshall"?

Virginia zâmbi. Într-adevăr, ar fi fost o nesăbuință. Însă redeveni îndată serioasă.

— Jenny a spus că tatăl ei „va întoarce oraşul cu susul în jos până când va rezolva problema". Probabil se gândeşte să facă din asta subiect de articol.

Tatăl ei îşi ridică privirea, iar în ochi i se putea citi îngrijorarea.

— Ar fi mai înțelept să stea la locul lui, spuse el, agitându-se pe scaun. Şeriful e cel îndreptățit s-o facă.

CAPITOLUL 21

Spre surprinderea Virginiei, Jenny şi mica ei trupă participară la serbarea de toamnă, serbarea fânului. Veniră împreună, şuşotind şi chicotind şi, se temu Virginia, puşi pe şotii. Se rugă să nu se întâmple nimic rău şi-i primi cu căldură în numele întregului grup de tineri al bisericii.

Nu era nevoie de prezentări. În micul orăşel în care locuiau se cunoşteau cu toţii şi frecventau aceeaşi şcoală. Însă era pentru prima oară când aproape toţi cei din trupa lui Jenny participau la una dintre activităţile bisericii.

Jenny, desigur, venise destul de des la astfel de evenimente. Acum se purta de parcă încerca să-şi impresioneze „discipolii" cu experienţa ei. Vorbea mai tare decât era nevoie şi gesticula, explicând lucruri ce nu aveau nevoie de explicaţie, instruind şi conducând, chiar şi atunci când nu era nevoie de aşa ceva.

Însă în ciuda acestor lucruri, Virginia simţi că seara începuse bine. Până şi musafirii lor păreau că se simt bine.

La început se înghiontiră în joacă. Băieţii se împinseră unii pe alţii de pe căpiţele de fân sau le tachinară pe fete încercând să le vâre pe la spatele hainelor pumni cu fân. Fetele ţipară pretins alarmate în timp ce ei începură jocul de-a prinselea. Când toată agitaţia se isprăvi, nu existau „părţi vătămate", iar tinerii se adunară în jurul focului de tabără ca să servească gustări şi să participe la un timp devoţional.

— Acum ni se predică, o auzi Virginia pe Jenny şoptind micului ei anturaj.

— Veţi merge cu toţii direct în iad, psalmodie Sam, ridicând mâinile şi agitându-le ca un fel de monstru sinistru deasupra capetelor celor din grup.

Aceştia izbucniră în hohote gălăgioase de râs.

Georgie îşi imită prietenul cu voce şoptită:

— Acolo unde diavolul va aţâţa focul şi vă va arunca pe toţi în el şi veţi arde...

— Opriţi-vă, interveni Trina. *E* urât ce faceţi.

Jenny o privi cu dispreţ. Ei îi plăcuse performanţa celor doi.

— Ce-ai păţit? întrebă dându-şi părul pe spate. Cine te-a pus pe tine să-ţi dai cu părerea?

— Ei bine, e urât ce fac, îndrăzni Trina să-i răspundă. El s-au purtat frumos cu noi. Am putea cel puţin să ne comportăm decent.

— Şi să ascultăm predica despre iad, fonfăi Georgie.

Râseră din nou, însă Virginia observă că Trina nu li se alătură.

Nu se predică despre iad. După ce îşi isprăviră gustarea, se vorbi despre cer.

— Dumnezeu ar vrea ca fiecare om care a trăit vreodată să I se alăture acolo, spuse Troy. Aşa spune Biblia. Dumnezeu vrea ca nimeni să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Pentru asta Dumnezeu a făcut tot ce I-a stat în putinţă. L-a trimis pe singurul Său Fiu ca să ne salveze. Însă partea noastră este să acceptăm acest dar. Este darul lui Dumnezeu pentru noi şi dacă eşti aici – privirea lui trecu de la tânăr la tânăr – şi nu eşti sigur de relaţia pe care o ai cu Dumnezeu, dacă în inima ta este teamă şi îndoială, atunci sunt gata să vorbesc cu tine – oricând. Sau îl puteţi căuta pe pastorul Doyle, sau pe unul dintre ceilalţi adulţi care sunt cu noi în seara asta. Suntem la dispoziţia voastră.

Seara se încheie.

Virginia răsuflă uşurată. Nu fuseseră probleme cu noii veniţi. Rosti o rugăciune în inima ei în timp ce îi invită să participe şi la următorul eveniment al tinerilor.

Duminică dimineață, Jamison o aștepta pe Virginia înainte de începerea serviciului de închinare.

– Avem veşti bune, spuse el făcându-i semn cu capul să vină deoparte.

Virginia observă că ochii lui străluceau.

Se retraseră câțiva paşi. Jamison se aplecă spre ea şi vorbi încet.

– Georgie m-a căutat ieri.

Virginia aşteptă să continue.

– Dorea să ştie cum poate deveni creştin.

– Georgie Booth?

Jamison zâmbi larg.

– Georgie Booth, spuse el.

– Şi? A devenit?

– Da.

– Georgie Booth?

Virginiei nu-i venea să creadă.

Privirea lui Jamison deveni serioasă.

– Sărmanul băiat, spuse el. De când a avut acel accident a trăit clipe de coşmar. Se simte – se simte responsabil pentru moartea lui Freddie. Lucrul ăsta l-a măcinat. Spune că încă mai are probleme de somn şi adesea nici nu poate mânca.

Inima Virginiei se strânse. Cunoştea sentimentul.

– Şi acum, toată treaba asta cu acuzația de furt aruncată în spatele lui Rett Marshall...

– Şi el crede că are vreo legătură cu accidentul?

– Ei bine, crede că cele două lucruri se leagă, dar nu ştie în ce fel.

Virginia încuviință. Şi ea avea aceeaşi impresie.

– Băiatul familiei Crell nu vrea să mai vorbească cu el. Nici nu se poate apropia de vreunul dintre membrii familiei Crell. Georgie spune că aceştia s-au izolat de toți. Nu-şi lasă copiii să se întovărăşească cu alții. Domnul Crell chiar i-a retras de la şcoală pe cei doi copii mai mari. Pe băiat nu l-a prea deranjat. Nu-i plăcea şcoala. Dar fata, Tess, s-a împotrivit cu toată puterea ei.

Virginia simți cum i se strânge stomacul. Cum putea un tată să facă un lucru atât de josnic?

— De unde a aflat Georgie toate astea?

— Fata cea mică a familiei Crell vorbește cu el pe furiș. Îi strecoară bilețele de la Tess. El și Tess erau buni prieteni. Poate că mai sunt încă. Tess spune că deși n-o spun pe față, ea știe că oamenii se gândesc că părinții ei au vreo legătură cu acuzațiile – sau mai rău – i-au înscenat lui Rett furturile.

— Nu, n-au făcut-o, spuse Virginia. Erau plecați atunci când lucrurile au fost furate. Șeriful a verificat.

Ochii lui Jamison se măriră.

— Nu cred că ar trebui să spun asta, se grăbi ea să continue. Tata mi-a împărtășit asta, confidențial.

Jamison clătină din cap, promisiunea lui că nu va divulga nimic.

— Ei bine, chiar dacă sunt nevinovați, simt că sunt criticați. De aceea domnul Crell îi ține pe copii departe de ceilalți. Spune că dacă vecinii nu le oferă încredere, atunci nu merită să aibă vreo relație cu ei. Georgie se simte răspunzător și pentru asta.

— Nu e de mirare că se simte atât de împovărat, spuse Virginia.

— *Se simțea*, o corectă Jamison. Ieri a cerut Domnului iertare și I-a încredințat toată povara.

Virginia zâmbi. Asta era o veste bună.

Zâmbetul ei se stinse însă degrabă. Oftă adânc și se uită la Jamison.

— Dar asta nu rezolvă problema, nu-i așa? Vreau să spun... atunci când nu ascultăm, provocăm în jurul nostru o mulțime de necazuri. Nu m-am gândit niciodată... Vreau să spun că eu am fost cu ei la început. Puteam fi și eu pe pluta aceea. Și eu sunt la fel de vinovată ca și ei. M-am întors acasă pentru că am fost furioasă.

Jamison îi atinse brațul cu înțelegere. Virginia își ridică privirea și spuse:

— Trebuie să rezolvăm problema asta, ca oamenii să-și poată continua viața în mod normal. Uite ce s-a întâmplat cu... cu atâția. Cu întreg orașul. Moartea lui Freddie... teribil. Familia lui suferă. S-au făcut acuzații, s-au auzit tot felul de zvonuri, iar acum Rett este acuzat pentru un lucru pe care sunt sigură că nu l-a făcut. E teribil.

Jamison încuviință, apoi ridică din umeri.

– Nu știu ce-am putea face. Tatăl tău lucrează la caz.

– Știu. Întotdeauna ne spune să ne rugăm.

– Cred că e cel mai bun sfat pe care-l poate...

– Dar nu văd niciun rezultat. M-am rugat întruna. N-am primit niciun răspuns. Avem nevoie...

– Georgie este un răspuns, spuse Jamison cu blândețe. Niciodată n-ar fi... Se opri un moment. Poate că toate astea s-au întâmplat pentru Georgie.

Virginia se simți mustruluită. Reuși să zâmbească slab. Sigur că Jamison avea dreptate. Cine știe, își spuse, poate că Dumnezeu lucra și la alte inimi – chiar acum. Gândurile și rugăciunile ei se îndreptară din nou spre Jenny.

– Virginia, așteaptă.

Virginia se întoarse și le văzu pe Jenny și pe Trina cu câțiva pași în urma ei. O surprinse faptul că Jenny o strigase. Trecuse destul de multă vreme de când nu mai plecaseră împreună de la școală. Își duse la ochi mâna cu mănușa, ca să-i ferească de soarele strălucitor al iernii.

– Ce-i cu graba asta? întrebă Jenny apropiindu-se de ea.

– Mama se duce să vadă cum se mai simte bunicul. Mă duc și eu cu ea.

O expresie ciudată apăru o clipă pe chipul lui Jenny. Virginia nu era sigură ce anume însemna – tristețe, regret, poate chiar singurătate. Însă fata își mușamalizăgrabă sentimentele.

– Ce face bătrânul? întrebă cu indiferență.

– Bine. Însă mama merge adesea să-l vadă.

– Da...

Discuția lor se îndreptă în altă direcție. În cele din urmă, Jenny îi puse o întrebare.

– Ce face... animalul tău de casă?

– Animal de casă? întrebă Virginia nedumerită.

– Da, idiotul ăla de Marshall.

— Nu este idiot, spuse Virginia, cu vocea tremurând de furie.

— Niciodată n-am înțeles de ce te superi atât de tare când vine vorba despre el. Nu este nevoie decât să i se pomenească numele și-ți sare imediat țandăra.

— Nu-i adevărat. Doar că... doar că atunci când *tu* îi amintești numele, o faci întotdeauna într-un fel foarte... foarte lipsit de respect.

Jenny o înghionti pe Trina și zâmbi larg.

— Lipsit de respect? Te aștepți ca oamenii să aibă respect pentru lunatici?

— Da, spuse Virginia. Dacă-l consideri lunatic – și dacă prin asta te referi la un om care e... diferit, atunci da. Și cred că tu, Jenny, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să-ți dai seama de asta. Omul ți-a salvat viața.

— Ei, asta spui *tu*, zise Jenny, ridicându-și nasul.

— Și *tu* ce spui? Te-a scos din apă, toată plină de vânătăi și răni. Singură n-ai fi putut ajunge la mal. Știi bine asta.

— Poate că el ne-a întors pluta.

— Asta nu-i adevărat.

Jenny nu renunță.

— Ei bine, treaba asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Ba da, are. Are mare legătură cu tine. Și cu mine. Dacă nu ne-am fi dus atunci la râu, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Freddie ar fi în viață, mâna ta...

Virginia nu isprăvi comentariul despre mâna lui Jenny.

— Copiii Crell ar mai fi încă la școală, continuă ea, iar Rett nu ar...

— Stai puțin, spuse Jenny, întrerupând-o. Te simți vinovată pentru cele petrecute?

Virginia se îmbujoră la față.

— Da, mă simt. N-ar fi trebuit să ies din cuvântul părinților mei. Niciunul n-ar fi trebuit să meargă atunci la râu. Am fost avertizați să nu mergem. Dacă ascultam, toate astea nu se întâmplau.

— Nu fi atât de... atât de sensibilă, Virginia. Bătrânii îți interzic întotdeauna să te distrezi. Dacă i-am asculta de fiecare dată... Eu nu mă simt vinovată.

— Poate că ar trebui.

— Să nu crezi că poți pune pe socoteala mea cele întâmplate, Virginia, spuse Jenny furioasă.

Virginia clătină încet din cap.

— Nu... nu. Eu sunt la fel de vinovată. Am spus deja asta. Mă simt... mă simt îngrozitor de rău pentru că... pentru că atâția oameni au suferit din cauza...

— Auzi ce spune, Trina? spuse Jenny înghiontind-o din nou pe tată. Virginia se simte vinovată. Nu credeam că oamenii bisericoşi au voie să se simtă astfel. Nu spuneau ei cu ceva vreme în urmă că Dumnezeu are grijă de toate aceste lucruri?

Trina, care nu rostise niciun cuvânt pe tot parcursul acestei discuții, rămase în continuare tăcută.

— Dumnezeu m-a iertat, cu toate că nu meritam, continuă Virginia cu glasul liniştit şi controlat. Dar asta n-a uşurat durerea familiei Crell sau suferința pe nedrept a lui Rett Marshall.

— Şi ce legătură este între furt şi ceea ce s-a întâmplat la râu?

— Nu sunt sigură, admise Virginia. Dar cred că există o legătură.

Jenny îşi ridică mâinile şi gesticulă cu ele, ca şi când s-ar fi spălat pe mâini.

— Ei bine, cred că nu i s-a întâmplat nimic lui Marshall, lunaticul. L-am văzut hoinărind zilele astea.

Virginia nu spuse nimic.

— L-a scos tatăl tău din închisoare?

— Nu... nu de tot. Doar până la... la proces.

— Atunci va fi închis de adevărat, spuse Jenny, fără pic de compasiune pentru cel în cauză.

— Poate că nu, spuse Virginia cu mai multă încredere decât simțea. Tata spune că nu prea există dovezi împotriva lui.

— Bunurile furate au fost găsite în sertarul lui. Şi Jenny folosi unul dintre cuvintele murdare pe care le folosea de obicei. Ce alte dovezi mai sunt necesare?

— Oricine le putea pune acolo, spuse Virginia.

Jenny se răsuci pe călcâie.

— Ce vrei să spui cu „oricine"? Numai cei care fac curățenie au voie să intre în camere. Iar ordinele sunt stricte – intri şi ieşi.

Virginia se întoarse spre Jenny, privind-o încruntată.

— Ce vrei să spui?

— Doar se schimbă aşternuturile, se mătură podeaua, se pun hainele curate în sertar şi se iau cele murdare. Pe urmă se iese. Cel puţin la el nu era atâta dezordine ca la doamna Hanson.

Virginia încă o mai privea încruntată.

— De unde ştii tu toate astea?

Jenny flutură nerăbdătoare din mână şi rosti alt cuvânt murdar.

— Am lucrat acolo toată vara, exclamă ea nerăbdătoare. Sigur că ştiu.

— Tata, trebuie să vorbesc cu tine.

Virginia nu aşteptase ca tatăl ei să vină acasă de la birou, ci se dusese direct la el după şcoală. Toată seara trecută se frământase gândindu-se la conversaţia avută cu Jenny. Nu ştia exact ce ar trebui să facă, dar se hotărî să vorbească cu tatăl ei. Să-l lase pe el să ia o decizie.

— Intră, o invită el. Închide uşa.

Virginia intră în birou şi închise uşa în urma ei. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului tatălui său şi-şi puse mâinile în poală. Tatăl ei se rezemă de spătar, aşteptând.

— E vorba de Jenny. Mi-a spus ceva ieri. Nu... nu ştiu ce poate însemna – dacă înseamnă ceva – dar mi-a spus că a lucrat toată vara pentru doamna Kruz, la pensiune.

Tatăl ei aşteptă răbdător, cu faţa impasibilă. Uneori, pe Virginia o scotea din răbdări această răbdare a lui.

— Nu-ţi dai seama? A făcut curăţenie în camera lui Rett. *Ea* a fost acolo.

Tatăl ei îi studie atent chipul. Păru că-şi dă seama cât de mult o costaseră aceste câteva cuvinte. Era greu să accepte gândul că Jenny – poate – ar fi putut cauza toată această nenorocire, din cine ştie ce motive.

— Virginia, spuse el, aplecându-se spre ea pe deasupra biroului. Mulţumesc că mi-ai împărtăşit lucrul ăsta. Ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Ezită. Dar ține minte, nimeni nu este vinovat până la proba contrarie. Faptul că Jenny a avut acces la camera lui Rett nu dovedește nimic. Noi lucrăm acum cu circumstanțele. Care ar fi motivul? Ce ar putea câștiga din asta? Pentru ce ar face așa ceva?

— Nu-i place de el, spuse Virginia, cu bărbia tremurând.

— Nu-i un motiv prea bun.

— Știe că mie-mi place.

Era un adevăr. Virginia trebuia să-l accepte.

CAPITOLUL 22

Virginiei îi fu greu să-şi păstreze răbdarea. Ar fi vrut să facă ceva mai mult decât să se roage. Nu ştia exact ce ar trebui să facă, altfel ar fi cedat tentației şi ar fi încercat să se pună pe treabă. În fiecare seară îşi întreba tatăl despre mersul investigației şi în fiecare seară acesta îi dădea un răspuns menit s-o mulțumească întrucâtva, fără a-i furniza însă informații specifice. Era bun la asta, trebuia să admită. Poate că aceasta era una dintre caracteristicile ce făceau din el un avocat bun.

Jenny nu părea conştientă de norul greu ce plutea deasupra capului ei. Se purta la fel, scuturându-şi pletele roşcate. Îşi continuă prietenia cu Trina, însă fata nu mai părea atât de vrăjită de ea ca-n trecut.

Dacă Jenny se simțea amenințată de acest lucru sau nu, Virginia nu putea să spună. În schimb era supărată pentru faptul că Georgie se împrietenise cu unii dintre băieții de la biserică. Virginia auzi şoptite cuvintele „trădător" şi „om cu două fețe", însă nu-i făcu nimeni vreo declarație de război.

Schimbarea ce avusese loc în viața lui Georgie era vizibilă. Acum, după ce aflase pacea în Dumnezeu, părea mult mai împăcat cu sine. Se linişti şi nu mai simți nevoia de a fi măscăriciul clasei, jignindu-i pe alții doar pentru a provoca râsete. Schimbarea se dovedi atât de vizibilă, încât până şi profesorii o observară.

Procesul lui Rett Marshall urma să aibă loc în prima săptămână a lunii decembrie. Virginia deveni din ce în ce mai agitată. Deocamdată, bărbatul se bucura de libertate. În fiecare dimineață își lua jacheta de lână și pleca în pădurea golită de frunze, căutând consolare în singurul mod pe care-l cunoștea – comuniunea cu natura. Ori de câte ori îl vedea, Virginia îi făcea semn cu mâna, iar Rett răspundea la fel, cu un zâmbet larg pe față. Inima ei era sfâșiată la gândul că acestea puteau fi ultimele zile de libertate pentru acest om care niciodată n-ar fi făcut vreun rău cuiva în mod voit.

— N-am găsit nimic, admise tatăl ei în timp ce se așeză pe scaunul din bucătărie.

Virginia îl văzu cum își masează ceafa, în încercarea de a îndepărta tensiunea ce se acumulase în toate acele zile grele de căutare după răspunsuri.

Încercă să-și păstreze vocea calmă, pentru a nu-i pricinui și mai multă agitație tatălui ei, însă sentimentele care o însufleteau erau evidente în fiecare cuvânt rostit.

— Ce vrei să spui cu asta? Trebuie să fi găsit ceva... ceva care să indice faptul că... ea a fost acolo.

Ce era mai rău oare? Virginia își simți inima frântă în două. *Să-l condamne pe Rett... sau pe Jenny?*

Însă continuă:

— A vorbit șeriful cu stăpâna pensiunii?

— Sigur că a vorbit.

— Și ea ce-a spus? Nu i-a spus că Jenny a lucrat pentru ea în timpul verii?

— I-a spus. În fiecare zi de luni și joi și după-amiezele de sâmbătă.

— Și...?

— Și asta nu dovedește nimic. A spus că Jenny i s-a părut o fată de încredere, cinstită.

Dar nu se poate, ar fi vrut ea să strige. *Numai ea putea să-i înscenezе furtul lui Rett.*

– Am întrebat dacă la camere mai avea acces şi altcineva. A spus că nu.

– Vezi! spuse Virginia.

– Virginia – faptul că cineva a avut acces la camere nu înseamnă că a comis o infracţiune.

– Ştiu... ştiu asta. Dar dacă n-a fost Jenny, atunci cine?

– Poate că a fost, totuşi, Rett.

– Tata!

– Poate că nu şi-a dat seama de consecinţele acţiunilor sale. Vocea tatălui ei părea foarte obosită. S-au mai dat dispărute alte trei lucruri.

– Când?

– În ultima săptămână. Zâmbi. N-o să crezi, dar unul dintre ele este o tablă de şah.

– O tablă de şah? Asta ar trebui să dovedească ceva. Ce ar putea face Rett cu o tablă de şah?

Zâmbetul dispăru.

– Poate acelaşi lucru pe care-l poate face cu o cheie universală. Uite, Virginia, lucrurile furate nu au nicio legătură. Nu există nicio dovadă logică în furturile astea. S-a furat la întâmplare. Câteva bijuterii, câteva unelte, articole de bucătărie, tabla de şah, un briceag, chiar şi o jucărie. N-are sens. Tocmai de aceea şeriful crede că Rett este făptaşul.

– Asta crede şeriful?

– Sincer să fiu, nu există motive ca să credem altceva.

Virginia se întristă. Tatăl ei avea dreptate, desigur. Cu toate că se opusese cu toată fiinţa acestei idei, aşa păreau a sta lucrurile. Se părea că Rett şterpelise acele lucruri.

– N-o să suporte închisoarea, spuse Virginia deznădăjduită.

– Va trebui să ne rugăm...

Virginia nu auzi şi celelalte cuvinte ale tatălui ei. Le auzise destul până atunci. Se rugase. Şi fără niciun rezultat.

Virginia nu participase niciodată la un proces la tribunal, cu toate că tatăl ei pledase de multe ori în favoarea clienților săi. Munca lui obișnuită se desfășura în afara tribunalului, încercând să rezolve dispute pentru pământ, întocmind acte de proprietate, testamente, și tot felul de documente legale. De data asta însă trebuia să pledeze într-un proces. Judecătorul era un bărbat sosit aici de la oraș. Toate dovezile trebuiau prezentate înaintea curții. Virginia, cu toate că nu-i făcea plăcere să-l vadă pe Rett într-o astfel de situație, nu putu sta deoparte.

Cazul părea că stârnise interesul întregii comunități. Cu toate că sosise devreme, Virginia abia își găsi un loc. Doi dintre proprietarii de magazine ai orașului îi făcură loc să șadă pe aceeași bancă. Locul era atât de strâmt, încât abia putea respira, însă era singurul pe care-l găsise.

Rett Marshall stătea lângă tatăl ei cu capul plecat, frământându-și agitat mâinile. Virginia era sigură că nici măcar nu știa ce se întâmplă în jurul lui. În fața încăperii, așezat la o masă simplă, împrumutată, se afla un bărbat îmbrăcat într-o robă neagră. Chipul alb îi era încadrat de favoriți albi. În mână ținea un ciocan mic, ciudat.

Într-o latură a încăperii se afla șeriful orașului, transpirând abundent în ciuda vântului aspru ce se pornise. Își ștergea încontinuu fruntea cu o batistă. Pentru prima oară Virginia îl compătimea. Omul încerca doar să-și facă treaba. Nu-i făcea deloc plăcere să condamne la închisoare un cetățean al orașului – la închisoare sau la azilul de boli mintale.

În fața judecătorului, așezate pe masă, se aflau câteva obiecte. Virginia știu fără să întrebe că acestea erau lucrurile pentru care Rett Marshall fusese acuzat de furt.

Judecătorul lovi cu ciocanul în masă, iar cei din sală se ridicară. Virginia se ridică și ea, întrebându-se o clipă dacă va mai fi loc pe bancă când se vor așeza din nou. După ce judecătorul prezentă acuzațiile, se așezară din nou pe bănci. Virginia se așeză, strâmtorată, aproape primind un cot în față.

În cele din urmă, începură procedurile de judecată.

Şeriful fu cel dintâi care luă cuvântul. Prezentă celor prezenţi acuzaţiile, numind – unul câte unul – obiectele de pe masă şi informând curtea unde fuseseră găsite.

– Broşa, interveni doamna Parker, neştiind că cei din sală nu aveau voie să vorbească. Nu văd broşa mea cea roşie.

Şeriful îşi tamponă din nou fruntea şi admise că brôşa cu pricina nu fusese încă găsită.

Doamna Parker începu să protesteze, însă judecătorul lovi cu ciocanul în masă, cerând linişte.

Şeriful continuă.

– Nu sunt prea multe de spus, afirmă el, decât că legea a făcut tot posibilul ca acuzatul să nu fie acuzat pe nedrept. Am cercetat toate indiciile acestui caz şi până acum n-am găsit nicio dovadă care să tăgăduiască vinovăţia lui.

Se aşeză şi-şi frecă batista umedă de obrajii îmbujoraţi.

Judecătorul chemă avocatul apărării.

– Onorată instanţă, începu tatăl Virginiei în timp ce se ridică şi se îndreptă cu faţa spre judecător. Am dori să facem apel la îngăduinţa curţii în timp ce vom prezenta oamenilor dovezile în cazul de faţă. Se întoarse spre şerif. Bunul nostru şerif a făcut o treabă foarte bună, având în vedere că indiciile nu au fost multe. Însă am vrea să vă aducem la cunoştinţă că, contrar acuzaţiilor aduse clientului meu, furturile de care este acuzat nu sunt în concordanţă cu caracterul său.

Fură chemaţi martori care să ateste cu privire la integritatea caracterului acuzatului, pastorul Doyle fiind primul dintre ei.

– Îl cunoaşteţi pe acuzat?

– Da.

– De câtă vreme îl cunoaşteţi?

– De doisprezece ani.

– Aţi avut vreodată cunoştinţă ca acuzatul să se fi făcut vinovat de ofensă împotriva cuiva?

– Niciodată.

– Cum l-aţi descrie pe acuzat?

– Este un spirit liber – un suflet care hoinăreşte în mijlocul naturii şi trăieşte alături de creaturile care-o populează. Singura lui dragoste

este pentru toate lucrurile făcute de Creatorul. Posesiunile materiale n-au importanță pentru el.

— Cunoscându-l astfel, credeți că ar fi capabil să comită faptele de care este acuzat?

Se așternu o tăcere lungă, chinuitoare. Pastorul Doyle își ridică capul. Privirea îi era limpede și plină de compasiune.

— Domnule, spuse el cu voce răsunătoare, am trăit și am slujit mulți ani. Destul de mulți ca să știu că nu pot judeca ceea ce este în inima altui om. Oamenii m-au dezamăgit profund. Alții m-au uimit și m-au încântat cu profunzimea altruismului lor. Numai Dumnezeu știe ce este în inima omului. Însă îl iau pe Dumnezeu ca martor că dacă acest om a făcut lucrurile de care este acuzat, inima mea va fi profund întristată și aș avea un adevărat șoc. Eu nu-l cred capabil de asemenea lucruri.

Virginia simți cum ochii i se umplu de lacrimi pe care și le șterse cu dosul mânecii. Era prea înghesuită ca să-și mai poată căuta batista.

Pastorul își reluă locul în sală și fură chemați alți martori. Fiecare își exprimă aceleași sentimente, însă nu la fel de elocvent ca și pastorul.

— Îl chem ca martor pe Clark Davis, anunță tatăl ei, iar Virginia auzi pasul familiar, inegal, al bunicului ei. Ar fi vrut să-și întoarcă capul ca să-l privească, însă nu putu vedea dincolo de jacheta domnului Lougin.

Urmă aceeași procedură, iar bunicul ei se așeză pe scaunul așezat lângă masa de lemn.

— Îl cunoașteți pe acuzat?

— Da.

— De cât timp îl cunoașteți?

— De când s-a născut – și pe părinții lui.

— Ați putea spune deci că-l cunoașteți bine?

— Atât de bine cât se pot cunoaște oamenii între ei.

— Am auzit că acuzatul iubește natura.

— Așa este.

— În așa măsură încât rareori petrece timp în camera sa de la pensiune.

– Corect.

– De fapt, rareori petrece timp în localitate.

– Iarăşi corect.

– L-aţi văzut vreodată hoinărind pe străzi?

– Nu. Locuieşte în pensiunea aşezată chiar la marginea oraşului. De acolo pleacă direct spre pădure şi se îndepărtează de case cât mai grabnic cu putinţă.

– Dacă nu-i place oraşul, de ce locuieşte în oraş?

– S-a născut şi a crescut la fermă. Acolo a locuit aproape toată viaţa. Mama lui a murit în urmă cu câţiva ani, însă a continuat să rămână la fermă alături de tatăl său. Acesta însă, a aflat că este bolnav – probleme cu inima. Fiul meu, doctorul Luke, i-a spus că nu mai are mult de trăit. Atunci omul a venit la noi. Ne-a spus ce se întâmplă, cu inima îndurerată. Se întreba ce să facă cu fiul său.

– Continuaţi.

– Ei bine, am discutat cu soţia mea, ne-am rugat pentru asta şi ne-am dus să-l vizităm pe Cam – tatăl său – şi i-am spus că o să avem noi grijă de el atâta vreme cât vom fi în stare. Însă el îşi făcuse deja alt plan. A spus că o să vândă ferma şi se vor muta împreună la pensiune. Astfel, când el nu va mai fi, Rett să poată beneficia de îngrijire. Să aibă ce mânca şi haine curate.

– Şi au făcut asta?

– Au făcut-o.

– Cum s-a adaptat Rett Marshall la viaţa din oraş?

– La început i-a fost foarte greu. Era mereu agitat. Aşa că tatăl său a discutat cu stăpâna pensiunii să-i pregătească mâncare într-un pachetel şi să-l lase să plece. Lucrurile s-au îmbunătăţit din acel moment. Atâta vreme cât este lăsat să hoinărească, toate sunt bune.

– Deci Rett a locuit în acea pensiune încă de când şi-a pierdut tatăl?

– Aşa este. Nopţile şi le petrece acolo. Nu rămâne acolo şi peste zi. Vară sau iarnă, primăvară sau toamnă, îşi ia pachetelul cu mâncare şi pleacă.

– Dimineaţa, când pleacă, intră în oraş?

– Nu. Oricine vă poate spune asta. Am văzut cu toţii.

— Dar seara, când se întoarce? Străbate străzile oraşului?

— Nu, domnule. Merge direct în camera lui – după ce-şi pune prietenul în colivia din spatele curţii.

— Prietenul?

— Corbul. Rett nu pleacă nicăieri fără corbul său.

În sală se auziră râsete înăbuşite.

— Mulţumesc, domnule Davis. Vă puteţi întoarce în sală.

Virginia reuşi să surprindă privirea bunicului ei. Făcuse o treabă bună. Se rugase ca mărturia lui să fie suficient de bună pentru a-l convinge pe judecător.

— Îl chem ca martor pe şeriful Brown.

Virginia clipi. Ce făcea tatăl ei? Şeriful spusese deja că-l considera vinovat pe Rett Marshall. După ce depuse din nou jurământul, şeriful se aşeză pe scaun şi începu să-şi şteargă sârguincios faţa.

— Domnule şerif, aţi fost de la început implicat în acest caz, nu-i aşa?

— Aşa este. Vocea şerifului era atât de răguşită, încât abia puteau pricepe ce zice.

— Şi după ce aţi investigat toate dovezile, l-aţi acuzat pe Rett Marshall de faptul că a intrat în posesia unor bunuri furate. Corect?

Şeriful încuviinţă printr-o mişcare a capului. Judecătorul îi ceru să-şi dea răspunsul cu voce tare.

— Aşa este. Aproape că se înecă rostind aceste cuvinte.

— Pe ce v-aţi bazat decizia?

Şeriful se mişcă pe scaun, agitat. Batista era mult prea udă pentru a-l mai ajuta.

— Pe dovezi.

— Şi care au fost aceste dovezi?

— Bunurile furate. Le-am găsit pe toate... Atunci o privire rapidă în direcţia doamnei Parker. Aproape pe toate, reluă el, în posesiunea lui Rett – a acuzatului.

— Asupra sa?

— Nu. În camera sa.

Şeriful păru chiar mai agitat.

— Nu mă zăpăci, Drew...

Ciocanul judecătorului bubui scurt, iar şeriful se făcu mic pe scaun. Îşi şterse din nou fruntea şi vorbi rar.

– Aşa cum am spus şi înainte, am găsit bunurile furate în camera lui Rett Marshall, în sertarul de sus, sub un teanc de şosete şi lenjerie intimă.

– Mulţumesc. Mai erau şi alte obiecte personale în sertar?

– Ce vrei să spui?

– S-a găsit vreo lamă de ras, sau fotografii, sau suveniruri de vreun fel?

– N-am văzut nimic de felul acesta.

– Nimic? Cărţi, jocuri, unelte, suveniruri?

– N-am văzut nimic de acest fel.

– Aţi căutat bine în cameră?

– Desigur.

– Şi n-aţi văzut nimic de felul ăsta?

– Nu.

– Ar putea acest fapt să indice că acuzatul, Rett Marshall, nu este interesat de astfel de lucruri?

– Ar putea.

Tatăl Virginiei se opri şi îngădui şerifului să-şi treacă bucata umedă de pânză peste obraji şi gât.

– Mai avea cineva acces la camera acuzatului?

– Cum ar fi...?

– Oricine. Putea să intre cineva pe fereastră, de pildă?

– Nu, am verificat fereastra. Plasa a fost bine fixată şi nu se vedeau urme că ar fi fost forţată.

– Dar pe uşă? Putea intra cineva pe uşă?

Şeriful ezită.

– Este posibil, admise în cele din urmă.

– Deci ceea ce ştiţi cu certitudine, domnule şerif, este că bunurile furate s-au găsit în camera lui Rett Marshall. Sunteţi de acord că şi alţi oameni aveau acces la camera lui. Rett Marshall era plecat în fiecare zi, de dimineaţa până seara. Corect?

Şeriful încuviinţă, apoi îşi reveni şi răspunse cu glas tare:

– Corect.

— În timpul investigației pe care ați condus-o, v-a spus cineva că l-a văzut pe Rett Marshall punând bunurile furate în sertarul de sus din camera lui?

— Nu, răspunse fără vlagă șeriful.

— V-a spus cineva că l-a văzut pe Rett Marshall cu acele lucruri asupra sa, sau ținându-le în mână?

— Nu.

— V-a spus cineva că l-a văzut pe Rett Marshall în preajma caselor din care au dispărut aceste lucruri?

Șeriful pufăi, ca pentru a încerca să se liniștească.

— Nu.

— Atunci, domnule șerif, de unde știți că Rett Marshall a fost acel care a pus lucrurile furate în acel sertar?

Șeriful nu răspunse. Virginia își ținu suflarea.

CAPITOLUL 23

— Ai fost minunat, tata, exclamă Virginia îndată ce tatăl său intră pe uşă.

Acesta îşi puse servieta de piele pe masă şi se lăsă pe scaun.

— Nu mă simt minunat.

Virginia îl privi cu ochii măriți de uimire.

— Ai câştigat cazul – sunt sigură. Judecătorul...

— Judecătorul are reputația de a vedea lucrurile după propria plăcere. Nu-i plac avocații apărării şi nu va da un verdict decât mâine. Nimeni nu ştie ce decizie va lua.

— Dar ai dovedit...

— Însă am şi pus un bun prieten într-o poziție dificilă. Am lucrat împreună cu Ross Brown încă de când am venit în oraşul ăsta.

Vocea îi era obosită. Tristă.

Virginia se gândise doar la câştigarea procesului.

— Ei bine, şeriful Brown nu se află în situația de a merge la închisoare, îi aminti tatălui ei. Asta s-ar fi întâmplat cu Rett dacă nu i-ai fi luat apărarea aşa cum ai făcut-o.

Virginia crezuse că cuvintele ei îl vor face să se simtă mai bine. Mai puțin vinovat. Însă el păru că n-o aude.

— Oamenii din oraşul acesta îl respectă foarte mult pe şeriful Brown, respect pe care l-a câştigat de-a lungul anilor. Dacă ceea ce am

făcut astăzi va distruge total reputația lui, atunci noi suntem cei care am pierdut.

— Dar sigur că oamenii...

— Oamenii pot fi foarte ciudați, Virginia. Nestatornici. Uită foarte repede binele pe care l-a făcut cineva dacă acest cineva se crede că a făcut o greșeală. Ross n-a făcut nicio greșeală, dar eu nu mă pot ridica să le spun oamenilor asta. El a fost foarte conștiincios și riguros și nu i-a făcut plăcere deloc tot acest proces.

Virginia își pierdu o parte din entuziasm. Poate că, la urma urmelor, încă nu câștigaseră.

Virginia se asigură ca a doua zi devreme să fie în clădirea școlii transformată în sală de ședință. Mulțimea urma să o ia din nou cu asalt. Toată lumea vorbea despre verdict. Oamenii erau împărțiți în două tabere, pro și contra. Încercau să ghicească verdictul judecătorului. Virginia se rugă ca verdictul să fie în favoarea lui Rett, însă mai apoi realiză că, dacă așa ar fi stat lucrurile, dilema lor n-ar fi fost soluționată. Dacă Rett nu comisese acele furturi, atunci cine o făcuse? Oare o vor lua pe Jenny în discuție?

— Să ne ridicăm.

Judecătorul intră și-și așeză teancul de hârtii pe masa din fața lui. Își drese glasul și se opri. Virginia bănui că-i face o adevărată plăcere să simtă că sala îi stă la picioare, așteptând verdictul.

— Ei bine, acesta a fost un caz foarte... foarte dificil. Am cântărit cu atenție lucrurile... jumătate din noapte.

Virginia se făcu mică. Se zvonea că judecătorul petrecuse toată seara trecută jucând poker în cârciuma orașului.

— Se pare că șeriful Brown a făcut o treabă demnă de laudă. A investigat cu atenție toate aspectele acestui caz și dacă n-ar fi considerat că este îndreptățit, n-ar fi adus chestiunea în cauză înaintea

tribunalului. Acuzatul, domnul Rett Marshall, nu poate pleda în apărarea sa. Martorii au vorbit bine despre el – poate prea bine – făcându-mă să mă întreb: „Poate oare cineva să fie atât de sigur cu privire la un altul?" Aşa cum a spus domnul pastor, nu putem cunoaşte inima altuia. Avocatul apărării – judecătorul se opri şi-l fixă pe tatăl Virginiei cu o privire rece – se pricepe la mânuirea cuvintelor. Însă asta trebuie să dovedească oare acest tribunal? Cine este cel mai bun orator? Nu cred. Aşa cum spuneam, seara trecută – şi chiar o bună parte din noapte – mi-am dedicat-o cercetării cazului, iar acum sunt pregătit să vă prezint decizia pe care am luat-o.

Îşi drese din nou glasul.

— În cazul statului împotriva domnului Rett Marshall...

— Aşteptaţi!

Era mai mult un ţipăt decât un strigăt. Virginia simţi fiori pe şira spinării. Cine avusese atâta îndrăzneală să întrerupă o ocazie atât de solemnă? Însă nu reuşi să vadă din cauza celor prezenţi în sală.

Auzi în schimb mişcare. Cineva venea în faţa sălii, plângând cu hohote ce veneau din profunzimea unui suflet chinuit.

— Nu mai pot suporta. Nu pot, spunea persoana care plângea. Virginia se răsuci pe bancă şi o văzu pe doamna Kruz, stăpâna pensiunii, întoarsă cu faţa spre mulţime, cu pălăria într-o parte şi obrajii scăldaţi într-un torent de lacrimi.

— Eu am făcut-o. Eu am făcut-o. Am fost nevoită. M-a silit s-o fac.

Virginia o privi pe femeia nenorocită şi simţi cum un fior îi străbate tot corpul. Pe de o parte îi părea rău pentru ceea ce auzea, însă pe de alta, simţea o uşurare pe care o pricepu de îndată. Nu Rett o făcuse. Şi nici Jenny. Slavă lui Dumnezeu!

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?

Virginia îi povestea lui Jamison tot procesul, în drumul lor spre casă de la şcoală. Uneori era atât de însufleţită, încât se oprea şi se uita la el. Ochii ei, faţa, mâinile, toate îl implorau să vadă şi să simtă ce văzuse şi simţise ea în sala de judecată.

— Toți au fost uluiți. Pur și simplu uluiți. Femeia stătea acolo – tremurând, hohotind, strigând că ea fusese cea care pusese lucrurile furate în camera lui Rett. Cred că până și în acel moment cei mai mulți ar fi fost gata să spună că nu-i dau crezare. Ciudat, nu-i așa, însă exista sentimentul acela că nu, nu se poate să fie așa, trebuie să se fi înșelat. Apoi însă, femeia și-a ridicat încet mâna tremurândă și a desfăcut-o. În palma ei era broșa doamnei Parker. Ei bine, asta a pus-o pe jar pe doamna Parker. O auzeam de acolo, din față, unde mă aflam. Apoi am simțit un fel de... un fel de cutremur ce cuprinsese mulțimea întreagă. Cineva a cerut să se aducă un pahar cu apă. Femeia era atât de tulburată, încât oamenii s-au temut că va leșina. Tata i-a adus un scaun și au așezat-o – i-au spus că nu trebuie să spună mai mult, însă ea aproape că i-a dat pe toți la o parte. „Vreau să spun tot", a strigat. „Nu mai pot trăi cu asta". S-a făcut liniște în sală și toți s-au aplecat în față, ca să audă mai bine.

„El m-a silit s-o fac", a spus din nou femeia, dar nimeni nu înțelegea cine era acel *el*.

Judecătorul s-a uitat la tatăl meu și i-a făcut semn ca și când ar fi fost cu totul debusolat - „Domnule avocat?"

Tata a făcut câțiva pași înainte. A încercat s-o liniștească. Apoi a început să-i pună întrebări. Și așa, femeia și-a spus toată pățania.

E vorba de un individ – pe nume Jenks. Poate că l-ai văzut prin oraș. Arată... arată cam soios și are o privire așa... ciudată. Locuiește la pensiune și doamna Kruz îi datorează o mare sumă de bani. O datorie mai veche a soțului ei. Ea n-a dezvăluit chiar toate astea, iar tata n-a întrebat-o. Ei bine, acest Jenks o presa să-i plătească, iar sărmana femeie n-avea de unde să scoată bani. Era disperată. Mai apoi – mai apoi s-a întâmplat accidentul, iar ea s-a gândit la Rett. Oamenii deja vorbeau despre el. Îl învinuiau pentru lucruri pe care nu le făcuse. O vreme nu s-a mai gândit la asta, însă individul acela continua s-o chinuie, așa că a ajuns să se gândească din ce în ce mai mult la un plan. În cele din urmă, s-a hotărât. A furat lucrurile și le-a ascuns în sertarul din camera lui Rett. Însă șeriful nu le-a căutat acolo. Niciodată nu se gândise că Rett ar fi putut face așa ceva. Cel puțin, așa a crezut la început.

Aşa că femeia a continuat să fure lucruri mărunte. A continuat să le strecoare în sertarul lui Rett. Rett nici măcar nu se obosea să-şi deschidă sertarul. Însă când a furat broşa – cu intenţia să facă la fel – s-a gândit că e drăguţă şi n-a putut renunţa la ea. A ascuns-o în sertarul ei. Se ducea, din când în când, s-o admire.

— Dar *de ce*? o întrerupse Jamison. Cum o putea ajuta acuzarea unui om nevinovat să-şi plătească datoriile?

— Cu toţii ne-am întrebat asta. De ce? Ce câştiga ea din condamnarea lui Rett? Tata a întrebat-o. Care a fost scopul ei? Cum ar fi ajutat-o? Şi iată ce răspuns a primit. Înainte de moartea sa, tatăl lui Rett, Cam Marshall, pusese deoparte o sumă de bani. Doamna Kruz urma să ia din ei, lunar, o anumită sumă, din care să-i poarte de grijă lui Rett atâta vreme cât va locui la ea. Dacă n-ar mai fi fost nevoie de acei bani, ea ar fi fost liberă să facă ce vrea cu ce-a rămas.

Jamison se opri locului, aţintind-o cu privirea pe Virginia.

— Nu se poate!

— Ba da, răspunse retrăind scena. A spus că în cazul în care urma să fie trimis la azil – asta s-a gândit că se va întâmpla cu el – Rett va avea parte de îngrijire adecvată, iar ea va rămâne, pe drept – după părerea ei – cu restul banilor. Ar fi putut plăti datoria şi încă i-ar mai fi rămas.

— De necrezut! spuse Jamison.

— Cred că aşa ne-am spus cu toţii. Femeia urma să plece. Să ia restul banilor şi să plece în altă parte, ca să ia totul de la început. Să... să lase toată povestea asta în urma ei.

Porniră din nou, iar paşii li se îndreptară încet spre casa familiei Simpson.

— Ei bine, aproape că a reuşit.

Virginia se cutremură.

— Ar fi reuşit s-o facă, dacă n-ar fi avut o conştiinţă.

— O conştiinţă? Cred că Dumnezeu nu i-a dat linişte.

Virginia nu se gândise până atunci că Dumnezeu ar fi avut vreun rol în toată povestea asta. Însă era adevărat. Tatăl ei avusese tot timpul dreptate. Rugăciunea dăduse roade.

Virginia încuviinţă.

— Însă îmi pare atât de rău pentru sărmana femeie. Ar fi trebuit s-o vezi. Ți se... ți se rupea inima.

— O să fie condamnată?

— Sunt sigură de asta, deși tata pledează pentru indulgență.

— Și individul acela? El a fost implicat în toată povestea asta?

— O, da. Știa despre acei bani. El a fost acela care a împins-o pe doamna Kruz să profite de ocazie. Șeriful deja s-a dus după el ca să-l interogheze.

Se așternu tăcerea între ei, ușurând tensiunea pe care o simțiseră mai înainte.

— Știi... admise Virginia. Aproape că eram convinsă că Jenny este vinovata.

— Jenny? Jamison așteptă ca fata să continue.

— Întotdeauna a fost atât de... nu știu... atât de nerăbdătoare să mă hărțuiască când venea vorba de Rett. Iar în lunile de vară a lucrat pentru doamna Kruz.

— Îi place să te chinuie. Să vadă flăcări în privirea ta.

— Crezi asta?

El încuviință.

— Nu cred că Jenny înțelege – cu adevărat – alt sentiment decât... decât frustrarea și... și mânia. Acesta este singurul mod în care știe să se... să se raporteze la oameni. Asta a învățat.

Oare era adevărat? Da, poate că era. În cazul acesta, își dezamăgise prietena. Nu reușise niciodată să-i arate altceva lui Jenny. Întotdeauna fusese în defensivă. Ripostase. Se ținuse deoparte. Nu e de mirare că pe Jenny credința creștină o buimăcea. Nu e de mirare că nu-și dorea o astfel de credință.

Virginia simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Gândurile ei zburară la scena din sala de judecată. Tatăl ei întinsese mâna șerifului, iar în priviri i se putuse citi o cerere de iertare, nerostită. Bărbatul apucase mâna întinsă, iar cei doi rămaseseră în picioare în fața mulțimii, acțiunile și privirile lor dovedind celor din jur că între ei nu exista animozitate.

— Trebuie să încerc din nou, spuse Virginia. Cuvintele fuseseră rostite încet, mai mult pentru sine decât pentru Jamison.

— Vom încerca.

Virginia clipi des şi se uită la el.

Era atât de bine să-l aibă prieten pe Jamison. Făceau un fel de echipă. Reuşi să zâmbească, cu toate că lacrimile încă îi mai sclipeau pe gene.

— O să începem prin a ne ruga, spuse Jamison. Se pare că rugăciunea e punctul de plecare pentru toate problemele. Îi zâmbi larg, iar ea râse încetişor. Era o mică glumă, însă un mare adevăr.

Jamison trecu pe celălalt braţ cărţile pe care le purta. Virginia simţi cum degetele lui – mai degrabă de probă – le cuprind pe ale ei. Nu-şi trase mâna. Încet – dar sigur – îşi strânse degetele în jurul mâinii lui şi simţi cum el o strânge de mână. Poate că nu strica să fie... să fie prieteni *speciali*.

Aproape ajunseseră acasă când Virginia îl văzu pe domnul Adamson ridicându-şi capul deasupra gardului, privind cu ochi micşoraţi în josul străzii. Când o văzu pe Virginia, faţa-i zbârcită i se lumină de un zâmbet larg.

Înţelese cum stau lucrurile de la prima privire, apoi îşi ridică pălăria şi se scărpină în cap cu degetele pline de noroiul din grădină. Zâmbetul ştirb se lărgi şi mai mult, însă nu spuse nimic. Doar o privi pe Virginia cum păşea visătoare, alături de prietenul ei, pe drumul ce ducea spre casă.

În ochi i se aprinse o luminiţă.

Alte cărţi din seria *Învăluiţi de iubire*, de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:

Învăluiţi de iubire
Promisiunea neclintită a iubirii
Drumul lung al iubirii
Bucuria nepieritoare a iubirii
Moştenirea veşnică a iubirii
Visul împlinit al iubirii
Zborul îndepărtat al iubirii
Căminul regăsit al iubirii

Alte cărţi din seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke, în curs de apariţie la editura Casa Cărţii:

A Searching Heart [O inimă iscoditoare]
A Quiet Strength [O voinţă de neclintit]
Like Gold Refined [Curată ca aurul]